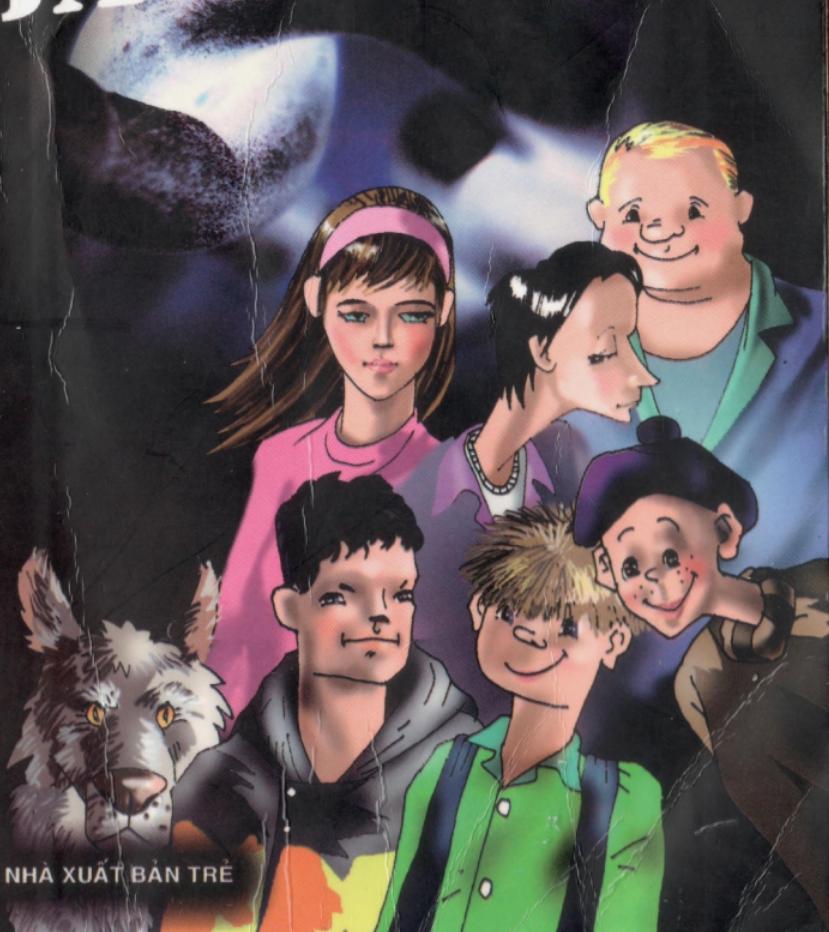

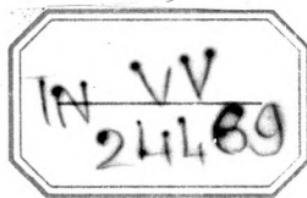
NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC PHẠM PHÁP BẤT ĐẮC DÍ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

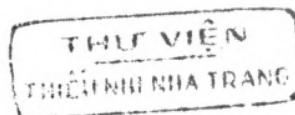
BỘ LỤC
PHẠM PHÁP BẤT ĐÁC DĨ

PAUL-JACQUES BONZON
NGUYỄN MINH HOÀNG dịch

BỘ LỤC
PHẠM PHÁP BẤT ĐẮC DĨ

VV. 24489/04

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HOAN NGHÊNH BẠN ĐỌC GÓP Ý PHÊ BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

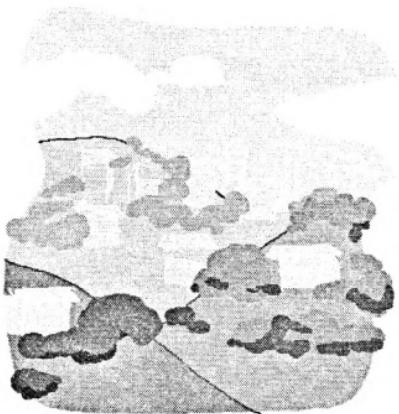
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành Phố Hồ Chí Minh

ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973

Fax : 84.8.8437450 - Email : Nxbtre @HCM.vnn.vn

Website : [Http://Www.nxbtre.com.vn](http://Www.nxbtre.com.vn)

CHƯƠNG 1

Thành phố đáng oải

- Tí Nhu, con phải đi mua thịt ngay bây giờ.
Nếu không sẽ không kịp chín cho bữa trưa đâu
đấy nhé!

Vâng lời mẹ, Tí Nhu đứng dậy ngay nhưng
mắt vẫn còn luyến tiếc trang sách đang xem dở,
vì cốt truyện đang ở hồi gay cấn nhất! Mẹ Tí
Nhu bận tay chuẩn bị bột làm loại bánh tạc mà
Mady thích nhất. Nghĩ đến việc cô bạn thân Mady
sẽ đến dùng bữa trưa, Tí Nhu rất phấn khởi.
Ăn xong hai đứa sẽ cùng xem phim tại một trong
các rạp chiếu bóng ở quảng trường Bellecour,
hoặc thích đi dạo công viên Tête-d'Or, còn không
thì hai đứa sẽ tản bộ dọc sông Rhône... Dù sao

Tí Nhu cũng sắp được một buổi chiều vui vẻ vì được cùng chia sẻ với Mady.

- Vâng con đi ngay đây mẹ à. Một phần bê rôti cho bốn người ăn phải không à?

- Đúng rồi, chỉ bốn người thôi, vì hôm nay em con không ăn trưa tại nhà.

Mẹ đặt cái chày cán bột xuống bàn và lau tay:

- Nhớ nhắc hàng thịt lấy phần phi-lê mềm đấy nhé, nhắc hai lần cho họ nhớ. Coi chừng kéo họ lại đưa cho con một cục thịt dai nhách như hôm nọ...

Bà thở dài:

- Rồi chúng ta sẽ còn tiếc nuối hàng thịt trước đây của gia đình Letellier. Hàng thịt này làm ăn dàng hoàng, lương thiện, vui vẻ... Thôi thì trước sau gì ai cũng phải già đi, cũng phải về hưu chứ... Con lấy cái túi lưới đựng thực phẩm, mẹ treo phía sau cánh cửa kia.

Tí Nhu đã mang xong giày, cầm túi lưới và với lấy cái bóp đựng tiền định mở cửa thì điện thoại reo. Vì mẹ vừa cho tay vào bột làm bánh, Tí Nhu phải nán lại trả lời:

- Allô?... À Mady đấy à? Đúng lúc quá, tớ sấp ra hàng thịt đây. Nếu cậu chuẩn bị xong rồi, tớ ghé ngang rồi mình cùng về nhà... Sao?... Ô không! Như thế thì lăng xẹt!... Cậu có chắc không đấy?... Nhưng... Nếu không có cách nào

khác thì... Vâng, tớ hiểu... Không, không, tớ không phiền đâu... Không, đã bảo là không sao mà!

Tí Nhu buộc lòng phải sắm một cái giọng "không sao" hơn để trấn an Mady:

- Thôi, cố gắng đi bồ téo! Tớ chờ cậu đấy nhá. Ít ra là cậu phải sẵn sàng cho buổi chiều lúc bốn giờ đấy.

Tí Nhu gác điện thoại với vẻ mặt thất vọng. Mẹ lo âu bước tới:

- Bệnh của mẹ Mady nặng thêm à?

- Thưa không ạ, chẳng là nhà Mady có khách đột xuất vào giờ chót. Cô chú hay anh em họ gì đó, con cũng không rõ. Nói chung là bà con xa mà đã từ lâu không gặp... Chẳng còn cách nào khác là phải tiếp thôi. Mà mẹ Mady vẫn còn yếu nên không thể xoay sở một mình, do đó...

- Mẹ hiểu rồi... Mà con cũng đừng buồn làm gì. Trước sau gì cũng gặp Mady mà. Từ đây đến bốn giờ chiều đâu phải là tận thế!

Tí Nhu mỉm cười. Vừa thấy chủ thò tay cầm sợi dây xích, chó Kafi lập tức tỉnh ngủ và nhổm dậy ngay. Nó chồm tới cọ cái mõm ẩm ướt vào chân Tí Nhu và ngoan ngoãn chờ chủ móc sợi dây vào vòng cổ.

Con chó lai sói đi trước kéo căng sợi dây, và nếu muốn, Tí Nhu có thể an tâm nhắm mắt mà không hề sợ lạc đường. Kể từ khi cùng chủ rời miền Nam nước Pháp lên thành phố Lyon

sau một cuộc phiêu lưu gay cấn, chó Kafi tha hồ khám phá những hẻm hóc ngoằn ngoèo của khu Chữ Thập Hung ở thành phố này.

Sau khi đi hết đường Tiểu Nguyệt, Kafi lôi Tí Nhu về hướng Mái Thợ Dệt, vốn là một dạng sân thượng có lan can nằm ở tầm cao thành phố. Sau đó Kafi lại rẽ về phía đoạn dốc Hải Tặc, một trong những con đường dốc nhất của vùng đồi này.

Vừa trông thấy ngõ vào "Hang", Tí Nhu không khỏi bồi hồi. Nhóm sáu người Bạn Đồng Hành đặt tên "Hang" cho cái xưởng dệt cũ bỏ hoang từ lâu, nơi cả nhóm chọn làm tổng hành dinh, đồng thời cũng là cái ga-ra cất mẩy chiếc xe mô-by-lết.

Tí Nhu biết nếu lúc này bước vào thì chỉ còn có hai chiếc thoi, của mình và của Mady, trong khi năm thành viên còn lại đang tung tăng trên những nẻo đường đồng quê, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời tháng Bảy. Bởi vì, cũng giống như nhóm ba chàng ngự lâm pháo thủ có đến bốn người, thì ở đây tuy mang tên là Bộ Lục nhưng thật ra nếu tính luôn Mady thì nhóm Bạn Đồng Hành có bảy người.

Tí Nhu thở dài cùng chó Kafi:

- Mẩy tay kia sướng hơn tụi mình, phải không Kafi?

Con chó tỏ vẻ thông cảm bằng tiếng rít ư ử bị nén lại. Tí Nhu nói tiếp:

... - Rồi, giờ đến lượt Mady bỏ rơi tớ. Cũng vì Mady mà thay vì cùng mấy tay kia đi du ngoạn, tớ phải ở lại túc trực tại cái thành phố đáng oái này!

Hình như Kafi đang nhìn Tí Nhu với vẻ trách móc. Tí Nhu xoa đầu nó:

- Đúng rồi. Chỉ là chuyện nhỏ. Tớ không thể để Mady một mình với bà mẹ đang đau ốm... Tuy nhiên... dù sao thì...

Hè nào cũng vậy, Bộ Lục lôi bản đồ du lịch ra bàn bạc để chọn thám hiểm một vùng chưa đến. Năm nay cả nhóm chọn vùng hồ Léman ở Thụy Sĩ. Nhưng chỉ vài hôm trước ngày xuất phát, mẹ của Mady đột nhiên ngã bệnh. Tuy không nặng lắm nhưng cô con gái hiếu thảo này nhất định ở lại lo cho mẹ. Hơn nữa, còn phải nấu ăn cho ba, vì ba làm việc cực khổ, rồi Mady “thầu” luôn việc quét dọn nhà cửa và quán xuyến những vấn đề phát sinh của một gia đình không mấy dư dả.

Hôm sau, qua một đêm suy nghĩ, Tí Nhu quyết định không đi chơi hè nữa, xung phong ở lại Lyon phụ Mady một tay. Tí ta bịa ra một lý do không một ai trong Bộ Lục tin, song ai cũng chấp nhận vì tôn trọng tình bạn giữa hai thành viên ấy.

Do đó năm thành viên dành lên đường, tuy ngoài mặt vui vẻ nhưng trong ruột thì nẫu cả.

Thế mà hôm nay Tí Nhu lại không còn “tâm hồn cao thượng”, tặc lưỡi cẩn nhẫn số phận, giận

lây qua thành phố Lyon, và lan sang cả thế giới..., mà thế giới này bắt đầu từ “mấy tay tốt số” kia. Có lẽ chúng đang vui đùa đạp thuyền pédalo thỏa thích trên mặt hồ Léman! Và còn tệ hơn nữa khi họ chưa gửi cho ta một tấm bưu thiếp nào cả!

- Hay là bọn họ lại đang bắt tay vào một vụ điều tra mới! - Tí Nhu đột nhiên thốt lên, làm cho một bác bộ hành giật mình quay lại nhìn. Tí Nhu không quan tâm, vừa giật giật sợi dây xích Kafi, vừa tiếp tục lẩm bẩm:

- Biết đâu bọn họ bắt tay vào một vụ điều tra mới mà không có tội mình, hả Kafi, mày nghĩ sao? Mày nghĩ sao? Ôi! Chúng ta đang ẩn mình trong một thành phố đáng oải, không còn phát sinh một vụ việc nào mới mẻ cả! Thật bất công quáááááá!

“Gâu gâu!”

Kafi đưa Tí Nhu trở về thực tế. Cả hai đã đến trước cửa hàng thịt mà Tí Nhu không hay biết!

CHƯƠNG 2

Bà hàng thịt đáng ngờ, anh chị họ đáng yêu...

Trong lúc đó, chỉ cách hàng thịt chừng hai khu phố, ở đường Gò Cao, giống như Tí Nhu, Mady cũng có những suy nghĩ không mấy tươi sáng.

Căn hộ mà cô đang chung sống cùng cha mẹ nằm trên lầu bốn của một cao ốc màu xám. Căn hộ khá hẹp và khiêm tốn, nhưng ai bước vào cũng cảm ngay được rằng không gian này được chăm sóc chu đáo và cuộc sống nơi đây diễn ra đầm ấm. Phần lớn là nhờ tính tình vui vẻ của cô con gái. Mẹ thường bảo Mady là ánh mặt trời của cả nhà.

Nhưng hôm nay ánh mặt trời này hình như

hơi gấp khó khăn để xuyên thủng những vầng mây đen dai dẳng... Mady vừa bày bàn ăn vừa càu nhau:

- Thật là xui xẻo! Đúng vào cái ngày vui vẻ hơn so với những ngày bình thường khác thì đúng một cái, anh em họ ở đâu xa lắc xa lơ lại tối. Mẹ mình cả nể quá, chỉ cần có cú điện thoại: "A chào cô, cháu là Claire, con của cậu Alfred đây. Vợ chồng con mới đến Lyon, do đó chúng cháu nghĩ rằng, à nghĩa là chúng cháu sẽ... - Ô, các cháu cứ đến, cô rất muốn gặp bà con cho biết! Các cháu đến ăn trưa nhé?"... Thế là xong, thay đổi toàn bộ kế hoạch đã vạch ra. Phải đi chợ, phải làm bếp, phải bày bàn dọn bàn thay vì đến sinh hoạt với Tí Nhu như đã dự định! Rồi lại phải tốn thêm hai ba giờ đồng hồ để tiếp chuyện những người mà ta chưa hề quen biết, thật chán!

- Con không được vui phải không? Nếu nhà Tí Nhu nhất thiết mời con đến chơi, cứ nói mẹ biết, mẹ tự lo được mà...

- Mẹ còn yếu, đứng còn không vững nữa là... Không sao đâu, con hơi tiếc một chút thôi mà...

- Không những tiếc rẻ mà còn đang trí nữa!
- Mẹ vừa nói vừa cười ghẹo Mady.

Mặc dù đang khó chịu nhưng Mady không thể không cười xòa theo mẹ: thay vì chai rượu vang, cô gái đặt ở giữa bàn một chai... thuốc tẩy Javel!

- Chắc con giận họ lấm nên mới bày món này phải không?

Mady không có thì giờ đối đáp lời trêu này, vì có tiếng chuông cửa. Trong khi mẹ ra mở cửa, cô gái nhanh tay cất chai thuốc tẩy và đặt lại chai vang.

*
* *

Tí Nhu nhìn đồng hồ: đã chờ gần năm phút rồi mà bà hàng thịt "Vua Steak" chưa thèm để ý đến mình. Sau đó có thêm hai bà khách bước vào, chuông cửa leng keng thêm hai lần, mà cả ông hàng thịt lẫn bà hàng thịt vẫn... "bất kiến kỳ hình"!

Hình thì bất kiến đấy, nhưng vẫn "văn kỲ thanh" được rõ ràng.

Từ phía sau hàng thịt vọng lên những tiếng cãi cọ dữ dội, tiếng chửi rủa xen lẫn với những tiếng thét bị dồn nén, và có cả tiếng chén đĩa vỡ loảng xoảng. Càng lúc Tí Nhu càng nóng ruột. Nhìn ra phía ngoài cửa kính, Tí trông chừng Kafi đang ngoan ngoãn ngồi đợi ở vệ đường.

Hai bà khách vào sau có vẻ khoái thường thức cái "cảnh" trong nhà ngoài phố ấy. Rõ ràng là cả hai bà đều tiếc mỗi một điều là chỉ nghe "radio" chứ không xem được "ti vi", cho nên thỉnh thoảng họ lại chồm lên rán nhìn xuyên cánh cửa kính phía sau quay phục vụ. Nhưng

cái mà họ nhìn thấy vẫn là hình ảnh của chính mình. Đây là loại kính đặc biệt, chỉ trong suốt khi đứng từ phía sau nhà nhìn ra, còn nếu ngó từ ngoài vào thì sẽ phản chiếu như tấm gương. Tí Nhu ghi nhận điều này khi hàng thịt đổi chủ, đổi cách trang hoàng bày biện, và đổi cả hiệu tiệm. Thay vì dùng bảng hiệu cũ là "Hàng thịt Letellier" có vẻ khiêm nhường, những người chủ mới lại đổi thành "Vua Steak" bằng bảng đèn neon hắp hoi.

Cuối cùng thì cánh cửa kính cũng được mở.

- Xin lỗi quý vị, tôi có cú điện thoại khẩn...

Rõ ràng là cú điện thoại này đầy sóng gió, bởi vì nếu bình thường thì bà hàng thịt trông khá cao với mái tóc uốn gọn gàng, giờ đây tóc tai lộn xộn, chưa kể một vệt gì đó thật to trên váy mà cái tạp dề không che hết được. Tuy nhiên bà vẫn nở một nụ cười hết sức... thương mại, như thể vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra cả.

- Đến lượt cậu, phải không cậu trai?

- Thưa vâng. Bà cho xin một phần bê rôti, đúng chõ phi-lê mềm.

Bà quay lại lấy tảng thịt treo ở móc, thảy lên thớt.

- Cậu lấy bao nhiêu nào?

Định trả lời, nhưng Tí Nhu liếc tảng thịt và hơi nghi ngờ. Tí do dự rồi nói đại:

- Bà vui lòng lấy chõ phi-lê mềm cho ạ.

Vé mặt bà hàng thịt hơi danh lại chút ít. Tí Nhu hơi ngại vì không phân biệt được những vùng khác nhau trên tảng thịt bê. Nhưng không sao bởi vì bà hàng thịt vừa “phục hồi” nụ cười thương mại và nói thật ngọt:

- Ô xin lỗi, tôi đãng trí quá!

Lần này thì bà lấy đúng vùng thịt được yêu cầu và cân đúng. Bước ra khỏi cửa hàng, Tí Nhu rất sướng vì đã dám “chỉnh” bà ta.

- Mày thấy không Kafi, mình phải mạnh dạn đòi hỏi người ta phục vụ đúng mức. Bà hàng thịt đã sửa sai bằng món quà cho mày đây!

Tí Nhu trưng ra hai phần xương tuyệt vời khiến Kafi khoái chí nhảy cẳng lên.

- Đây, mày gặm cục này trước đi, còn khúc xương ống để dành ăn sau.

Hai người bạn sánh bước về nhà, người thì tung tăng với cái túi lưới, kẻ kia chạy loong-toong ngậm cục xương.

*

* *

Mady nhanh chóng nhìn nhận rằng mình đã phán đoán sai, bởi vì hai vợ chồng anh chị bà con chưa hề biết mặt kia rất bất thiệp và không làm cho cô chán chút nào. Đến lúc ăn tráng miệng thì Mady hoàn toàn bị chinh phục. Khoảng ba giờ chiều khi hai người kiểu từ, Mady cho rằng

nếu không có hẹn với Tí Nhu, có lẽ cô sẽ mời họ ở lại thêm chút nữa.

Đến khi mẹ hỏi cảm tưởng như thế nào, Mady vờ ầm ừ một chút:

- Thiệt tình không thể tự tha thứ khi mình có những bà con dễ thương như thế trong họ hàng mà trước giờ chưa hề biết mặt!

Mẹ cười vui tán thành, chống chế rằng hai vợ chồng kia chỉ là bà con ở cấp độ thứ ba, "Vả chăng, gia đình bên ngoại tứ tán khắp hết nước Pháp, mình làm sao mà nhớ cho hết, phải không con gái?".

Mady mỉm cười gật đầu. Về phần mình, Claire và Jean-Paul mới đến từ Paris, nơi họ đã gặp nhau, sau đó cưới nhau độ chừng hơn một năm.

- Lúc nãy con lỡ bộ, quê quá!

- Lúc con hỏi anh chị dự định có bao nhiêu cháu phải không? Cũng không có gì trầm trọng đâu. Hơn nữa anh chị cũng không có vẻ gì buồn.

- Đúng vậy. Vả chăng nếu không sinh được con, thì anh chị vẫn có thể xin con nuôi. Thật tiếc cho những đứa trẻ nào không gặp được những bậc cha mẹ hết sức dễ thương như thế!

- Mẹ cũng nghĩ thế, nhưng sẽ không dễ như con tưởng đâu. Luật lệ về vấn đề con nuôi rất nghiêm khắc và rắc rối...

- Và bất công nữa! - Mady nóng mui.

- Có bất công hay không thì mẹ không biết.

Tùy trường hợp. Trường hợp anh chị con vừa rồi thì các cơ quan chức năng không cần xem xét lâu dài cũng có thể nhận thấy rằng họ sẽ là những bậc cha mẹ rất tốt. Nhưng mà, ối dào! Về mặt luật pháp, con có nghe những gì anh chị kể rồi chứ?

- Vâng, luật pháp cho rằng họ kết hôn chưa đủ lâu!

- Và công ăn việc làm của Jean-Paul cũng chưa thật ổn định.

- Có thể... Nhưng dù sao, con chắc chắn rằng việc làm mà anh Jean-Paul vừa nhận ở Lyon sẽ tốt đẹp.

Mẹ cười hiền từ trước tấm lòng của cô con gái.

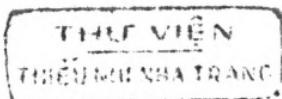
- Hình như cuộc hẹn với Tí Nhu không phải là việc của mẹ phải không?

Mady nhảy nhõm lên.

- Ba giờ rưỡi rồi, woaaa! Còn đống chén bát...

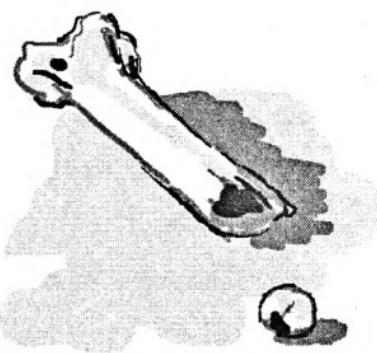
- Cô nương không phải lo. Để đó cho mẹ...

Mady không chờ mẹ nói lần thứ hai.

VV. 24489/2

CHƯƠNG 3

Khúc xương ống

Khi Mady nhấn chuông thì cũng là lúc Tí Nhu ra mở cửa.

- Cậu đây rồi! Tớ định gọi điện cho cậu đấy! Vào đi, chỉ có mình tớ với Kafi. Em tớ có giờ học kiểm pháp, còn mẹ thì đi chợ. Ngồi chờ hai phút, tớ cho Kafi ăn...

Mady ngồi vuốt ve con chó đang bày đủ trò mừng người Bạn Đồng Hành rất quen thuộc này. Mady nói ngay:

- Xin lỗi tớ đến khá trễ, nhưng vợ chồng anh chị họ ở lại lâu hơn dự kiến.
- Tớ thông cảm cho cậu. - Tí Nhu vừa lục tủ lạnh vừa trả lời. - Đại gia đình không phải lúc nào cũng thú vị...

- Đúng thế, nhưng ít ra lần này tớ không phàn nàn chút nào. Claire và Jean-Paul thật hết xẩy.

Trong lúc Tí Nhu cho thức ăn vào tô của Kafi, Mady kể lại chuyện của hai vợ chồng Claire.

- Mặc dù họ lớn tuổi hơn tui mình và lập gia đình rồi, song tớ chắc chắn cậu sẽ thích hợp. Jean-Paul đam mê điện tử và biết nhiều về công nghệ thông tin. Cậu cũng đam mê. Tớ tin rằng hai người gặp nhau sẽ bỏ ra hàng giờ để nói chuyện về những chủ đề đó.

Nghe đến đây Tí Nhu hỏi tớ. Mady cho biết Jean-Paul và vợ quyết định rời Paris xuống Lyon với hy vọng tìm được việc làm đúng chuyên môn công nghệ thông tin. Riêng vấn đề hai vợ chồng trực trặc về đường con cái thì Mady không kể, có thể vì e thẹn, cũng có thể vì đoán rằng độ tuổi như Tí Nhu sẽ không quan tâm.

- Rồi, tớ lo cho Kafi xong rồi, mình đi chứ?

- À mình sẽ xem phim gì nhỉ?

- *Giấy thông hành sang thế giới bên kia*, nghe nói phim khá trí tuệ...

- Vậy phải nhanh chân lên! - Mady giơ tay nhìn đồng hồ. - Hình như Kafi có gì đó không hài lòng. Cậu nhìn kia.

Rõ ràng là con chó lai sói không hài lòng và chẳng đếm xỉa gì đến tô thức ăn nhão. Nó nhất định không thèm nhìn đến cái tô và chĩa mõm lên trên, về hướng mấy cái kệ nhà bếp.

- Tôi nghiệp mày chưa, tao quên bêng đi mất!
- Nói xong Tí Nhu xoay sang Mady, - Trên kệ có khúc xương ống, bà hàng thịt cho hồi sáng.

Tí Nhu mở gói giấy lấy khúc xương ra đưa cho Kafi, con chó mừng rỡ vẩy đuôi.

- Bây giờ mày có đầy đủ hết rồi nhá, ở nhà giữ nhà, tớ đi đây!

Nói xong Tí Nhu chộp cái áo gió, mở cửa và vờ làm động tác ga-lăng mời “tiểu thư Mady” bước qua trước. Lúc Tí Nhu sửa soạn khép cửa bỗng dừng Kafi sủa khan một tiếng khiến hai Bạn Đồng Hành sững người lại, vì đó là tiếng sủa của “những giây phút trọng đại”. Kafi chỉ sủa như thế nếu có nguy hiểm gần kề hoặc khi vừa khám phá ra điều gì quan trọng...

Hai người bạn quay phắt lại và thấy Kafi ngửi ngửi một vật rơi ra từ khúc xương ống. Tí Nhu ngồi xuống nhặt lên xem, đưa ra ánh sáng ngang tầm mắt, nắn bóp một lúc. Mady lẩm bẩm:

- Một viên bi... chỉ là một viên bi...

Đó đúng là một viên bi ve thật to, bình thường mấy nhóc học sinh vẫn mang theo đầy túi vào trường chơi.

- Một viên bi nằm trong phần rỗng của khúc xương ống, cũng là điều ít gặp... - Tí Nhu lẩm bẩm tiếp, ra chiều suy nghĩ.

- Lại thêm một trò đùa của Géo đấy mà! - Mady mỉm cười. - Géo hay đùa kiểu này lắm!

Thực sự là em trai của Tí Nhu có những viên bi như thế, và trước nay cậu bé Géo tinh nghịch vẫn thích những trò đùa tương tự.

Tí Nhu vẫn tiếp tục đăm chiêu: "Từ lúc tờ từ hàng thịt về thì Géo vẫn chưa về nhà, vì trưa nay cậu ta ăn cơm nhà bạn để chiều nay cùng đi học kiếm thuật luôn thê..."

- Như thế viên bi đến từ hàng thịt.
- Rất lô- gich, vô cùng lô-gich, không thể nào lô-gich hơn! - Tí Nhu trêu Mady.
- Lại càng lô-gich khi có cả tá nhóc tì trong hàng thịt, chắc chắn sẽ có đứa thích đùa dai kiểu này...
- Ý cậu muốn nói hàng thịt nào?
- Thì đương nhiên chỗ bố của Bít-tết làm chứ chỗ nào?
- *Đương nhiên* ! Cậu quên là mẹ tớ không thèm mua ở cửa hàng đó, chỗ mà mẹ gọi là "xưởng xúc xích" ấy! Nhân tiện nói luôn, từ lúc gia đình Letellier sang lại hàng thịt cho chủ mới, phải chi mẹ tớ chịu mua ở chỗ bố của Bít-tết làm thì hay quá...
- Rồi, thế thì sao? Thì những người chủ mới cũng có thể có con, và con cái họ cũng có thể đùa dai, thế thôi!
- Thế thôi! - Tí Nhu lặp lại một cách đăm chiêu.

Trưởng nhóm Tí Nhu chưa thực sự thuyết phục. Cho viên bi vào túi, vỗ gáy con Kafi một cái để khuyễn khích nó yên lòng mà tận hưởng khúc xương, Tí Nhu chờ Mady bước ra trước rồi khép cửa lại.

Khi ra đến đường phố, hai người Bạn Đồng Hành biết là đã quá giờ chiếu phim định xem. Sau khi bàn bạc, cả hai quyết định tận hưởng ánh sáng chan hòa của trời chiều bằng cách tản bộ bến sông.

Tí Nhu bước đều, một tay đút túi mân mê viên bi, như thể cục ve chai này sẽ giúp cậu vén bức màn bí ẩn. Bởi vì Tí ta cảm thấy có gì đó bí ẩn, cho dù nhìn từ phía ngoài thì mọi việc vẫn bình thường.

Đoán được tâm tư của bạn, Mady đột nhiên lên tiếng: "Cậu thì nhìn đâu cũng thấy bí ẩn cả.". Cảm thấy hơi phiền khi bị lộ tẩy như thế, song Tí Nhu không ngạc nhiên chút nào: cả nhóm đều công nhận trực giác nhạy bén của Mady. Hơn nữa đối với Tí Nhu, Mady biết xuyên suốt như thể nhìn qua tấm kính vậy.

Và cái tấm kính mà Tí Nhu đang nghĩ đến lại chỉ trong suốt từ một phía. Tí mường tượng lại "tấm kính giả danh" ấy, ở phía sau quầy hàng thịt. Cũng như hai bà khách nhiều chuyện kia, Tí Nhu cũng muốn biết những gì diễn ra đằng sau tấm kính đó, nhưng ước muốn của Tí Nhu xuất phát từ nhiều lý do khác...

- Cậu muốn nghe ý kiến tớ không? - Mady lại hỏi khi cả hai vừa đến quảng trường Croix-Paquet.

- Nói thử xem...

- Cũng giống như tớ, cậu buồn bực vì không được ngao du như những thành viên kia chứ gì? Cậu tưởng tượng bọn họ giờ đây đang bắt tay vào một vụ điều tra mới nào đó mà không có mình tham gia, thèm bắt chết, phải không nào? Đố cậu dám phủ nhận. Tớ hiểu rõ cậu, bởi vì... tớ cũng cảm thấy y như cậu...

Thực lòng Tí Nhu không thể phủ nhận nên để cho Mady nói tiếp:

- Cậu cảm thấy thành phố này oải quá, mong chờ hoài chặng thấy xảy ra việc gì thích thú, nên hễ có gì hơi là lạ một chút là chộp ngay lấy, cho rằng có lẽ đây là một bí ẩn mới, chặng hạn như viên bi trong một khúc xương ống...

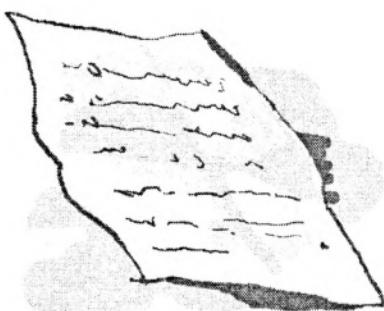
- Có thể, có thể... Nhưng dù sao...

- Dù sao?

- Dù sao thì tiếng sửa của Kafi khi nãy cũng không phải là tiếng sửa bình thường, cậu cũng biết rõ điều ấy như tớ mà. Cậu cũng biết rằng Kafi luôn là thành viên đầu tiên đánh hơi thấy mùi phiêu lưu.

Giờ đến lượt Mady không thể phủ nhận. Cả hai im lặng tản bộ về phía sông Rhône.

CHƯƠNG 4

Phía Thụy Sĩ có tin mới

Đêm ấy Tí Nhu khó ngủ. Suốt buổi chiều Tí ta không nhắc nhở gì tới viên bi nữa, thậm chí Tí còn ép mình suy nghĩ về những chủ đề khác. Đến tối khi đưa Mady về xong, cậu ta cũng không đề cập việc này với nhóc Géo, và cả với cha mẹ cũng không. Bộ Lục ít khi nào để cha mẹ dính dáng vào những “vụ việc” của mình, nhất là khi những vụ việc ấy chỉ mới trong vòng... tâm tưởng!

Nhưng viên bi vẫn điềm nhiên hiện diện. Nằm trên giường, trong bóng đêm, Tí Nhu nhìn tia đèn hắt từ bức màn sáo làm cho viên bi ánh lên, như thể muốn nhắn nhủ rằng “chàng trai ơi, hãy tư duy, hãy tiếp tục tìm tôi đi, rồi tôi sẽ bật mí cho bạn biết”.

Tí Nhu lại liên tưởng đến tiếng sủa của Kafi. Tí lần lượt nhớ những tiếng sủa như thế trong quá khứ: chưa hề có ngoại lệ, chúng đều dẫn đến nhiều khám phá bất ngờ nhất, những phiêu lưu kỳ lạ nhất...

Rồi lại đến những gì diễn ra tại hàng thịt, những tiếng kêu bị đè nén ở phía sau cánh cửa, rồi đến gương mặt của bà chủ: tóc tai lộn xộn, phấn son diêm dúa, nụ cười trông giống như cái miệng mếu.

Vừa thiếp đi thì Tí Nhu bị ác mộng. Hàng chục con dao xé thịt đang hướng vào mình, săn sàng băm nát mình ra nếu như không chịu lặp đi lặp lại một câu chẳng có ý nghĩa gì cả: "Viên bi nằm trong khúc xương, khúc xương nằm trong cẳng giò, cẳng giò nằm trong con bê, con bê sẽ nuốt sống những ai quá tò mò..."

*

* *

Về phía Mady cũng đang nằm mơ. Nhưng giấc mơ thiếu nữ không có bi ve, không bà hàng thịt, không dao phay. Mady mơ thấy hàng đàn trẻ con đủ màu da, không chỉ da đen, vàng, trắng, mà còn có cả da màu... xanh lá cây và xanh biển, đến từ những hành tinh khác. Tất cả bọn chúng đều hét to:

- Tôi muốn có cha! Tôi muốn có mẹ!

Liền sau đó những bậc cha mẹ từ đâu bỗng

hiện ra đong đáo, và tất cả bọn họ đều mang
gương mặt của Claire và Jean-Paul...

*
* *

- Nhóm bạn viết thư cho con đây này...

Mẹ báo cho biết khi Mady sật sù bước vào
nhà bếp sáng hôm sau. Chỉ chừng đó cũng đủ
làm cho cô gái tỉnh ngủ. Mady chụp lấy phong
bì lật đặt xé ngay. Cô chỉ thoáng liếc nhìn ảnh
của bưu thiếp: một góc hồ Léman ở Genève, nơi
có vòi nước phun ra. Chính những dòng chữ ghi
ở lưng bưu thiếp mới làm cô quan tâm hơn. Dòng
chữ là của Tơ Lơ Mơ. Cũng không có gì lạ vì
Tí Mơ chính là tay “thi văn” của cả nhóm, và
luôn đại diện cho nhóm để chấp bút. Bi cũng
như hài, Tơ Lơ Mơ viết thể nào cũng hay, làm
thơ cũng giỏi mà văn miêu tả cũng tài tình. Lần
này có lẽ vì khuôn khổ bưu thiếp có hạn, nên
Tơ Lơ Mơ ghi theo kiểu điện tín:

*Cắm trại ở chân dãy Alpes. Quang cảnh: hết xẩy.
Thời tiết: lý tưởng. Mô-by-lết: ngon lành. Tình thần:
cảm ơn nhiều, còn các cậu? Ngoại lệ: Phó Giày bầy
hầy (vẫn chưa tìm ra cây lược).*

Sự kiện: Hôm qua, không có gì mới, sáng nay
KCGM, trưa nay KCGM, nhưng tối nay khi tụi
tớ trở về trại sau khi tản bộ ở bờ hồ, KINH
NGẠC:

Nội dung bưu thiếp đột ngột dừng ở hai dấu chấm đi theo sau hai chữ viết hoa. Mở cảng mắt lên, Mady thấy dòng chữ cực nhỏ ở bìa bưu thiếp:
(Còn tiếp: đường Tiểu Nguyệt)

Mady ực một cái hết tô sô-cô-la, bay về phòng riêng thay quần áo mà chẳng kịp rửa mặt, quay ra giải thích cho mẹ biết rằng không có gì trầm trọng, cho biết sẽ quay lại ngay, và vù ra cửa biển mất. Mẹ cũng chẳng mấy ngạc nhiên vì đã quá quen với tính khí dầu sôi lửa bỏng của cô con gái.

Khi cố gắng hết sức để chạy ngược lên dốc Bon-Pasteur, Mady thoảng thấy có người cũng đang xuống dốc thật nhanh. Đó chính là Tí Nhu. Cả hai gặp nhau mà không nói nên lời, bởi vì còn phải đứng một lúc để thở dốc. Tuy nhiên cả hai vẫn tranh thủ trao đổi bưu thiếp để đọc phần bổ sung.

*
* * *

Lều của Corget, Bít-tết, và Sư Cọ đã trở thành đống giẻ rách. Xuýt xoa. Kinh ngạc. Kiểm soát: không có gì nghiêm trọng, trừ một cái lỗ ở mái lều, nhanh tay vá lại. Trong lều không có gì đáng giá, do đó không bị mất cắp. Dấu hiệu duy nhất: vết tích lạ??? Quá trễ để bắt đầu điều tra: ngủ. Ngoại trừ tờ đến ca trực. Viết cho các cậu trong khi chờ tới giờ đánh thức Corget đổi ca. Thư

sau nói tiếp. Hôn Mady. Thăm hỏi già Tí Nhu.

Ký tên: Nhóm 6 (-2) (nhưng =5) đang nhớ các câu.

Và cũng giống như ở tấm bưu thiếp của Mady, ngoài rìa tận cùng bưu thiếp này cũng ghi chữ nhỏ xíu: (*Đoạn đầu: đường Gò Cao*).

*
* *

Mady và Tí Nhu ngẩng lên cùng lúc và nhìn nhau một lúc. Cuối cùng, trước vẻ mặt sững sờ của anh bạn, Mady phá ra cười.

- Minh phải nhìn nhận thực tế thôi Tí Nhu à! Câu chuyện của tụi mình về viên bi trong khúc xương ống quả chẳng là cái thớ gì khi so với vụ việc của những tay kia. Nào nào, lấy lại tinh thần đi nào! Mẹ tớ khoẻ nhiều rồi, chẳng bao lâu sẽ không cần tớ đỡ dần nữa. Và tớ cá với cậu rằng chỉ trong vòng ba hôm nữa thôi, các tí kia sẽ gọi mình đến tiếp ứng. Lúc đó chỉ cần nhảy lên xe mô-by-lết là xong ngay. Chẳng việc gì phải thẫn thờ như thế cả!

CHƯƠNG 5

Báu vật gì kỳ vậy?

Truớc những lời lẽ và thái độ dễ thương của Mady, Tí Nhu buộc phải nghe theo. Nhưng khi về đến nhà, câu nói của Mady tiếp tục vang lên bên tai: "Mình phải nhìn nhận thực tế thôi Tí Nhu ạ! Câu chuyện của tụi mình về viên bi trong khúc xương ống quả chẳng là cái thó gì so với vụ việc của những tay kia." Nghe sao mà tự ái... dồn cục!

Cho dù đã cố tình nhủ rằng Mady có lý, rằng chủ yếu là có một vụ việc nào đó xảy ra, ở đây hay ở Thụy Sĩ thì cũng được, rằng việc muốn mình là người đầu tiên phát hiện một áp-phe, thì đó chả qua là nét ấu trĩ, song Tí Nhu vẫn không thể ngủ yên: Trên chiếc bàn ở trong phòng

ngủ, viên bi vẫn dường như “đá lông nheo” với Tí ta một cách ngạo mạn.

Tí Nhu cầu kỉnh vồ lấy viên bi rồi gọi Kafi:

- Mày ngửi cho tao cái này đi, rồi cho biết ý kiến xem.

Ý kiến của Kafi là “Gâu gâu”, nhưng một loại “gâu gâu” có khả năng “lên gân” Tí Nhu.

- Minh đã quyết rồi. Minh phải tìm hiểu thêm nữa... cho dù không còn gì để tìm hiểu!

Không cần suy nghĩ thêm, Tí Nhu quyết định hành động, nhưng theo cách từ trước đến nay chưa từng có bao giờ: đơn thương độc mã!

Đến bữa trưa, khi mọi người đang dùng phần thịt bê rôti còn lại từ hôm qua, Tí Nhu khéo léo lái câu chuyện sang những người chủ mới của cửa hàng thịt.

- Miếng thịt này đúng là dở ẹc! - Tí Nhu càu nhau và chán nản bỏ dao ăn xuống bàn.

- Thì cũng đâu đến nỗi nào! - Ba Tí Nhu đỡ lời rồi nói đùa tiếp - Con chưa biết trong thời chiến cực khổ như thế nào đâu!

- Tôi cũng không chắc là mình sẽ tiếp tục mua ở đây. - Mẹ nói. - Tôi sẽ thử mua một lần nữa, xem như cho họ cơ hội cuối cùng, bởi vì dù sao họ cũng chỉ mới sang tiệm chưa đầy một tháng.

- Có ai biết họ từ đâu tới không? - Ba hỏi trước khi Tí Nhu lên tiếng.

- Không, nhưng giọng nói bà hàng thịt không phải ở vùng này. Biết đâu họ đến từ Paris?

- Thế bà ấy mang họ gì nhỉ? - Câu hỏi vọt ra nhanh quá, Tí Nhu cứ tưởng là mình “bị lộ” rồi, may thay không ai để ý cả.

- Lanson, Manson... hoặc tusa tựa như thế. - Mẹ đoán chừng, rồi nói tiếp nửa đùa nửa thật.

- Hình như chủ hàng thịt không tự hào về họ của mình hay sao ấy, ngay cả trên bao bì cũng chỉ in đơn giản là “Vua Steak”, chấm hết!

- Chán thiệt!

Đột nhiên nghe ý kiến phê bình của Géo, cả nhà quay phắt lại nhận ra tất cả mọi người đã bỏ quên nhóc tì này.

- Ái dà ái dà, lại học đòi nói tiếng lóng nữa!

- Mẹ mắng yêu. - Bắt chước anh con chứ gì?

Tuy nhiên Tí Nhu hoàn toàn không để ý đến cú “mắng xéo” này, vì mải nghĩ xem ai sẽ hỏi giùm mình một câu. Dịp may như vừa rồi sẽ không đến hai lần, vì vậy Tí quyết định hỏi đại, e rằng để lát nữa câu chuyện sẽ sang chủ đề khác, lúc ấy sẽ khó mà dẫn trở lại.

- Ở quý ba này, trong trường em học có học sinh mới nào mang cùng họ ấy không?

Géo lắc đầu. Ba hỏi lại câu vừa rồi đối với với Tí Nhu, Tí cũng bảo là không.

- Có lẽ họ không có con. - Mẹ kết luận. - Bằng không thì mọi người sẽ biết thôi.

Suốt buổi chiều, Tí Nhu oải nhừ. Thậm chí điều hiếm khi xảy ra lại xảy ra: Tí để cho Géo dắt Kafi đi dạo. Bình thường thì Tí giành quyền ưu tiên này, nhưng hôm nay Tí ta chỉ muốn ngồi trước màn ảnh truyền hình. Giờ thì Tí Nhu đã tin rằng Mady có lý: bí ẩn thêu dệt từ chuyện viên bi chẳng qua chỉ là tâm lý lệch lạc xuất phát từ sự buồn chán!

Tí Nhu quyết tâm thoát khỏi tình trạng mơ hồ này.

Việc cần làm trước tiên là gọi điện cho Mady và công nhận rằng cô gái có lý, nhưng dù sao Tí ta vẫn giữ chút tự ái, cho nên chọn giải pháp là một mình đến tổng hành dinh của cả nhóm.

Không có những Bạn Đồng Hành kia, cái hang vắng vẻ buồn hiu! Biết bao giây phút vui thú đã cùng nhau chia sẻ ở chốn này.

- Mà này, không lý mình lại hành động như thế là thua sạch, mất trắng? - Tí Nhu quật khởi bằng cách độc thoại. - Đâu có ai chết? Đâu có thua bàn nào? Và nếu vụ việc bắt đầu ở Thụy Sĩ, thì mình cứ đi Thụy Sĩ!

Nói xong Tí Nhu kiểm tra lại tình hình máy móc chiếc mô-by-lết. Thông thường đây là sở trường của Sư Cọ. Không mở máy, không chạm vào, chỉ cần nghe qua thôi là Sư Cọ có thể chẩn đoán ngay bệnh của chiếc mô-by-lết. Hình như

hắn biết đối thoại với máy móc hay sao. Trình độ mà!

- Minh không có được trình độ đó, - Tí Nhu nghĩ thầm, - nhưng dù sao mình cũng biết tháo lắp bộ chế hòa khí, tẩy rửa vòi phun xăng, thay bu-gi!". Vừa nói Tí Nhu vừa thực hiện những động tác này, chỉ hơi khác với Sư Cọ một tí là hai tay Tí Nhu bê bết nhớt. Chẳng sao cả, miễn máy chạy ngon là được rồi!

Sau khi chỉnh thẳng và bơm xong hai bánh xe, Tí Nhu chuẩn bị kiểm tra luôn chiếc mô-by-lết của Mady, bỗng dừng nghe tiếng Kafi gầm gừ.

Quay ra cửa, Tí Nhu thấy con chó lai sói đang cố giật căng sợi dây xích, trong khi Géo hết sức vất vả để ghìm nó lại. Kafi đang ngậm một khúc xương ống.

- Chẳng hiểu nó làm sao ấy! Đang đi dạo bỗng dừng nó phát hiện cục xương này ở xó xỉnh nào, rồi thay vì chơi luôn cho gọn, nó nhất định giữ chặt trong mồm, không thể nào dụ nó thả ra cho được! - Géo phân trần.

Tí Nhu nhảy bổ lại ngay vì đây chính là một khúc xương dạng ống túy!

- Rồi nó kéo lê em đến đây vì biết trước là anh có ở đây, phải không anh Tí Nhu?

Tí Nhu như không nghe thấy câu hỏi, bởi vì Kafi vừa ngoan ngoãn thả khúc xương vào tay cậu ta.

- Ngoan dữ nha! - Géo xuýt xoa.

Có một điều gì đó, bên trong khúc xương ống... Ngọ ngoậy một lát, ngón tay Tí Nhu dụng phải một vật cứng cứng, lành lạnh, trơn trơn.

Nhin vào trong, Tí Nhu hơi run, phải một lúc sau mới cho viên bi ra được. Cậu em đứng kế bên không thể tin vào mắt mình, hết nhìn viên bi rồi nhìn ông anh.

Nắm được viên bi trong tay, Tí Nhu mới thốt lên: "Y chang nó rồi!"

Géo muốn hỏi, nhưng nhìn vẻ mặt ông anh, cậu ta không dám, vì kinh nghiệm dạy Géo biết rằng khi mặt Tí Nhu trông "ngầu" như vậy thì cách hay hơn hết là im lặng. Mặt ngầu có nghĩa là "Tôi đã phát hiện vụ việc. Tình thế nghiêm trọng, và người duy nhất có quyền đặt câu hỏi ở đây chính là tôi".

- Ai cho Kafi khúc xương này? Tí Nhu bật hỏi.

- Nó tìm được ở đâu đó... - Géo trả lời không mấy tự tin.

- Đùa hả? Một khúc xương như thế này đâu phải đại trà? Đâu phải góc đường nào cũng có?

- Không phải ở góc đường... nhưng biết đâu trước cửa hàng thịt... làm sao em biết được?

- Không biết à? Tại sao mi không biết? Tại sao?

Cậu bé mở miệng định trả lời nhưng không tìm ra được chữ nào.

- Ta sẽ nói cho mi biết tại sao!

Géo biết bữa nay mình đi không coi ngày rồi, và kiểu này thì Tí Nhu sẽ sát phạt không thương tiếc.

- Mi không biết khúc xương này ở đâu ra, đơn giản chỉ vì mi đã cãi lời ta. Mi đã làm đúng ngay những việc mà ta cầm mi làm! Mi thả chó đi rong để tha hồ nô đùa với lũ bạn của mi, phải không? Nói!... Mi đã để cho Kafi tự do đi lại giữa rừng xe ô tô, thây kệ nó cho bọn trộm chó bắt, hay cơ quan thú y bắt, phải không?

Géo thú nhận bằng cách bật khóc. Tí Nhu mềm lòng ngay.

- Thôi được rồi nín đi, - ông anh vỗ vai cậu em, - bọn trộm chó cũng chẳng dễ gì bắt được Kafi đâu. Về phía cơ quan thú y thì không ngại, bởi vì Kafi có đeo vòng thẻ bài rồi. Dù sao thì ba mẹ cũng suýt bị đóng tiền phạt đấy. Tốt hơn hết là em nói sự thật cho anh nghe coi.

Nhóc tì hít mũi rột rột, ngược nhìn ông anh với cặp mắt to đẫm lệ, khiến Tí Nhu không còn giận em chút nào nữa.

- Lê ra anh không nên nói với em điều này: Nhìn ở mặt nào đó thì việc em bỏ quên con chó cũng có lợi. Chứ nếu cứ mãi cầm dây dắt nó đi thì chưa chắc nó có cơ hội tìm ra báu vật này.

Tí Nhu đưa viên bi lên nói thêm:

- Việc còn lại là điều tra xem nó tìm ra khúc xương ở chỗ nào, - rồi quay sang Kafi, Tí Nhu giơ khúc xương, - phần mày nè, mày rất xứng đáng.

Lần này thì con chó “chơi” ngay khúc xương mà không đợi gì nữa. Về phần mình, Géo xem như cũng được dỗ dành. Dù sao thì cậu ta vẫn im lặng nhìn ông anh mà không dám hỏi vì sao lại gọi viên bi ve tằm thường là “báu vật”. Báu vật như thế thì Géo ta đây có hàng tá! Báu vật gì kỳ vậy?

CHƯƠNG 6

Tuyên bố lịch sử của Géo

T_rước khi cho Géo đi chơi, Tí Nhu bảo hắn thề là không được tiết lộ chuyện viên bi cho bất kỳ ai cả.

Còn lại một mình với Kafi trong hang, Tí bình tĩnh xem xét lại tình hình. Liệu có nên báo cho Mady biết? Muốn lầm chứ, nhưng ngoài linh tính của mình và của Kafi, biết đâu việc một viên bi nằm trong khúc xương ống chẳng qua chỉ là trò đùa của bất kỳ đứa con nít nào. Nhưng nếu thật sự nó ẩn chứa điều gì đó thì sao, điều gì đó dạng như một cái chai đựng bức thư mà người nguy khốn thường ném xuống biển? Và nếu điều này là có thật, thì nội dung được hướng đến đích thân Tí Nhu hay cho bất cứ người khách

nào của hàng thịt? Ngoài Tí Nhu ra còn những ai nữa đã bắt gặp viên bi này?

- Còn quá nhiều câu hỏi chưa có lời đáp, chưa thể báo Mady được, rồi nàng lại sẽ bảo mình giỏi tướng tượng, nhất là khi Mady đang nghĩ là chuyện quan trọng thực sự nằm ở phía Thụy Sĩ, trên bờ hồ Léman!

Vì vậy Tí Nhu không báo Mady.

Géo biết tại sao trong suốt bữa ăn tối anh mình có vẻ như người cõi trên, nhưng đương nhiên là nhóc ta không hé răng.

Mới chín giờ Tí Nhu đã lên phòng vì trong lòng cứ mong cho nhanh đến sáng mai. Cũng chính vì thế mà Tí trằn trọc đến hơn nửa đêm mới chợp mắt được, nên sáng hôm sau Tí dậy khá trễ... chỉ đủ thời giờ nhảy bổ từ phòng ngủ ào ra phòng ăn, vì Tí vừa thoảng nghe mẹ dặn dò Géo đi mua thực phẩm cho bữa trưa.

- Việc gì thế Tí Nhu? - Mẹ ngạc nhiên khi thấy cậu cả chưa kịp thay quần áo, tóc tai rối bời, cặp mắt còn hùm hụp.

Tí chỉ còn cách cười ruồi và đưa ra một lời giải thích mà có... mơ cũng không thể tin nổi. Mẹ chẳng hiểu gì cả, nhưng từ lâu cũng đã quá quen với những thứ tung tưng của cậu con đầu lòng. May thay Géo hiểu ngay rằng Tí Nhu muốn giành phần đi mua hàng.

Mười lăm phút sau Tí Nhu bước vào hàng

thịt "Vua Steak", sau khi dặn Kafi chờ ngoài cửa. Hôm nay bà bán hàng phô một cặp kính đen, trông giống như những ngôi sao màn bạc không muốn người khác nhận diện mình, Tí Nhu thầm nghĩ và cắn môi để khỏi bật cười.

Một cặp kính to, nhưng cũng như cái tạp dề hôm nọ, chúng không thể che giấu những gì bà ta muốn che giấu. Lần này thì không phải một vết bẩn, mà cả một con mắt bầm tím!

Cố gắng vét hết những gì nghiêm nghị, Tí Nhu nói:

- Bà cho xin một phần thịt heo rôti cho bốn người ăn...

- Tiếc quá ngay lúc này thịt chưa cắt sẵn. Cậu vui lòng trở lại trong vòng mươi phút nữa, ông nhà tôi sẽ cuốn và quấn chỉ lại cho cậu...

Nhưng Tí Nhu không nghe thấy câu trả lời, vì tia nhìn cậu ta vừa "đẬU" lên một chi tiết mà lẽ ra nó phải đập vào mắt cu cậu tự lâu rồi. Vâng, chính vì bị thu hút bởi cặp kính đen của ngôi sao hàng thịt nên trước đó Tí Nhu chưa để ý đến tấm áp-phích dán giữa tấm kính của gian hàng đông lạnh:

CẦN NAM THIẾU NIÊN PHỤ VIỆC
THỜI VỤ TỪ 15/7 ĐẾN 30/9
THU NHẬP KHÁ

- Thế cậu có trở lại không?

- Hả... ờ... à, dạ vâng, cháu sẽ quay lại, vâng vâng! - Tí Nhu giật mình, nhưng sau đó kịp trấn tĩnh để nói thêm, - Và bà vui lòng cho xin một hai lóng xương cho con chó của cháu...

Khi nói những lời này, Tí Nhu nhìn chằm chằm vào bà hàng, xem bà ta có phản ứng gì khác hay không... qua màu đen của cặp kính.

- Tôi sẽ chuẩn bị đủ mọi thứ cho cậu. Cậu trở lại nhé?

Vừa vọt ra khỏi cửa hàng, Tí Nhu thấy ngay là Kafi đã biến mất. Nhớ lại những lời lẽ đã dùng để la mắng em hồi chiều qua, Tí hết sức trách mình. Kể cũng lạ vì đã từ rất lâu, chó Kafi đã có thói quen chờ chủ ở trước tất cả các cửa hàng. Phải có điều gì đó... hoặc ai đó hấp dẫn nó.

Tí Nhu định lớn tiếng gọi chó nhưng một linh cảm khiến cậu ta im miệng. Tí bước vào hẻm nhỏ phía hông bên phải cửa hàng dẫn ra phía nhà sau. Tí Nhu chắc chắn chiều qua Kafi đã phát hiện ra khúc xương tại đây, hoặc giả có ai đó cho nó. Và chắc là hôm nay theo thói quen con chó đã trở lại.

Sắp đến trước cửa trái, Tí Nhu đột ngột lui lại vì nghe tiếng ồn ào: Kafi xuất hiện và rên rỉ vì bị một người đàn ông vận tạp dề đập cho mấy gậy.

- Cút ngay đồ chó chết! Tao căm thù thứ chồ mũi vào việc người khác! Lần nữa biết tay tao!

Nói xong gã hàng thịt quay vào nhà, không kịp trông thấy Tí Nhu. Tí ôm cổ Kafi vỗ về xong, tiếp tục đi mua thực phẩm ở hàng bánh mì và tạp hóa.

Tí Nhu liên tưởng đến tấm quảng cáo tuyển nhân viên và cho rằng đây là một dịp may, giống như ở những cuộc phiêu lưu trước cũng có những dịp may như thế. Chúng giúp việc điều tra tiến triển nhanh một khi ta biết nhanh chóng nắm bắt và khai thác cơ hội. Nhưng nghĩ lại Tí Nhu thấy bản thân mình không tiện đến xin việc, và chẳng nếu hàng thịt có điều gì cần giấu giếm thì tại sao họ lại tuyển nhân viên? Quả thật là những sự kiện này không khớp với nhau... Biết đâu Mady có lý khi bảo rằng trí tưởng tượng đang đánh lạc hướng mình?

Khi quay lại thì bà hàng thịt đã chuẩn bị đủ mọi thứ, kể cả xương cho chó nhưng lại không có xương ống!

Tuy nhiên vài giờ đồng hồ sau vào giờ ăn trưa, Tí Nhu vẫn phát hiện ra "lời nhăn". Lần này không phải là một viên bi, nhưng lại là một đồ chơi bằng cao su nằm trong phần thịt heo của ba Tí Nhu, và ba suýt gãy răng vì nó.

- Lần này thì quá mức rồi! Hàng thịt này quá tệ! - Ba tức tối móc ra một hình nhân đã méo mó do trải qua quá trình chế biến trong lò.

Ngồi kế bên ba, Géo nhìn kỹ vật thể lạ rồi phát biểu rất nghiêm chỉnh một câu sau này trở thành “tuyên bố lịch sử” của gia đình:

- Ái chà, thằng xì-trum này sợ sốt cả vó!

CHƯƠNG 7

Trùng hợp lạ lùng

Cả nhà bật cười khi nghe tuyên bố của cậu út. Cả Tí Nhu cũng cười. Nhưng ít lâu sau khi đến phiên mình xem xét hình xì-trum đồ chơi, tim Tí Nhu hơi thắt lại. Nhìn kỹ cũng khó nhận ra hình nhân khá nổi tiếng này vì tay chân đã cong vẹo, mặt phù bụng phup, có cái gì đó thật khủng khiếp, tựa như nó đang gào thét vì đau khổ cùng cực.

- Và đau khổ này chỉ có thể là của một đứa bé, còn quá bé nên chưa biết viết, chỉ còn cách này để báo cho ai đó biết sự tuyệt vọng của mình! - Tí Nhu thầm nghĩ.

Ngay lúc này điện thoại reng.

- A Tí Nhu ơi, chắc là Mady đấy. Sáng nay

Mady có gọi tới khi con đang đi mua hàng, và lúc con về mẹ quên báo lại...

- Đúng lúc đấy! - Tí Nhu thầm nghĩ, - lần này thì ta đã có bằng cớ, nàng muốn nói sao thì nói, ta sẽ chứng tỏ cho nàng thấy rằng ta có lý.

Nhắc máy lên nhưng Tí Nhu không kịp thốt lên tiếng nào, bởi vì lưu lượng ô ạt từ phía đối tác muốn thông báo hai tin quan trọng hàng đầu, nhưng không phải trên điện thoại.

- Hẹn gặp ba giờ chiều nay tại số 22 đường Bốn tháng Tám, khu Villeurbanne, tầng chín bên trái, phòng 903!

Cúp cái cúp. Tí Nhu chưng hửng. Villeurbanne, đường Bốn tháng Tám, địa chỉ nào thế nhỉ? Tí Nhu nhìn đồng hồ: không thể chậm trễ.

Khoác áo gió vào, Tí xoa đầu Kafi:

- Rất tiếc không kịp dẫn mà theo, lát nữa gặp lại!

Quơ nhanh hai viên bi và và thằng xì-trum cho vào túi, Tí Nhu chạy về tổng hành dinh và thấy chiếc mô-by-lết của Mady vẫn còn đó. Nhảy lên yên xe mình, mười phút sau Tí Nhu đã ra đến đường Lafayette. Băng qua đường sắt, Tí vào vùng Villeurbanne giữa rừng các tòa nhà hành chính và khu các chung cư giá thấp.

Một trong những chung cư này mang số 22 đường Bốn tháng Tám. Thang máy dừng ở tầng

chín. Tìm phòng 903, bấm chuông. Dịch thân Mady ra mở cửa:

- Hay lăm, cậu đúng hẹn. Thôi đừng ngơ ngác nữa, vào đi!

Tí Nhu bước vào một phòng nhỏ hẹp còn mùi sơn mới, phía cuối có gian phòng sáng sửa, nơi Mady đang hướng tới. Tí Nhu định níu tay Mady:

- Cậu vui lòng giải thích cho tớ...

Đúng lúc đó có hai người bước ra, Tí Nhu áng cặp này chừng hai muỗi, nhiều nhất là hai lăm.

- Tớ giới thiệu với cậu Claire và Jean-Paul mà hôm trước tớ có nói cho cậu biết, anh chị họ của tớ, và là những người bạn THỰC SỰ! - Mady nhấn mạnh hai từ “thực sự”.

- Hân hạnh! - Tí Nhu nói nửa nạc nửa mỡ.

Tí vừa bắt tay họ vừa nhìn Mady, với hàm ý “Vâng, cậu rất lịch sự khi giới thiệu tớ với anh chị họ. Cho dù họ có là bạn thực sự hay không, thì tớ cũng có những chuyện khẩn trương hơn cần thông báo cậu biết.”

- Xin lỗi vì nhà cửa bê bôen quá, nhưng chúng tôi đang thu dọn! - Claire hơi lúng túng.

- Chúng tôi vừa dọn nhà tới...nhìn là biết ngay! - Jean-Paul giải thích.

Quả thật trong phòng đầy những thùng cac-tong. Chỉ có một chiếc ghế dựa và một ghế đầu. Trong góc có nhiều lon sơn, cọ chổi, và sô pha sơn. Giữa phòng là những gì còn lại của một

bữa ăn được dọn trên nhiều thùng cac-tong ráp lại thành bàn.

Cũng trên “chiếc bàn” này mà Claire phục vụ cà phê.

Khi tất cả ngồi quanh những tách cà phê bốc khói, Mady tuyên bố:

- Rồi, như cậu biết đó, không phải cậu được mời đến đây để dùng cà phê...

- Cứ nói ngay là cà phê của tôi không được ngon! - Claire pha trò.

Mady mỉm cười và nói toạc ngay:

- Cậu không thể nào tin rằng Claire và Jean-Paul đây biết rõ về ông bà chủ mới của hàng thịt vùng Chữ Thập Hung này!

Tí Nhu giật mình làm đổ hết nửa ly cà phê ra đùi. Claire lật đật lấy khăn giấy.

- Nói là biết rõ thì hơi quá, - Jean-Paul đỡ lời, - thật ra chúng tôi chỉ biết bà chủ. Nhưng trước kia khi còn giao thiệp, thì bà ta đang hành nghề ở lĩnh vực khác: dịch vụ thuê mướn bất động sản. Phải không Claire?

- Vâng, chúng tôi đã phải trả giá cho bài học này!

Cả hai thay phiên nhau kể cho hai Bạn Đồng Hành nghe cái giá mà họ phải trả. Nhìn Mady chăm chú nghe kể và đặt hàng loạt các câu hỏi, Tí Nhu hiểu ra là cô gái cũng đang dần dà nắm câu chuyện cùng lúc với mình. Mady vừa biết

tiền đề câu chuyện là điện ngay để Tí Nhu đến nghe luôn cho thật nóng sốt. Tí Nhu cảm nhận được thiện chí này và rất cảm động, bởi vì đó đúng là bản tính của Mady.

*

* * *

Mấy hôm trước, sau khi chào hỏi gia đình Mady, nghe theo lời bà mẹ, cả hai vợ chồng trẻ đi tản bộ khu vực Chữ Thập Hung đẹp mắt. Đi nhẩn nha theo những hẻm nhỏ quanh co, hai người đã ngắm tượng của Jacquart, người phát minh ra khung cửi. Cả hai cũng trầm trồ di tích của hí viện, nhà thờ Saint-Polycarpe. Vừa từ hẻm nhỏ bước ra, hai người nhận thấy ngay sự tương phản của khu phố cổ với bảng hiệu đèn chói lọi của "Vua Steak". Để thắc mắc tại sao người ta lại có cái "khẩu vị" lạ đời như thế, hai người tiến đến hàng thịt và rất ngạc nhiên khi nhìn thấy bà chủ bên trong: ả này chính là mụ giám đốc văn phòng nhà đất ở đường Turbigo, Paris, người mà năm ngoái đã vướng vào vụ kiện tụng!

Năm ngoái khi mới tiến hành đám cưới xong, Claire và Jean-Paul rà từng mẫu quảng cáo trên báo cũng như các văn phòng bất động sản, để cuối cùng tìm ra một căn hộ, nói đúng hơn đó là một studio nhỏ nhưng vừa với thu nhập hạn chế của hai người. Một dịp như thế là hiếm có, cho nên cả hai đồng ý ngay. Mặc kệ tấm thảm

lớn đã sờn cũ, mặc kệ bộ lavabo sứt mẻ, mặc kệ hệ thống ống nước rò rỉ, hai vợ chồng ký ngay hợp đồng, trả tiền trước ba tháng, chi luôn hoa hồng môi giới, bấm bụng mua lại toàn bộ những kệ gác bằng gỗ do chủ trước tự tay lắp ráp mà sau đó không thể dọn dời đi. Nói chung là tổng phí khoảng chín ngàn franc. Nhưng không sao, miễn hạnh phúc là được, bởi vì sau cùng cả hai cũng có được một tổ ấm cho vợ chồng son!

Đến ngày dọn về nhà mới, thời điểm mà cả hai nóng lòng chờ đợi từ lâu. Một buổi sáng đẹp trời, Claire và Jean-Paul đổ bộ bằng một chiếc ô tô mượn của bạn. Tất cả đồ đạc ít ỏi đều nằm gọn trên mui xe. Cả hai tay xách nách mang cố leo lên tầng bảy.

- Đến nơi rồi! - Jean-Paul thở phào.

Rồi mình lấy cái chìa khóa CỦA MÌNH ra, cho vào ổ rồi mở cánh cửa NHÀ MÌNH... và thình lình chạm mặt với một gã lạ hoắc, mà thoát nhìn qua cũng biết rằng không ngờ có người đến, và cũng không thích có người đến. Gã gầm gừ:

- Phải rồi, tự tiện quá nhỉ? Xin cứ tự nhiên như là nhà mình...

- Thì đây là nhà chúng tôi chứ sao?! - Claire ngây thơ đáp.

- Chúng tôi đã ký hợp đồng, đã trả tiền trước, nói chung là mọi thứ đều hợp lệ từ hơn một tuần nay! - Jean-Paul phụ trợ.

- Tôi cũng đã trả tiền rồi! - Gã kia gào lên,

- hai người muốn xem hợp đồng không?

Nói chung họ nhanh chóng nhận ra rằng căn studio đã cùng lúc được ký cho nhiều mối thuê. Điện đến văn phòng bất động sản: không người bắt máy. Đến tận nơi: không ma nào có mặt. Sau ba ngày tìm kiếm, cuối cùng họ phải đến trình báo cơ quan công quyền và ngã ngửa khi biết rằng mình không phải là nạn nhân duy nhất của một "vụ lừa đảo rộng lớn về bất động sản".

Phải mất sáu tháng sau họ mới nhận lại được số tiền đã trả, và đương nhiên không được đền bù về khoảng thời gian đã mất, về những phụ phí phát sinh. Hai vợ chồng tự nhủ may phước là bọn lừa đảo đã bị cảnh sát cho vào nhà đá, ít ra là trong đó chúng không thể tiếp tục lừa gạt được nữa.

Đối với Claire và Jean-Paul, "bọn lừa đảo" ở đây là một mụ tóc vàng, trang điểm hơi thái quá, lẽ phép hơi thái quá, và ở lứa tuổi cũng hơi thái quá, song có bề ngoài khả kính với mái tóc uốn nghiêm chỉnh. Không kể cô thư ký và một anh chàng chuyên dắt khách xem nhà, Claire và Jean-Paul chưa hề trông thấy ma nào khác tại văn phòng nhà đất ấy, ngoại trừ mụ giám đốc. Thế mà giờ lại gặp lại ả dưới lớp da bà hàng thịt "Vua Steak"!

- Anh chị có chắc không?
- Trăm phần trăm!
- Anh chị nhớ họ bà ta không?

- Không thể nào quên: Toulet, bà Toulet!
- Mẹ em bảo bà họ Manson.
- Có thể đó là họ chồng, có thể thời gian qua bà ta lập gia đình khác...
- Hoặc giả là đổi họ, - Claire tiếp lời. - Nhưng cũng chẳng chứng minh được gì. Dù sao chúng tôi có thể chắc chắn rằng bà giám đốc và bà hàng thịt là một!
- Anh chị đã tiếp xúc bà ta chưa?
- Không ích lợi gì, chỉ gợi lại kỷ niệm xấu. Vả chăng giờ này nếu bà ta được tự do có nghĩa là trong vụ năm ngoái bà ta không phải là người chịu trách nhiệm chính...
- Cũng có thể như chúng ta, - Claire nói tiếp, - bà ta cũng chỉ là nạn nhân của một ông trùm đứng trong bóng tối mà bà ta ngỡ là đàng hoàng...

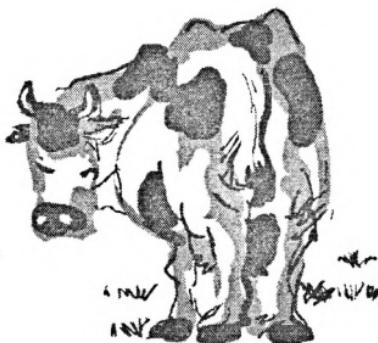
Và kết luận: "Chúng tôi nghĩ rằng câu chuyện này sẽ làm cho Mady và em quan tâm, bởi vì dù sao hàng thịt cũng cách chỗ tụi em ở chỉ mấy bước."

Tí Nhu liếc Mady, cô gái tránh tia nhìn của bạn. Cả hai đều tán thành hai vợ chồng anh chị họ, không ai thắc mắc về thái độ của hai Bạn Đồng Hành.

Jean-Paul nhận định:

- Chúng ta có thể nói rằng thế giới này nhỏ bé nhỉ? Quả là một sự trùng hợp lạ lùng, phải không?

CHƯƠNG 8

Tin hàng đầu thứ hai của Mady

Trong thang máy đang đưa cả hai xuống tầng trệt, Tí Nhu trêu Mady:

- Thiệt tình héng! Cậu không nói hết sự việc cho những người bạn THỰC SỰ của cậu héng!
Quả là...

Nhưng Mady lại hiểu câu trêu ghẹo ấy một cách nghiêm chỉnh:

- Cậu cho rằng tớ phải kể hết cho Claire và Jean-Paul nghe à? Cậu bảo sao? Thế tớ cứ nghĩ nội quy của nhóm Bạn Đồng Hành là không hé nửa lời, nhất là khi vừa bắt đầu một vụ việc?

- Không không, tớ đùa tí chơi, cậu đã hành động đúng.

- Dù sao thì hai anh chị ấy không khờ dâu, họ đã ghi nhận thái độ và những câu hỏi của tụi mình. Họ biết tổng rằng mình quan tâm đến hàng thịt không chỉ vì hàng xóm láng giềng. Nhưng anh chị thuộc thành phần có giáo dục nên kín đáo.

- Và họ rất dễ mến, như cậu đã bảo. Nhưng hình như...

Vừa lúc đó thang máy đã xuống tầng trệt, cả hai im lặng bước ra. Trong tiền sảnh có khá đông người. Ra khỏi chung cư, Tí Nhu nói tiếp:

- Hình như vừa rồi cậu có dùng chữ *vụ việc*?
- Tí Nhu cười đe dọa.

- Cũng có thể... - Mady nói gượng.
- Có nghĩa rằng cũng như tớ, - Tí Nhu biếm,
- cậu tin rằng chuyện viên bi trong khúc xương
ống không phải là trò đùa?

- Không phải. Nhưng tớ quan tâm đến bà hàng
thịt... sau những gì Claire và Jean-Paul kể... Cậu
không quan tâm à?

- Có chứ... có... - Tí Nhu đáp mơ hồ, - tớ
quan tâm đến bà ta... cả đến lão hàng thịt nữa...

Đến đây, một cách rất kịch, Tí Nhu cố tình
nói thật chậm từng chữ: - Bởi vì cậu biết không,
tớ có tin nóng sốt cho cậu đây!"

Mady quay phắt lại: - Thế sao cậu không nói
sớm?"

- Bởi vì cậu đâu có để cho tớ nói chữ nào!

Ngay cả lúc nãy trên điện thoại, cậu cũng...

Cả hai đã ra đến bãi xe. Và đều nhận ra rằng chiếc mô-by-lết không thể chở đôi.

- Tớ sẽ đi xe buýt về, lúc nãy tớ cũng đến bằng xe buýt. Nhưng trong khi chờ đợi, quý ngài có thể vui lòng kể hết cho tớ nghe được không?

- Quý ngài đây rất vui lòng! - Tí Nhu hòa theo sự pha trò của Mady, - nhưng ở đây ồn quá, mình tìm chỗ nào yên tĩnh hơn một tí đi!

Cả hai nhìn quanh và trông thấy con đường nhỏ ở bên phải có quán cà phê với sân lô thiên khá dễ thương. Ngồi vào bàn ở góc xa nhất, Tí Nhu gọi hai Coca.

- Rồi sao nữa? - Mady nóng lòng thúc giục khi người hầu bàn vừa đi khỏi.

Tí Nhu kể tỉ mỉ tất cả những gì Mady chưa biết, từ chuyện khúc xương ống thứ hai, viên bi thứ hai, cặp kính đen che không hết con mắt bầm tím, Kafi bị ăn gậy của lão hàng thịt... và thằng xì-trum trong phần thịt heo cuốn.

Mady nghe như rót.

- È, coi chừng chết khát đó nghe! - Tí Nhu lại trêu cô bạn gái dễ thương, - Và chuyện chưa hết đâu...

Song Tí ta còn lần lữa để cho Mady sốt hết cả ruột trước khi nói đến tấm áp-phích.

- Quá tuyệt! - Cô gái reo lên.

- Thế sao?

- Chứ sao! Người ta đưa tay thì mình cứ nắm.
- Ngon ăn quá héng!
- Theo ý cậu thì không hẳn đơn giản như thế à? - Mady nhíu mày. - Cậu cho rằng đây có thể là một cái bẫy được giăng sẵn?
- Chắc không phải bẫy đâu! Mà cũng có thể! Dù sao, có bẫy hay không thì cũng không mấy lô-gích, vào khi họ tạo điều kiện cho một nhân viên lạ vào cửa hàng, nhưng mặt khác họ lại đi mắng một con chó và bảo là "Căm thù thứ chó mũi vào việc người khác"!
- Hoàn toàn nhất trí! Thế cậu đi đến kết luận nào?
- Cùng kết luận với cậu...

Đến đây cả hai đồng thanh "Tới luôn!" và phá lên cười vì sung sướng nhận ra rằng, một lần nữa chúng mình hết sức hiểu nhau và luôn là bạn đồng hành với nhau.

- Tí Nhu là người đầu tiên trở về thực tế:
- Tuy nhiên hãy còn một trớ ngại. Không phải là tớ không muốn vào phụ việc, ít ra là trong khoảng thời gian nào đó, song hình như hàng thịt biết tớ hơi nhiều rồi, phải không?
 - Còn tớ thì cho dù có cạo trọc đi nữa thì cũng không thể nào đáp ứng được tiêu chuẩn "Nam thiếu niên phụ việc!"

Tí Nhu diễn theo câu khôi hài của Mady khiến cô gái cười ngặt nghẽo.

- Thế mà còn cười được à? - Tí Nhu hù.
- Tớ cười là có lẽ tớ đã có giải pháp.
- Thế sao cậu không nói sớm? - Tí Nhu mượn lại câu nói ban nãy của bạn gái.
- Bởi vì cậu đâu có để cho tớ nói chữ nào!
- Mady trả bài theo luân, coi như huề.

Mady lục túi trong áo veste.

- Lúc nãy khi điện cho cậu tớ đã báo là có hai tin hàng đầu, cậu xem này...

Mady vừa móc tấm bưu thiếp trong túi ra chưa kịp trao thì Tí Nhu đã nhanh tay giật lấy đọc ngấu nghiến. Dòng chữ của Tơ Lơ Mơ viết:

KẾT THÚC ĐIỀU TRA

Mặc dù trong đêm canh gác không phát hiện được điều gì, song túi tớ đã biết rõ về kẻ phá hoại những căn lều trại! Thực vậy, ngày hôm sau khi đi dạo về, túi tớ bắt quả tang kẻ đáng sợ ấy Nghĩ cũng thật công bình, bởi vì lần này là đến phiên căn lều chung của Phó Giày và tớ. Và kẻ phá hoại đó là ai? Lật sang trang sau sẽ rõ

*

* * *

Tí Nhu lật ngay tờ bưu thiếp lại: đó là ảnh một loài nhai lại rất hiền hòa của vùng núi này, rất đặc trưng với vòng da đeo cổ, bên dưới có gắn chiếc chuông nhỏ thật dễ thương!

Tí Nhu phá ra cười:

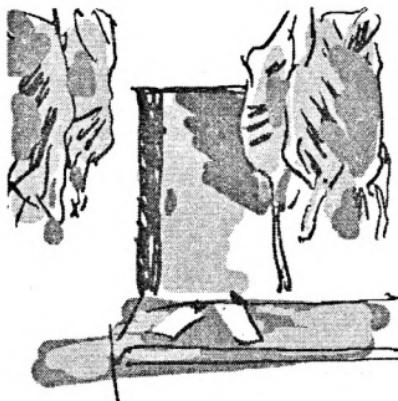
- Ha ha ha! Một con bò! Thủ phạm đáng gờm lại là một con bò cái! Và những dấu vết bí ẩn kia chỉ đơn giản là dấu móng bò! Ha ha ha! Tếu không chịu được!

Tuy đã xem bức bưu thiếp trước rồi, song Mady cũng bị cơn cười của Tí Nhu cuốn theo. Nhưng giây phút sau cô gái điềm tĩnh trở lại:

- Kết luận là những thành viên kia không còn lý do gì để lưu lại bên đó. Tuy các cậu ấy không công khai nhìn nhận rằng chuyến đi không gặp điều gì hấp dẫn, nhưng địa chỉ hộp thư lưu trữ ghi lại sau lưng phong bì có nghĩa rằng "*Nếu các cậu có việc gì hay hơn chuyến đi Thụy Sĩ này, hãy mạnh dạn nhắn ngay tui tớ*", Tí Nhu nghĩ sao nào?

Tí Nhu nghĩ giống như Mady.

CHƯƠNG 9

Thảm kịch đằng sau tấm gương

Mặc dù sau đó cả hai viết thư ngay cho nhóm Bạn Đồng Hành, nhưng tính thời gian thư đến nơi, rồi cả đoàn mô-by-lết lục tục kéo về Lyon cũng mất hết bốn hôm. Nghĩa là sẽ có ai đó đến nhận việc theo tuyển dụng của hàng thịt. May thay mãi cho đến ngày những thành viên kia về tới, tờ áp-phích vẫn còn đó.

Ngược lại, dù đã cùng Kafi đến cửa hàng mua thịt thêm hai lần nữa nhưng Tí Nhu vẫn không nhận thêm được “lời nhắn” nào. Tí ta còn sùng hơn khi bắt đầu từ nay trở đi phải xuất tiền túi mua thức ăn cho chó, bởi vì sau sự cố xì-trum trong phần thịt rôti, mẹ buộc lòng phải mua hàng

ở “xưởng xúc xích”, nơi ba của Bít-tết làm việc.

Đương nhiên vào buổi chiều ngày 13 tháng 7 ấy, Bít-tết cũng có mặt với cả nhóm. Không kể Mady và Tí Nhu, trong hang còn có Gerland (mà cả bọn gọi thân ái là Phó Giày), với tài tháo vát ngang ngửa với mớ tóc đen nhánh lúc nào cũng rối bời. Phó Giày ngồi cạnh hình ảnh trái ngược của mình là Sư Cọ, cao lớn, mạnh mẽ, điềm tĩnh, đầu “không có một sợi tóc để làm thuốc”, luôn trùm kín bằng chiếc bê-rê, chỉ giờ ra vào những giây phút trọng đại. Đối diện với Sư Cọ là Tơ Lơ Mơ, được xem là tay thi văn của cả nhóm, lúc nào cũng mơ tưởng cơ hồ lạc giữa những vần thơ, rất vui vẻ và chơi kèn harmonica cực giỏi. Ngay cả Corget cũng hiện diện. Vâng, có cả Corget đấy, cho dù cậu đã theo cha mẹ dọn nhà đi Toulouse rồi. Nhờ lòng mến khách của gia đình Tơ Lơ Mơ, năm nay Corget thực sự hưởng kỳ nghỉ hè thực sự dài hạn và xa gia đình, và nhất là việc đoàn tụ với khu Chữ Thập Hung thân yêu.

Giây phút trùng phùng đú mặt ở tổng hành dinh khiến cả Bộ Lục có chung một suy nghĩ: hạnh phúc biết bao khi gặp nhau ở đây, cảm giác đoàn kết gắn bó, chia sẻ những kỷ niệm ngọt bùi, và trước mắt là tình bạn bất tận. Ai cũng nghĩ như thế nhưng không ai nói ra, bởi vì đó là những điều không cần phải nói!

Có lẽ trong giây phút tao ngộ này, kẻ “nói”

nhiều nhất chính là Kafi: hắn nhảy tung đủ kiểu đủ trò, vẫy đuôi mừng rỡ, chỏ mõm vào các bàn tay dang dang ra nựng nó.

Nói chung đó là buổi chiều khá náo nhiệt trong hang, cho đến khi trưởng nhóm Tí Nhu quyết định bàn thảo những chuyện nghiêm chỉnh. Cả nhóm quây quần, kẻ ngồi trên cái két gỗ, người kia trên chiếc ghế cũ, người khác đơn giản lót báo ngồi ngay sàn nhà. Tí Nhu đứng kẻ lại cẩn kẽ diễn biến câu chuyện, thỉnh thoảng Mady thêm thắt một vài chi tiết, hoặc tham gia hùng biện để thuyết phục cử tọa.

Khi Tí Nhu trưng ra "tang chứng vật chứng" là những viên bi và thằng xì-trum, xem như "cử tọa" đã nhất trí lao vào cuộc phiêu lưu mới. Mãi sau này Tí Nhu mới thú nhận cho Mady biết rằng không ngờ việc thuyết phục lại suông sẻ như thế.

Trước khi cuộc họp chấm dứt, Bí-tết tự nguyện đến nhận việc tại hàng thịt "Vua Steak", điều mà cả nhóm ủng hộ bằng tràng pháo tay nhiệt liệt. Ai cũng tin rằng kinh nghiệm phụ việc cho cha tại "xưởng xúc xích" đã đưa Bí-tết lên hàng ứng cử viên không địch thủ.

Ngay tối hôm đó, Bí-tết ăn mặc sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng bước vào hàng thịt.

- Cháu chào các cô ạ!

Bà hàng vừa phục vụ xong cho một người khách. Ngoài tấm áp-phích, Bí-tết cũng thoáng

nhìn thấy tấm kính giả gương mà Tí Nhu đã nói. Liệu mình có quyền vào bên trong không?

Bít-tết quan sát bà hàng và công nhận những gì Tí Nhu mô tả là đúng.

- Cậu trai cần gì ạ? - Bà cất giọng ngọt lịm.

Lần này bà không mang cặp kính đen nhưng Bít-tết nhận thấy lớp kem phấn khá dày ở chỗ tương ứng với phần mắt bị bầm.

- Cậu cần gì ạ? Bà ta lặp lại.

- Ô không, à mà có... cháu đến để...

Không biết nói gì, Bít-tết chỉ vào tấm áp-phích.

- Cậu đến nhận việc?

Bít-tết gật đầu.

- Cậu là sinh viên?

- Thưa cô cháu học cấp ba...

- Cậu rảnh rồi cho đến cuối tháng chín?

- Vâng thưa cô.

- Chắc là cậu chưa có kinh nghiệm nghề nghiệp phải không? Nhưng không sao...

- Dạ có, có chứ ạ... cháu có kinh nghiệm... chút ít...

Bít-tết nói chưa kịp thời vì nếu tỏ ra quá tự tin sẽ làm phiền lòng bà chủ. Bít-tết biết rằng cả nhóm đang hồi hộp trông chờ kết quả cuộc "phỏng vấn" này, và mọi trách nhiệm đều đặt lên vai mình. Do đó phải khéo léo tranh thủ cơ

hội tốt và tránh mọi sơ sẩy. Bít-tết rán nén một hơi thở phào nhẹ nhõm khi bà chủ phát biểu:

- Tốt, rất tốt!

Nhưng bà nói tiếp khiến Bít-tết lúng túng:

- Có lẽ ba mẹ cậu đang làm nghề này?

Câu hỏi tuy đơn giản nhưng giọng bà chủ lại có vẻ cật vấn làm cho Bít-tết lạnh lùng và do dự. Đến lúc quyết định rằng mình chẳng có lý do gì giấu giếm sự thật và định nói, bỗng đứng một tiếng động lớn khiến Bít-tết ngược nhìn: cánh cửa cuối phòng, cánh cửa kính hấp dẫn kia thình lình mở toang. Một người đàn ông to lớn xuất hiện, phía trước bụng che tấm tạp dề lấm tấm máu.

Bà chủ càng tươm tất bao nhiêu thì ông chủ càng luộm thuộm bấy nhiêu, với giả định đó chính là ông chủ. Râu mọc lỗ chỗ, một lọn tóc nhờn che cái trán bướng. Cặp mắt nhỏ xíu lạnh lùng như thể muốn xuyên thủng Bít-tết. Giọng nói lão ta không có vẻ gì dễ chịu cả:

- Yvette! Vụ này để tôi, tôi đã bảo bà rồi! - lão nói ngay không cần giấu giếm rằng mình đã nghe trọn câu chuyện sau cánh cửa kính. Lão quay sang Bít-tết và bảo với cùng cái giọng ra lệnh ngắn gọn ấy:

- Mày đến đây! Nào đến đây! Nhanh lên!

Bít-tết bước vòng qua quày hàng, lịch sự xin lỗi khi đi ngang mặt bà chủ rồi bước qua cửa.

Bít-tết có cảm giác mình vừa vào một vùng cấm, nơi mà mọi thứ đều có thể xảy ra. Nhưng cậu ta cũng kịp lấy lại đủ bình tĩnh để nhìn quanh và nhận thấy rằng sau khi bước qua tiền phòng, căn phía sau chẳng có gì là lạ đối với người nào từng lui tới nơi làm việc của một hàng thịt tươi hay hàng thịt chế biến. Bít-tết vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng.

Đó là dạng phòng làm việc rất rộng với chiếc bàn gỗ thật to, tấm đệm trải sàn có nhiều đồ vật sành sứ, nhiều chiếc máy băm thịt khổng lồ, hai lò chế biến. Cuối phòng lớn này có phòng nhỏ khác treo nhiều táng thịt, bên cạnh là các cánh cửa của phòng đông lạnh.

Tất cả đều lạnh lẽo trong ánh sáng s่อง sương của đèn neon, kể cả những con dao to tướng, lưỡi bóng loáng và rất sắc...

Lão chủ dùng chân đá mạnh cánh cửa kính sập lại.

Bít-tết bắt đầu hiểu tại sao áp-phích tuyển dụng vẫn còn “tại vị”, bởi vì những ai đến thử việc mà được tiếp đón kiểu này có lẽ đã bỏ chạy vắt giò lên cổ.

- Mày bảo là có kinh nghiệm phải không? Nếu ba mày làm hàng thịt thế tại sao mày không làm chung, hử?

Lần này thì Bít-tết bịa đặt không chút do dự:

- Ba tôi không làm hàng thịt, ông ấy làm buô

điện. Nhưng trong những kỳ hè trước tôi đã phụ việc hàng thịt...

- Ở đâu?

- Ở... Dijon, vì trước đây ba mẹ tôi ở Dijon!

- À, thế thì được!

Lão chủ bước đến giở nắp cái nồi thật to, hơi nước bốc lên mù mịt, lão ta đậy nắp lại.

- Thôi, không phải mày đến đây để kể lể cuộc đời. Nói ngắn gọn: mỗi tháng một ngàn franc, được thì bắt không thì buông. Ở đây không phải công chức nhà nước, không có giờ giấc gì hết. Ở đây tao ra lệnh, phải dậy thật sớm. Đời là thế. Để xem mày làm ra trò trống gì, nếu không thì biến! Tao muốn có người phụ, chứ không phải người phá, mày rõ chưa?

Bít-tết gật đầu. Lão nói tiếp:

- Mày học cấp 3, xem như chuyện nội bộ tao mày dàn xếp... khỏi rắc rối với tụi an sinh xã hội, vì mày chỉ làm có tháng rưỡi. Tụi nó mà biết thì tao không đủ tiền trả lương cho mày đâu! Rõ chưa?

- Rõ ạ.

- Xong! Mai tới... Ở chứ sao! Với tụi tao thì ngày Quốc khánh cũng như ngày thường thôi! Đúng sáu giờ sáng có mặt, không vào ngõ trước, đương nhiên. Lại đây tao chỉ cửa sau vào xuống.

Lão dẫn Bít-tết đến cửa sau, chỗ cái chái mà Tí Nhu đã mô tả, chính nơi này Kafi đã bị đòn.

Bít-tết kiếu từ vì quá sung sướng khi lại được
ra ngoài hít thở không khí tự do:

- Chào bác cháu về!

Nhưng không ai đoái hoài đến sự lẽ phép
này cả vì cánh cửa đã đóng sầm lại thật mạnh.

CHƯƠNG 10

Chuyến TGV lúc 12 giờ 56

Khi gặp lại các Bạn Đồng Hành, Bít-tết khó khăn lắm mới trả lời hết một loạt các câu hỏi được phát ra cùng lúc. Đến giờ phút này, điều chủ yếu là đã đạt được mục tiêu tuyển dụng. Khâu tuyển dụng diễn ra suông sẻ, nhưng Bít-tết cũng thêm thắt này nọ để mọi người tán thưởng.

Cậu ta nhận sự tán thưởng này không chút hổ thẹn, lý luận với lòng mình rằng mình rất xứng đáng là vì đã dũng cảm nhận lời làm việc trong một môi trường như thế với một lão hết sức cục súc.

- Không có, Bít-tết trả lời điều mà tất cả các

thành viên đều muốn biết. - Không có vết tích của một nhóc tì nào cả... nhưng mà này, tớ vẫn chưa có dịp dò xét những chỗ ở riêng tư.

Những “chỗ ở riêng tư” ấy, Bít-tết chưa có cơ hội dò xét ngay đâu! Phải làm hết một tuần, liên tục từ 11 đến 12 tiếng đồng hồ mỗi ngày, chịu đựng chửi rủa liên tục của lão chủ, sau đó Bít-tết mới có dịp thò bàn chân ra khỏi cái xưởng hoặc khu bán hàng, mà theo lời căn dặn của chủ, lẽ ra cậu ta phải luôn thường trực ở đấy.

Trong khi chờ đợi, Bít-tết phải mở to cả mắt, cả tai để thu thập bất cứ điều gì thu thập được. Qua đó Bít-tết biết thêm ít nhiều về tính cách và tình hình của ông bà chủ.

Cho dù có là vợ chồng hay không, rõ ràng hai nhân vật này ghét nhau. Họ kết dính với nhau không phải vì tình, mà vì điều gì đó khó nói hơn: lợi nhuận? đồng lõa? mà đồng lõa về việc gì cơ chứ? Về quá khứ bất lương, như qua lời kể của Claire và Jean-Paul? Hay về một hiện tại còn mờ ám hơn nữa?

Khi dò xét về cái “hiện tại” ấy, để rồi sau đó đem ra bàn bạc với nhóm Bạn Đồng Hành, cuối cùng tất cả đều quan tâm đến sự hiện diện của một đứa bé, hay nói chính xác hơn, là đến sự vắng mặt của một đứa bé. Chỉ trừ khi nó bị nhốt trong một xó xỉnh sâu xa nào đó của căn nhà, nếu không thì hiện trường cũng chẳng có gì chứng minh sự hiện hữu của nó. Bộ Lục kết

luận rằng nó đã bị đem giấu chõ khác trước khi Bít-tết vào nhận việc. Nhưng tại sao?

Giả thiết về một vụ bắt cóc có vẻ quá đáng, bởi vì cảnh sát không tổ chức bất kỳ cuộc tìm kiếm nào trong khu vực. Vả chăng chỉ có điên, chứ nếu đã bắt cóc trẻ con thì trước sau gì cũng phải đòi tiền chuộc, mà ông bà chủ hàng thịt đâu có ai điên!

Điều tra hướng này xem như bế tắc, có chăng là phải lần ngược về quá khứ của họ. Nói cách khác là phải đưa Claire và Jean-Paul vào cuộc.

*
* *

Hôm đó là sáng thứ ba, Bít-tết đang thái thịt để lão chủ lần lượt thảy vào máy băm làm thịt lạp xưởng.

- Đừng ngủ gục nghe đồ lười! - Thỉnh thoảng lão lại hét lên với nét dễ thương như mọi khi.

Khi ấy Bít-tết lại tăng tốc, chính vì luống cuống như thế mà đến lúc cu cậu bỏ sót một miếng xương. Cái máy băm gầm lên một tiếng bất thường. Lão chủ nhanh tay tắt máy và nổi trận lôi đình:

- Tao đã nói rồi mà, đồ bất tài! Mày định phá hỏng máy móc của ông phải không? Trời ơi bộ dao băm mới toanh! Mày phải trả giá đó con ạ! A đêu! Hồi bằng tuổi mày, ông đã...

Lão chưa kịp nói hết câu thì bà chủ bước vào:

- Không nghe điện thoại reo sao? Thay vì đứng đó rống lên, đi ra ngoài kia mà trả lời cho đức ông (bà ta cố tình biếm nhẹ bằng cách nhấn mạnh hai chữ “đức ông”) yêu quý kia! Hiểu chưa? Đức ông không muốn chờ nữa, nhanh lên! Tôi phải quay ra ngay, tiệm đang đông khách!

Bà chủ vừa bỏ đi, Bí-tết nhận thấy lão chủ biến sắc thực sự. Gương mặt đó héo vì tức giận lập tức biến thành màu tái nhợt của thây ma. Lão chùi tay vào tạp dề rồi bước ra ngoài, có vẻ hết sức căng thẳng.

Bí-tết hiểu rằng đây chính là cơ hội. Bà chủ sẽ bận bịu khách khá lâu, ta phải lén nghe cuộc điện đàm bằng mọi giá.

Nhin qua tấm gương giả, Bí-tết thấy đúng là hàng thịt đang đông khách. Cu cậu rón rén đến cánh cửa phòng nơi đặt điện thoại, nơi mà cu cậu chưa một lần bước vào. Bí-tết dán tai vào cửa:

- Vâng, vâng... đương nhiên là tôi hiểu... chắc chắn, vâng vâng, vâng vâng...

- Nếu mà cứ tiếp tục kiểu này thì phải đến tết Congo mình mới biết nội dung vụ việc, - Bí-tết thầm nghĩ. Nhưng bỗng dừng đối đáp của lão chủ rõ ràng hơn:

- Năm ngàn franc, rán hết sức rồi, thật tình tôi không thể... Tôi quần quật suốt ngày như

một thăng đên, cả vợ tôi cũng thế, thậm chí tôi còn tuyển thêm người phụ việc! Vâng, có thu đấy, nhưng còn chi phí, thuế má... như thế là anh kè dao vào cổ tôi rồi! Đương nhiên, không, không phải thế, ý tôi là... không không... tất nhiên... không không... anh vui lòng... tất nhiên...

- Lại vâng với tất nhiên nữa rồi... - Bít-tết bức thầm. Nhưng lão chủ lại nói rõ hơn:

- Xui quá, không đúng lúc rồi... nhưng thây kệ! Cần là phải làm thôi... Có chứ, tôi có thể đến Paris ngay vào chiều nay. Tôi phóng ra ga ngay lập tức, đáp chuyến tốc hành TGV lúc 12 giờ 56, đúng chuyến hôm trước tôi đi đó. Đúng rồi, chiều nay, vâng... xin chào...

Lão ngưng nói. Bên kia đầu dây có lẽ đã cúp máy trước khi lão kịp nói lời từ biệt. Bít-tết lật đật trở lại vị trí làm việc. Khi bước ra khỏi phòng, lão chủ quá đăm chiêu nên không để ý rằng đống thịt cần thái chưa thái thêm được chút nào. Lão dặn dò một cách máy móc:

- Mày cứ làm một mình, tao có việc đi một lát. Dũng có lợi dụng mà ngồi chơi đó nha! Tao đi một lát về ngay.

Bít-tết nghĩ thầm: "Tàu TGV có tốc hành cách mấy, thì chuyến khứ hồi Lyon -Paris cộng với thời gian gấp gõ cũng giúp mình rảnh rang đến tận tối."

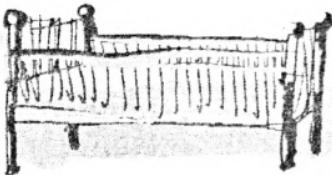
Lão chủ bước ra ngoài cửa hàng, Bít-tết suy

luận: "Không nên chơi liều lén nghe xem hai vợ chồng nói gì. Vấn đề chính là bà chủ. Sáng đã đông khách rồi, chiều nay có lẽ không còn mấy đâu. Nhưng nhất định phải tìm cách thám thính hết ngôi nhà này mới được!"

Vừa suy tư vừa thái thịt, suýt nữa Bít-tết cắt nhầm ngón tay. "Đúng rồi! Mình phải phi báo ngay với các Bạn Đồng Hành mới được!"

Ngay từ hôm đầu nhận việc, Bít-tết đã thỏa thuận giờ giấc với lão chủ theo một trong hai hướng: hoặc nghỉ từ mười hai giờ đến hai giờ để về nhà ăn trưa, hoặc ở tại chỗ nuốt vội cái gì đó qua loa rồi làm việc ngay để chiều được về sớm. Cho đến nay, vì lợi ích của các điều tra, Bít-tết luôn chọn phương án hai, nhưng thực tế thì chưa bao giờ về sớm được. Bít-tết ra gấp bà chủ kể lể để xin về một lần vào buổi trưa, bà đồng ý một cách miễn cưỡng.

CHƯƠNG 11

Tiếng thét của Phó Giày

Vừa ra khỏi cửa hàng, phản ứng đầu tiên của Bít-tết là phóng ngay đến nhà Tí Nhu ở đường Tiểu Nguyệt. Nhưng khi chạy ngang buồng điện thoại công cộng, cậu ta đổi ý. Vì nội dung câu chuyện hết sức bí mật, Bít-tết hẹn với Tí Nhu gặp nhau tại hang. Mười lăm phút sau hai Bạn Đồng Hành trao đổi với nhau.

- Hoặc là hôm nay hoặc là không bao giờ, - Bít-tết khẳng định, - lão chủ đi vắng đến tối. Nhất thiết tớ phải tận dụng cơ hội này để lục lạo toàn thể ngôi nhà.

- Nhưng bà chủ chắc chắn không đi vắng...
- Chính vì thế tớ mới cần các cậu giúp! Kế hoạch là như thế này...

Hai giờ kém mười, Bít-tết đã có mặt ở xưởng chế biến. Cậu ta vào ngõ sau như thường lệ và mang theo một gói nhỏ không muối cho bà chủ thấy. Khi bà ta bước xuống xưởng thì Bít-tết đã cất xong gói đồ rồi.

- Tốt, có lẽ ông nhà tôi đã dặn dò cậu cần làm những gì suốt chiều nay rồi chứ?

- Vâng ạ, tiếp tục thái cho hết thịt tươi, rồi cho pa-tê vào lò, rồi chuẩn bị bốn phần rô-ti cho ngày mai.

- Đừng quên con gà tây cho bà Juliet. Nhớ buộc kỹ hơn lần trước. Tuần rồi bà ta cắn nhầm tôi, tôi không muốn việc đó xảy ra nữa!

Chuông cửa hàng leng keng. Vừa dợm bước ra, bà vừa nói với:

- Xong rồi rửa hết nồi niêu xoong chảo cho tôi. Nếu còn thì giờ thì lau quét sàn trước khi về, xưởng này càng ngày càng bẩn không chịu được!

Bà chủ vừa khép cửa, Bít-tết lật đật đưa hết pa-tê vào lò rồi cho cái máy băm chạy không tải, tiếng máy sẽ khiến bà ta tưởng mình đang làm việc. Hé cánh cửa nhìn ra tiền phòng, qua tấm gương giả Bít-tết thấy bà chủ đang tiếp khách, cu cậu nhanh tay lấy gói đồ bí mật và đặt bước chân đầu tiên vào “vùng cấm”.

Chốn đầu tiên Bít-tết “viếng thăm” là căn phòng đặt điện thoại: đó là dạng văn phòng bề bônh những ngăn kệ và tủ kim loại đựng hồ sơ. Cuối phòng có cửa sổ nhỏ nhìn ra hẻm sau nhà. Định mở tủ hồ sơ ra xem, nhưng Bít-tết cho rằng trước hết mình nên đi thám thính một vòng để xác định chỗ lý tưởng đặt máy nghe trộm.

Cu cậu lôi từ gói giấy ra một bộ phát sóng mà Sư Cọ đã chế lại từ cái máy bộ đàm cũ. Thiết bị này tỏ ra khá hữu hiệu từ những lần phiêu lưu trước đó. Tuy vùng phủ sóng hơi hạn chế, nhưng cũng đủ bảo đảm từ hàng thịt đến tổng hành dinh của Bộ Lục, nơi có đặt bộ nhận sóng và “nhân viên” trực tổng đài.

Tuy nhiên ngay lúc này thì chưa cần ai trực hết, mà tất cả đều được phân công theo kế hoạch của Bít-tết. Cả Mady và năm chàng trai đang canh chừng gần cửa hàng “Vua Steak”, phải làm sao cho bà chủ không có cơ hội rời quầy hàng để ra sau xưởng. Nói cách khác, nếu người khách cuối cùng trong tiệm vừa kiểu từ thì một trong các Bạn Đồng Hành phải bước vào để làm vướng tay vướng chân bà chủ càng lâu càng tốt, cho đến khi một khách hàng “thật” xuất hiện... Như thế hy vọng Bít-tết sẽ đủ thời gian hành sự.

Bít ta thám thính luôn những phòng còn lại. Đầu tiên là một căn phòng lớn, dạng vừa là phòng khách, vừa là phòng ăn, mọi thứ trong phòng ngăn nắp đến độ làm Bít-tết lạnh lùng. Tất cả

màn sáo đều buông. Những chiếc ghế bành kê sát góc tường hình như chỉ để trang trí, có vẻ như chưa ai ngồi vào đó cả. Bít-tết tự nhủ vợ chồng lão chủ chỉ sử dụng phòng này vào dịp tiếp tân quan trọng, do đó có lẽ họ không giấu giếm đồ đặc gì trong đấy đâu.

Băng qua hết phòng Bít-tết đến một hành lang tối và trống trải. Định mở đại cánh cửa đầu tiên bên trái bỗng cu cậu suýt ngã: có vật gì đó cứng cứng nằm ngay bước chân, Bít-tết trượt và nhào tới cái cột gần đó. Trong sự tĩnh lặng, cảm giác mình vừa gây ra tiếng động khủng khiếp. Nín thở ngồi yên nghe ngóng một lúc. Không có động tĩnh. Bít-tết chưa thể định được quày hàng so với vị trí hiện thời của mình. Có lẽ phải khá xa vì khu này rất yên lặng như thế không người ở.

Bít-tết lần mò tới cái thứ cứng cứng làm cậu suýt chỏng gọng. Chưa kịp cúi xuống nhặt lấy, cu cậu lập tức nhận ra ngay: một viên bi giống như viên bi ve mà Tí Nhu đã cho cả nhóm xem!

Viên bi nằm ở chân cầu thang, như thể nhăn nhú dây là đầu mối nén theo. Cho viên bi vào túi, Bít-tết cảm thấy ấm lòng. Vào những giây phút căng thẳng như thế này, giữa căn nhà bao trùm không khí thù địch, sự hiện diện của viên bi cũng quý như sự có mặt của một người bạn. Không do dự nữa, cu cậu mạnh dạn bước lên lầu.

Bít-tết đứng chân ở một tầng có bốn cửa. Cửa đầu tiên là phòng vệ sinh. Cửa thứ nhì là phòng ngủ vợ chồng lão chủ. "Đây là nơi cả hai bàn bạc những gì bí mật nhất!", Bít-tết lần lượt quét tia nhìn qua cái giường, tủ, tủ ngăn kéo, bàn trang điểm... nhưng vẫn chưa quyết định đặt máy nghe. Cậu ta hẹn lòng nếu thám thính xong mà vẫn chưa tìm ra vị trí nào tốt hơn thì sẽ se se đặt ở đây.

Cánh cửa thứ ba mở vào phòng tắm. Cửa thứ tư vừa hé mở thì tim Bít-tết thắt lại ngay: một căn phòng nhỏ xíu không chút trang hoàng nào cả, tường màu trắng bẩn, trong góc là cái giường trẻ con, loại giường nhỏ sắt cao và hẹp như ta thường thấy trong các khu nội trú ẩm đạm. Trên chiếc gối nằm chỉ còn một món đồ chơi đơn độc, đó là chú gấu bông nằm sấp, như đang khóc vì nhớ thương người chủ nhỏ của nó.

Bít-tết đứng buồn rầu mơ màng trước cánh tượng này, bỗng dung một tiếng thét thất thanh vang lên từ tầng trệt. Bít-tết nhận ra giọng của Phó Giày.

CHƯƠNG 12

Nhiệm vụ của Bít-tết (tiếp theo và... hết?)

Dúng vào lúc mà quả tim của Bít-tết se thắt khi khám phá căn phòng ảm đạm của đứa bé đang lâm nguy, thì quả tim của Phó Giày lại nhảy đui trong lòng ngực.

Phó Giày là thành viên thứ ba của Bộ Lục phải bước vào hàng thịt để “lấp lỗ châu mai”. Người đầu tiên là Mady, thực hiện nhiệm vụ đầu đuôi trót lọt. Kế tiếp là Tí Nhu cầm chân bà chủ được chừng hai mươi phút, nhưng sau đó phải mua một giỏ nào là xúc-xích, dăm-bông, cốt-lết, và linh tinh những thứ khác... nói chung là Tí nhà ta xem như cháy túi trong khi phải nán chờ một người khách thật!

Sau đó may thay có một loạt khách, nhưng dù sao cuối cùng cũng đến lượt Phó Giày đóng vai người mua hàng. Thoạt tiên mọi thứ đều suông sẻ: vừa đặt mua 100 g thịt xúc-xích thì một bà khách bước vào. Rủi thay đến lúc trả tiền mới rách việc:

- Ô xin lỗi! - bà chủ vừa lục ngăn kéo tiền vừa nói, "tôi không còn giấy năm mươi franc nào cả, cậu vui lòng chờ một lát, tôi trả lại ngay.

Phó Giày chưa kịp tìm ra cách nào đó để giữ chân thì bà chủ đã biến nhanh vào trong nhà! Quá lo cho sự an nguy của Bít-tết, Phó Giày run lên khiến bà khách vừa bước vào đã phải lên tiếng:

- Con trai này, con bị mệt hay sao mà mặt mày tái nhợt vậy?

Chụp lấy cơ hội này, Phó Giày "chơi" theo luôn. Có lẽ trước nay ở Lyon chưa bao giờ người ta nghe thấy một tiếng thét lah lanh đến như thế:

- Ui! Ôi! A! Đau, đau quá! - Ui, aaaaa!

Bà khách luống cuống không biết phải xử trí ra sao trước cảnh tượng cậu thiếu niên đang lăn lộn đau đớn trên sàn nhà. Bên ngoài, Tí Nhu phải ngăn những thành viên kia lại vì họ tưởng Phó Giày gặp nạn thật.

Nhưng về phía mình, Bít-tết hiểu ngay đó là tiếng cảnh báo nên án binh bất động trong phòng của đứa trẻ. Quyết định này đúng đắn, bởi vì bà chủ đang mở két sắt trong phòng ngủ.

Vừa nghe tiếng rên la của người này, vừa nghe tiếng kêu cứu của kẻ khác, bà hàng ba chân bốn cẳng tuôn xuống thang lầu. Khi không còn tiếng chân, Bít-tết hé cửa, liếc mắt, thò đầu, lén ra, khép cửa lại. Tay vẫn còn cầm bộ phát sóng, cu cậu suy nghĩ nhanh để quyết định chỗ cài đặt.

Khi trở lại hướng cầu thang, Bít-tết để ý thấy không chỉ cửa phòng ngủ chưa đóng, mà cả cửa tủ gỗ và két sắt cũng mở toang, vì trong con vội vàng bà chủ đã bỏ quên. Khi tiến nhanh về phía két sắt, Bít-tết biết rằng mình đang liều lĩnh bởi vì có khả năng bà chủ sẽ sực nhớ đến nó, và cho dù trong tiệm còn khách hay không, bà sẽ lật đật trở lên khóa két sắt lại. Chính vì thế Bít-tết quan sát thật nhanh.

Nhin thoạt qua chỉ thấy toàn là tiền, nhưng khi giở mấy xấp tiền lên Bít-tết phát hiện một cái hộp khá to. Trong đó có một cặp bìa cac-tông, nằm trên cặp bìa là sợi dây chuyền vàng, có mặt trang sức cũng bằng vàng, loại người lớn hay đeo cho các bé sơ sinh khi làm lễ rửa tội. Lật phía sau lưng, cặp mắt tinh tường của Bít-tết đọc hai dòng chữ nhỏ xíu:

*Julien Sarlat
14 tháng 4 năm 1979*

Ngay lúc đó phía tầng trệt có tiếng cửa đóng mở. Bít-tết nhanh tay đút dây chuyền vào túi

quần, lấy luôn cặp bìa cứng, đậy nắp hộp lại và đặt vào chỗ cũ. Vài giây sau khi nắp trong phòng tắm, Bít-tết thấy bà hàng thịt nhanh nhau tiến về phía phòng ngủ. Chỉ chờ bà ta vừa khuất, cu cậu lén ra ngoài, nhẹ nhàng lướt xuống cầu thang.

Bước vào ngõ tiền phòng nằm giữa xưởng chế biến và cửa hàng, Bít-tết tạm yên lòng khi nhìn qua tấm gương giả thấy có vài người khách đứng chờ. Nghĩa là bà chủ sẽ phải nhanh chóng trở xuống phục vụ. Xem đồng hồ, Bít-tết ước tính tất cả các Bạn Đồng Hành đều đã xong vai diễn của mình. Cậu ta nhét cặp bìa cứng lên một ngăn kệ khuất trong góc, rồi nán chờ bà chủ trở ra cửa tiệm để cất giấu bộ phát sóng.

Bít-tết giả bộ thản nhiên hướng về phía lò hấp đúng vào lúc bà ta từ trên lầu xuống.

- Cậu có canh chừng pa-tê không đấy? Hình như có mùi khét!

Lúc này mặt bà ta có vẻ dò xét khiến Bít-tết hơi ớn. Trong khi cu cậu mang từng bánh pa-tê ra khỏi lò, bà ta vừa leng keng chùm chìa khóa trong túi, vừa biếm nhẹ:

- Nếu có động đất sập nhà, có lẽ cậu cũng bình thản!

Trong lời nói mát này chứa một câu hỏi. Bít-tết liên tưởng đến những tiếng thét của Phó Giày, và may mắn thay đã đủ nhanh trí ứng khẩu:

- Cháu có nghe tiếng gì đó văng vẳng nhưng cái máy băm kêu lớn quá, và chặng lúc nãy cháu vào phòng lạnh lấy thêm thịt... lúc trở ra chặng thấy gì khác thường. Cháu cho rằng đầu óc mình hơi lơ mơ nên cố gắng làm nhanh cho hết việc...

Rồi sấm giọng ngây thơ nhất, Bít-tết hỏi luôn:

- Mà có việc gì xảy ra không vậy cô?

- Chậc... cũng không hiểu nữa! Lúc nãy ở ngoài cửa hàng có người trạc tuổi cậu bị đau bụng cấp, nhưng khi tôi vừa lật đật chạy ra thì cơn đau lảng xuống ngay. Có lạ không?

Chặng hiểu câu hỏi này có hai mang không, tuy nhiên tia nhìn bà ta quả đáng sợ. Bít-tết chỉ gật gù trong khi vẫn tiếp tục chăm sóc mấy cái pa-tê.

Bà ta quay lưng: "Được rồi, tôi trở ra tiệm."

Nhờ tiếng leng keng của chìa khóa, Bít-tết biết bà chủ chưa ra ngoài tiệm, mà còn sục sạo một cái kệ nào đó. "A, bà ta đang móc chùm chìa khóa vào kệ".

Bà chủ vừa ra tiếp khách thì Bít-tết dò ra chỗ cất chìa khóa két sắt. Trong tay cầm bộ phát sóng, cu cậu tiến đến một phòng có vẻ như nhà bếp, vì có tủ lạnh, bếp lò, và các máy móc gia dụng khác. Gần cửa sổ là chiếc bàn tròn, chung quanh có ghế dựa, xa hơn một chút là cái ghế xa-lông dài đối diện với máy truyền hình thật to.

- Không nghi ngờ gì nữa, đây là chỗ hai vợ chồng thường xuyên sinh hoạt mỗi tối, nơi họ bàn bạc nhiều chuyện quan trọng. Quyết định đặt máy nghe trong phòng này!

Nhờ sự tinh xảo của Sư Cọ, bộ phát sóng này không công kênh, nhưng nếu so với các thiết bị mini của phim gián điệp thì nó hẵn còn to quá, không thể bậy kẽ hở nào cũng nhét vào được. Trong khi lo lắng nhìn khắp phòng, Bít-tết không thể nào đẩy lùi tiếng tíc-tắc tưởng tượng trong lòng, tiếng tíc-tắc báo cho biết rằng quy trình đêm ngược đã bắt đầu. "Nếu không nhanh chóng tìm ra chỗ ngụy trang bộ phát sóng, bà hàng thịt mà bắt gặp mình ở đây thì mọi thứ xem như đổ bể hết!"

Cuối cùng Bít-tết nhận thấy mặt bàn ăn hình thành từ hai miếng ván hình bán nguyệt gắn vào nhau không khít lắm. Cậu ta chui ngay xuống gầm bàn và ba phút sau đã cố định xong bộ phát sóng.

Bít-tết ào trở ra xuống chế biến và từ đó đến tối cu cậu tăng tốc cho hết số lượng công việc đã giao. Đến tám giờ tối xem như hết việc. Mặc dù con gà tây của bà Juliet chưa chắc được quấn chặt hơn hồi tuần trước, song nó đã được quấn rồi. Những gì chủ yếu cần làm đã làm xong.

Khi bước ra cửa, Bít-tết chưa biết nội dung của cặp bìa cac-tông được nhét dưới áo khoác, nhưng sự hiện diện của nó trước đó trong két

sắt chứng tỏ đây sẽ là khám phá thú vị cho Bộ Lục. Tuy nhiên điều làm cho Bí-tết hân hạnh diện nhất chính là đã biết được tên của nhóc tì đáng thương mà Bộ Lục quyết tâm cứu giúp. Bí-tết đang nắm giữ cái tên ấy, và còn hơn thế nữa, được khắc lên vàng!

Bí-tết quay qua tiến về phía hang. Bộ Lục đã dự trù sẵn buổi họp đặc biệt tối nay, Bí-tết thầm cười sung sướng nghĩ đến vẻ mặt của nhóm Bạn Đồng Hành khi cậu ta trưng ra những vật báu này.

CHƯƠNG 13

Eurêka!

- Tui mình tóm tắt tình hình như sau, - Tí Nhu tuyên bố sau khi đã xem xét tất cả các "báu vật", - Viên bi đã đóng xong vai trò lịch sử của nó rồi. Ngược lại mặt dây chuyền vàng rất quan trọng. Một lần nữa tui mình cùng ngợi khen Bí-tết! Từ nay trở đi, gần như chắc chắn là đứa bé mang tên Julien Sarlat và lên năm tuổi. Nhưng tui mình chưa biết hiện nó đang ở đâu. Còn mớ hồ sơ này thì toàn là những chữ và số không thể hiểu được!

- Trừ dòng chữ viết tay ở cuối trang! - Bí-tết lên tiếng và đọc lại dòng chữ ấy cho mọi người năm một lần nữa, "*Bản gốc được cất ở chỗ an toàn. Hãy chứng tỏ rằng mình biết điều, nếu không*

- Chẳng qua chỉ là lời đe dọa thôi -, Tí Nhu nhắc lại, - tựi mình cất kỹ những hồ sơ đó, sau này có thể hữu ích.

- Chắc chắn là có ích! - Bít-tết nhấn mạnh vì hơi thất vọng khi cảm thấy các Bạn Đồng Hành chưa đánh giá đúng những vất vả và hiểm nguy mà mình đã phải trải qua. - Và cậu còn quên bộ phát sóng... dù sao đó mới là việc quan trọng nhất!

- Trừ việc là có lẽ cậu đã bắt trực tiếp nó vào máy truyền hình! - Corget trêu Bít-tết.

Thực vậy, cả bọn quây quần trong hang gần một giờ đồng hồ mà chỉ nghe được toàn là chương trình trên kênh môt.

- Phải chi có cả hình ảnh thì tốt biết mấy! - Tơ Lơ Mơ gheo hùa theo.

- Nếu có cả hình ảnh, - Bít-tết cầu lên, - cậu sẽ thấy một phụ nữ ngồi một mình xem phim nhiều tập, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ. Bởi vì hiện giờ bà ta đang một mình ngồi đợi.

- Và đợi ai nhỉ?

- Đương nhiên là đợi lão chồng chứ còn đợi ai, còn phải hỏi! Tin tức đi, lão vù ra ga để bắt chuyến tốc hành sớm nhất không phải để đi ngắm cảnh tháp Eiffel đâu!

- Thế lão đi đâu? - Tơ Lơ Mơ hỏi một câu hết sức ngây thơ.

- Đó chính là điều mình cần biết! - Tí Nhu thở dài.

- Thôi được, - Mady lên tiếng, - theo tớ thì hình như chỉ có mình Kafi là nhất trí với tớ...

Cả bọn đồng loạt quay nhìn con chó. Nó đang hít hít một đống bao bì dưới đất. Mỗi bao bì đều in dòng chữ "Vua Steak".

- Tuyệt vời! - bọn con trai cùng reo lên.

Bữa ăn tối sau đó tại hang không có gì là đậm đặc cả, ngược lại giống như đại tiệc... ít ra là về mặt số lượng. Kafi không có gì phải phàn nàn, mà nói trắng ra chẳng thành viên nào phàn nàn về sự phì nhiêu thịt thà đó cả. Cả bọn không chỉ ăn thịt nguội thỏa thích, mà còn nấu nướng thịt sườn, thịt xắt lát, rồi xúc-xích...

Tơ Lơ Mơ giúp vui bằng tiếng kèn harmonica điệu nghệ, xong mọi người vui vẻ nhắc lại những diễn biến hấp dẫn nhất trong ngày, mà đương nhiên phải bắt đầu bằng cơn đau bụng "lịch sử" của Phó Giày. Không thể từ chối trước sự khăng khăng của "khán giả", Phó Giày buộc phải trình diễn lại tiết mục này, chỉ trừ là không có âm thanh trung thực như chiều nay mà thôi. Nhưng ngoài Bít-tết và Phó Giày ra, cả nhóm còn hoan hô luôn Sư Cọ. Bình thường rất trầm tĩnh và kín kẽ, chiều nay Sư nhà ta thực hiện một "chiến tích" mà Bít-tết phải tròn xoe mắt khi được nghe kể lại.

- Thiệt, thiệt mà! - Corget khẳng định như

định đóng cột trước vẻ nửa tin nửa ngờ của Bít-tết, - Sư Cọ đã hai lần đóng vai khách hàng mà bà chủ hoàn toàn không phát hiện! Sư Cọ diễn lại cho Bít-tết xem nào...

Nhưng Sư nhà ta không chịu, khiến cả nhóm phải giục: "Xin mời! Xin mời! Xin mời!"

Cuối cùng Sư Cọ đứng lên, và tinh rụi như thường ngày không chút do dự, Sư lột nón bê-rê xuống khoe cái đầu trọc:

- Thưa cô, cô vui lòng cho cháu xin... ờ... cháu cũng chưa quyết... à mà hôm nay cửa hàng có gì ngon cô nhỉ? Lòng à?... Ô không, cháu đau gan, không ăn được lòng...

Vân vân và vân vân, cứ như thế tiếp tục tinh như ruồi, mãi cho đến khi cả nhóm ôm bụng lăn ra năn nỉ xin ngưng, Sư mới thôi! Nhưng chưa! Đến tập hai mới thực là khủng hoảng. Dạng như không có gì quan trọng, Sư Cọ rút từ túi ra một bộ tóc và râu giả.

- Không thể nào nhận ra được! Hoàn toàn không thể! - Bít-tết thốt lên sau khi Sư Cọ đã hóa trang xong, - Cậu trình diện hai lần thật sao? Thật vậy sao?"

Không trả lời, Sư Cọ tinh bơ tiếp tục tập hai, bằng một giọng nói mà cả nhóm chưa bao giờ nghe thấy:

- A, chào bà! Thật là một ngày đẹp trời phải không bà? Thật tình, với ánh mặt trời như thế

này, chúng ta cảm thấy hồi sinh, phải không à? Bà...

Đột nhiên Sư nín bặt. Nay giờ vì đã quen tai với âm thanh rè rè của đài truyền hình nhận qua bộ phát sóng nên cả nhóm đã quên khuấy đi mất. Nhưng bây giờ máy đang truyền lại một giọng thật hơn, "người" hơn. Giọng của bà hàng thịt.

- Chà, giờ này ông mới về!

Một giọng khác trả lời nhưng ngay sau đó không thể nghe được, một phần vì bị nhiễu, một phần vì chương trình truyền hình át mắng.

- Lão ta ngồi xuống, vừa nói vừa đấm lên bàn! - Bít-tết giải đoán.

- Phải chi cậu liệu trước tình trạng này! - Phó Giày càu nhau.

- Cậu mà lâm vào hoàn cảnh như tớ rồi biết!

- Suyt, im nào!

Tí Nhu kè tai gần loa và ra dấu cho Mady mang máy ghi âm đến. Cả bọn chỉ nghe lão chủ nói "Hắn nắm đầu mình rồi, hắn mánh hơn mình nhiều!" một cách bức tức nhưng sau đó không phân biệt được gì nữa, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng chửi thề. Điều chắc chắn là cả hai vợ chồng đều đang lên giọng. Một lúc sao bà hàng thịt hỏi:

- Giờ còn thằng nhóc thì sao? Gửi trên đó tốn quá nhiều tiền!

Lại tiếp tục nhiều tiếng ồn pha với từng mẩu nhỏ lời nói không biết đầu đuôi: “mụ già”, “kể từ lúc”, “đập vỡ mặt nó ra”... rồi giọng lão chủ:

- Tui chán bà lắm rồi, chán lắm rồi! Chán, chán, chán! Nếu không phải...

Âm, một cú đấm nữa lên mặt bàn. Sau đó là im lặng hoàn toàn khiến Bít-tết hoảng hốt: nếu máy nghe lén rơi ra sau cú đấm, Bộ Lục sẽ không thể nào biết thêm được gì, mà nguy hiểm hơn là vợ chồng hàng thịt sẽ phát hiện rằng mình bị theo dõi!

Bít-tết vừa mở miệng định ta thán nhưng kịp thời ngưng lại: sự yên tĩnh ở “mặt trận” phía bên kia chẳng qua do ai đó đã tắt máy truyền hình. Giờ đây giọng bà hàng thịt rất rõ, nhờ đó Bộ Lục ghi âm được đoạn sau đây:

Bà hàng thịt nói: “Thôi được, mai tôi sẽ điện cho nhà Hạnh nhân”.

- Còn tui cho thằng phụ việc nghỉ luôn!
- Giữa hai thứ phải chọn một...
- Bà đâu có lao động đâu mà biết cực khổ như thế nào... Bà muốn có tiền thì phải...
- Tôi muốn có tiền -?! Đâu phải bắn thân tôi muốn có tiền...
- Phải rồi! Nhưng nếu đến hẹn mà không kịp chi thì...
- Thôi im đi Lê ra mụ già đó phải...
- Lê ra, lê ra với chả lê vào! Thôi tốt hơn

hết là tui lên gác ngủ, còn ở đây một lúc nữa
thì chắc bà lại ăn tát tai.

- Phải rồi, lên gác đi. Tôi ngủ dưới này.

*

* *

Bít-tết sức nhớ chiếc ghế xa-lông dài phía trước
máy truyền hình. Qua những tiếng động tiếp sau
đó, cậu ta đoán bà hàng thịt đang sửa soạn chỗ
ngủ, rồi để nguyên quần áo như thế mà nằm.
Im lặng hoàn toàn.

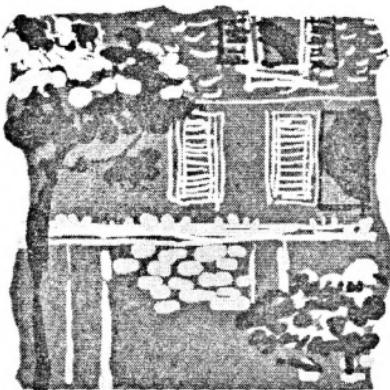
Bộ Lục chờ thêm vài phút nữa, vẻ thất vọng
hiện trên những gương mặt. Corget phát biểu:

- Ít ra cũng chắc chắn được một điều là khi
lão chủ bảo rằng "Hắn nấm đầu mình rồi, hắn
mánh hơn mình nhiều! -, tức là muốn nói đến
người viết những dòng đe dọa ở cuối hồ sơ...

Hầu hết đều gật đầu, trừ Tí Nhu đang suy
nghĩ thật căng. Mady đã nhận thấy điều này từ
vài phút qua. Là bạn thân của Tí, Mady biết cậu
ta đang "vất chất xám", nói theo cách của Tí
Nhu. Cuối cùng gương mặt của trưởng nhóm cũng
sáng ra. Rồi cậu ta thốt lên một từ, một từ duy
nhất thôi, một từ mà ai ai cũng muốn thốt ra
nhưng vào lúc này thì chưa dám:

"Eurêka"

CHƯƠNG 14

Hạnh nhân

- Sao, Archimède của chúng ta đã phát hiện ra điều gì nào? Mady nóng lòng.

- Tớ biết chỗ lão hàng thịt giấu nhóc tì Julien Sarlat trước khi tuyển dụng người phụ việc.

- Ở đâu?

Cả bọn đều đồng thanh hỏi cùng lúc. Tí Nhu đứng đĩnh:

"Khu nội trú *Hạnh nhân*."

- Cậu từng...

- Không, tớ thì không, nhưng nhóc Géo thì có. Géo ở đó được tám ngày, vào giai đoạn mà mẹ tớ phải làm việc xa nhà. Chỉ tám ngày thôi, sau đó ba mẹ đón nó về vì tội nghiệp nó, ở đó

thê lương quá! Giống như nhà giữ trẻ, nhưng cho nội trú, dạng nội trú tư nhân. Mới đầu ba mẹ tớ tưởng là ở chỗ này phải trả tiền thì chắc ngon hơn những nhà nội trú miễn phí do chính phủ đài thọ. Nhưng Géo cho biết ở đó thật kinh khủng.

- Nhưng tại sao nhà hàng thịt lại chịu tổn tiền cho một đứa trẻ mà họ không thương mến?

- Chính vì đó là nội trú tư nhân! Ít bị kiểm soát, ít bị dòm ngó so với nội trú nhà nước! Nói chung thì tớ cũng không rành, nhưng có thể nhà hàng thịt bỏ tiền mua chuộc ban giám đốc nhà *Hạnh nhân* để họ im miệng...

- Trong trường hợp nhóc tì kia có thể than phiền về cách đối xử của cha mẹ nuôi, chẳng hạn... - Mady nghiêm nghị nói tiếp.

- Có lý... - Phó Giày gật đầu.

*

* *

Tối hôm đó về nhà xong, Tí Nhu tra trong danh bạ địa chỉ của nhà *Hạnh nhân*: số 10, tiểu lộ Beauregard, ở Chassieu. Chassieu là vùng ngoại ô thành phố Lyon, với nhiều khu công nghiệp và những vùng khác luôn thay hình đổi dạng. Và đó cũng giống như vùng quê, với một ốc đảo cây rừng, nơi tiểu lộ Beauregard chạy ngang.

Hôm sau, một buổi sáng đẹp trời cuối tháng bảy, năm chiếc mô-by-lết nối đuôi nhau về hướng

hạ lưu sông Albert-Thomas. Bộ Lục xin phép gia đình đi cắm trại hai ngày vùng thung lũng sông Rhône. Tuy địa điểm đã xin phép không thật chính xác với nơi đến, nhưng cả bọn tự nhủ chỉ nói sai một lần này, và vì sự an nguy của một đứa bé!

Một trong những chiếc mô-by-lết ấy có kéo theo thùng xe gắn bánh xe đạp "cải tiến". Tài xế là Tí Nhu, hành khách là Kafi. Chỉ thiếu Bí-tết và Corget. Bí-tết phải trở lại xưởng chế biến, còn Corget bốc thăm trúng nhiệm vụ ghi âm từ máy thu sóng.

Lẽ ra Bộ Lục nên điện trước khi đến nhà nội trú và kiểm cớ thăm viếng nhóc Sarlat. Nhưng Tí Nhu cho rằng nhà hàng thịt đã đút lót ban giám đốc nhằm giữ kín đáo tối đa. Do đó nếu điện thoại đến, chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời là chẳng có ai tên Julien Sarlat cả. Tốt hơn hết là cứ đến đột xuất.

Vả chăng chuyến đi cũng không mấy xa. Cả nhóm đã trông thấy khu phi trường Lyon-Bron, và Tí Nhu nhớ Géo trước đã kể lại mơ ước đào thoát mỗi khi trông thấy phi cơ bay qua. Tí liên tưởng một hình ảnh khác, hình ảnh đứa bé chỉ mới năm tuổi đang ngồi chong ngóc giữa phòng ngủ mênh mông, trong khi mọi người chung quanh đã ngủ hết, đứa bé cảm thấy cô đơn giữa đêm đen. Mở to mắt hướng về trần nhà, cu cậu nghe tiếng phi cơ cất cánh hạ cánh, tưởng tượng

trên cõi đời này, ở đâu đó phải có một người cha, một người mẹ thực sự yêu thương mình.

Càng đến gần đích, mỗi thành viên trong nhóm hình thành dần một Julien Sarlat theo suy nghĩ của riêng mình. Có thể nói tuy chưa gặp nhưng cả nhóm đã thân thiết một cách thầm kín với cậu bé. Trong đó Mady là người cảm động nhất. Trước tiên là vì trái tim thiếu nữ không e害羞 đối với loại cảm xúc như thế, lý do kế tiếp và cũng là lý do vượt trội là vì Mady từng có thời thơ ấu khá khó khăn. Hồi còn bé Mady đã phải xa cha mẹ đi nằm nhà thương, sau đó chỉ nhờ vào tình bạn và lòng tận tụy của nhóm Bạn Đồng Hành mà Mady đã khỏi phải trở lại bệnh viện ấy một lần nữa ⁴.

Hôm nay, được củng cố bởi chính tình bạn và lòng tận tụy ấy (nhưng còn được nhân lên gấp bội sau bao năm sinh hoạt chung với nhau!), Mady dấn thân vào tiểu lô Beauregard, quyết tâm chấp nhận rủi ro để mang lại cho bé Julien niềm hạnh phúc mà bất kỳ trẻ em nào cũng có quyền được hưởng.

Nhóm Bạn Đồng Hành xuống xe ở khoảng nhà số 6. Hai bên tiểu lô Beauregard là hàng hàng những ngôi biệt thự, phía trước là vườn cây, phía sau là rừng. Cả nhóm giấu mô-by-lết ở một đường ngang thấp hơn mặt lộ, được một rừng dương xỉ che lấp. Kafi rất sung sướng khi được dịp chạy nhảy cho đỡ cuồng chân và hít

thở không khí đầy ắp những mùi hương. Tuy nhiên con chó thông minh cảm thấy tay chủ nó ghì dây xích một cách quyết tâm và nó hiểu rằng dây không chỉ là một cuộc dạo chơi bình thường...

- Tới đi! - Tí Nhu nói.

Cả nhóm giả bộ nhàn rỗi lân la đến nhà số 8. Nhà số 10 nằm khuất sau khúc quanh. Tim đập thình thịch, nhóm Bạn Đồng Hành dần tới. Những bức tường cao nghẹt sừng sững trước mắt, như muốn ra lệnh “Đừng lại!”, song nhóm bạn vẫn tiến lên.

- Ba cậu đi ngã này...nhé? - Tí Nhu chỉ con đường mòn giữa nhà *Hạnh nhân* và biệt thự láng giềng.

Tơ Lơ Mơ, Sư Cọ, và Phó Giày gật đầu. Tí Nhu nói tiếp:

- Mady, Kafi, và tớ sẽ tiếp tục đi tới. Vòng theo bờ tường này, tụi mình sẽ gặp nhau. Đi nào! -

Năm phút sau các Bạn Đồng Hành gặp nhau phía sau nhà, phía rừng cây xanh rậm rạp. Tí Nhu hỏi: “Các cậu có phát hiện điều chi không?”

- Chỉ tường rào và tường rào, - Tơ Lơ Mơ lên tiếng.

- Cậu quên cái cửa nhỏ! - Phó Giày chỉnh.
- Khó có thể gọi đó là cửa... với cỏ dại và dây leo phủ kín như thế, có lẽ nó bị bỏ quên từ thời Jérusalem!

- Mathusalem chứ không phải là Jérusalem!
- Nhà bác học Sư Cọ điềm tĩnh đính chính.
- Thôi được, tụi mình đã đi ngang cổng chính và thấy hàng rào sắt, sân rải sạn, cây kiểng và một tòa lâu dài nhỏ. Tất cả đều yên tĩnh đến mức... ớn lạnh.

Vừa nói xong thì một chiếc phi cơ bay qua rền rỉ nhưng không ai có lòng dạ tiểu lâm cả.

- Giống như bọn trẻ bị bit giẻ vào mồm rồi nhốt dưới hầm, - Tí Nhu tiếp tục bằng giọng thê lương như thế cu cậu tin chắc vào những gì mình nói, - hoặc giả tất cả mọi người đều đi vắng...

- Trừ người quản vệ. - Mady nhắc.

- Chính xác! - Tí Nhu nhìn nhận và kể tiếp rằng lúc đi ngang cổng chính Mady và mình trông thấy ông quản vệ bước ra khỏi cái "chòi canh" để mở cổng cho xe tạp hóa. Sau đó chiếc tải nhỏ chạy thẳng vào và rẽ phía sau tòa nhà chính.

Đang kể đến đây, Tí Nhu cảm thấy Kafi giật mạnh sợi dây xích, mạnh và thình lình đến nỗi Tí Nhu sút tay. Định gọi con chó lại nhưng Tí ta lặng im và ra dấu cho mọi người làm theo.

Mười giây sau, cả nhóm nằm rạp sát, lẩn trong mớ cỏ rậm ở phía thấp của bờ dốc đất. Thật sự kinh ngạc bởi những gì mình thấy.

Một đoàn trẻ con xếp hàng hai đi khá nhanh, hướng từ rừng ra. Đi đầu là hai người lớn. Kafi

phóng về phía cái đuôi của đội ngũ này. Một cậu bé rán hết sức chạy theo vì cậu nhỏ nhất trong đám, xem chừng cậu ta đã mệt đờ người. Nhưng khi vừa trông thấy Kafi hình như cu cậu quên hết những gì phía trước và đứng sững lại.

Con chó nhảy bổ vào liếm mừng, vẫy đuôi và rít lên nhiều tiếng hú hú. Cậu bé ôm Kafi vào lòng và nói gì đó mà nhóm Bạn Đồng Hành không nghe thấy được, nhưng có thể suy đoán đại loại như: "Chó cưng ơi, làm cách nào mà mày tìm ra được tao? Mày phải cứu tao ra khỏi chỗ này vì tao khổ lắm... Ô mà mày có dây xích à? Vậy thì chủ mày đang gần đây thôi! Chạy đến nói với chủ là mày tìm thấy tao được rồi! Bảo chủ mày đến cứu tao với!"

Nhóm Bạn Đồng Hành rất đau lòng vì chưa dám xông lên. Chỉ cần một động tĩnh nhỏ là sẽ gây báo động. Vả chăng hai người lớn đi đầu vừa phát hiện cậu bé đang ôm con chó nên hé lén:

- Julien! Buông con cầy đó ra ngay!

"Con cầy" trả lời bằng một tiếng gầm gừ sát thủ. Vừa nhe răng và co người sửa soạn lấy đà tấn công, đột nhiên Kafi sững lại. Nó có vẻ do dự, nhìn lần lượt hai gã kia và bé Julien, sau đó quay lưng lửng thửng bỏ đi với vẻ luyến tiếc: Tí Nhu vừa thổi còi siêu âm.

Cậu bé ngồi yên nhìn theo hướng con chó vừa chạy đi. Nửa muốn chạy theo, nửa muốn ở

lại vì sợ hai gã kia, nét do dự còn làm cậu bé có vẻ mong manh hơn nữa, thật nhỏ nhoi và yếu đuối so với quyền lực thượng thừa và độc ác mà cậu không thể nào hiểu nổi!

Cuối cùng cậu bé cũng lót tót chạy đến sáp nhập với đoàn trẻ con, và sau khi nhìn lại phía sau lần nữa, cậu mất hút.

CHƯƠNG 15

Bóng tối tòa lâu dài

Một lúc sau nhóm Bạn Đồng Hành bước vào quán cà phê khu Beauregard, cách tòa nội trú *Hạnh nhân* chừng hai cây số. Cả nhóm vừa có nhu cầu ngồi lại để bình ổn những cảm xúc, vừa muốn dùng qua loa những món ăn mang theo picnic, lại vừa tổng kết sơ bộ tình hình.

- Cậu không bức tớ chứ? - Tí Nhu hỏi Mady ngay khi năm người vừa yên vị quanh chiếc bàn tròn tại sân lô thiêng.

- Không, cậu đã hành động đúng, - Mady trả lời, - nhưng quả là phản ứng của tớ quá nhanh không kịp suy nghĩ... Nhìn nó đi khuất như thế mà mình không làm được gì!

Thật vậy, ngay khi cậu bé nhìn theo lần cuối

trước khi quay bước, Mady phóng theo. Nhưng Tí Nhu nhanh tay chụp Mady lại, đè xuống đất và bit miệng không cho cô gái la lên.

- Quả thật tờ vô duyên quá! - Mady vừa nói tiếp vừa vỗ vỗ cổ con chó. - Ngay cả mày Kafi ạ, mày cũng khôn ngoan hơn tao!

Bọn con trai định nói gì đó để đỡ lời, nhưng Mady tiếp ngay:

"Dù sao cũng phải tìm cách tiếp cận ngay đứa bé, và càng sớm càng tốt. Phải hỏi thăm nó, và làm sao cho nó kể thêm thông tin. Tuy nó còn nhỏ xíu nhưng chắc chắn sẽ có khối chuyện kể mình nghe.

Bọn con trai chia sẻ ý kiến này và khoảng một giờ đồng hồ sau, cả nhóm đã vạch xong chương trình hành động.

Tí Nhu và Mady nhớ lại một vài câu trao đổi giữa gã quản vệ và ông chủ xe tạp hóa. Tuy không nhớ chính xác nguyên văn, nhưng nội dung đại loại là chiều nay ông chủ tiệm tạp hóa phải trả lại giao hàng bổ sung. Đây là cơ hội tốt để tranh thủ lén vào trong.

Căn cứ vào tên cửa hàng tạp hóa sơn trên thùng xe tải, nhóm Bạn Đồng Hành dò ra địa chỉ trong quyển danh bạ. Thật ra địa chỉ đó cũng có ghi trên thùng xe nhưng cả nhóm không thể nhớ chính xác, song vừa trông thấy trong danh bạ thì nhóm Bạn Đồng Hành biết là đúng: Tiệm

tạp hóa Brazier Frères, số 7 quảng trường Tòa thị chính, Chassieu.

Dựng mấy chiếc mô-by-lết cách quảng trường vài khu phố, cả nhóm tản bộ để thị sát. Anh em nhà Brazier có thể tự hào với cái siêu thị tuy nhỏ nhưng có ngõ ra vào tách bạch, chưa kể các quầy hàng ở vệ đường. Nhóm Bạn Đồng Hành kín đáo đi quanh siêu thị một vòng để tìm xe tải và thấy đến hai chiếc. Chiếc nhỏ để giao ít hàng, chiếc lớn dùng khi phải bốc sung hàng số lượng cao, và đó là chiếc mà cả nhóm trông thấy hồi sáng ở lâu dài *Hạnh nhân*. Nhìn qua thấy trong xe chưa lên hàng, Tí Nhu nhớ lại quyết định chờ thời cơ tốt nhất chui vào nấp.

Nhóm Bạn Đồng Hành đã quyết rằng chỉ Tí Nhu và Mady đột nhập tòa lâu dài, trong khi Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ sẽ cùng Kafi ở ngoài theo dõi mọi diễn biến để tùy cơ ứng phó. Trước đó việc rút thăm đã chỉ định Phó Giày trở lại khu Chữ Thập Hung báo cho Corget và Bít-tết biết mọi chuyện.

*
* * *

Ba giờ đồng hồ đã trôi qua, buổi chiều sắp tắt. Từ sân lộ thiên của tiệm cà phê gần đó, bốn Bạn Đồng Hành còn lại tiếp tục theo dõi chiếc xe tải. Cả nhóm bắt đầu thất vọng, trong khi Tí Nhu lại nghi ngờ về những gì Mady và

mình nghe được qua cuộc đối thoại giữa chủ tiệm tạp hóa và gã quản vệ.

- Hay là chủ tiệm tạp hóa đã đổi ý kiến và đến mai mới giao hàng? - Tơ Lơ Mơ thở dài.

- Chẳng lẽ tụi mình qua đêm ở đây à? - Sư Cụ nói theo.

- Chắc chắn là không, nhìn kia!

Mady thốt lên, và đã nép lầm mới không hétoáng. Tất cả nhìn về cùng phía Mady chỉ và thấy ông chủ tiệm tạp hóa đang bưng thùng trái cây tiến đến xe tải. Ít lâu sau một người phụ việc ra giúp ông chất những hàng hóa khác lên xe.

Khi hai người cùng bước vào tiệm, Tí Nhu và Mady phóng như bay đến và nhảy tót vào thùng xe. Gần như cùng lúc đó ông chủ tiệm bước ra, và Tơ Lơ Mơ lập tức “tiến công”:

- Xin lỗi bác, bác vui lòng chỉ giúp cháu đường Bordeau ở đâu ạ?

Vừa hỏi, Tơ Lơ Mơ vừa mở bung một bandal đồ lớn của khu vực Lyon che ngang tầm mắt ông chủ tiệm. Đầy thiện chí, ông ta hướng dẫn thật tường tận đường đi nước bước, và mãi năm phút sau, hai bác cháu vẫn còn say sưa bàn bạc về hệ thống đường sá phức tạp của Lyon và vùng phụ cận.

Tí Nhu và Mady không cần đến chứng áy thời gian để lén và thùng xe và sắp xếp lại sơ

bộ các thùng hàng, tạo ra chỗ nấp lý tưởng, vừa khó phát hiện, vừa ngó trực tiếp ra cửa hông của chiếc xe bít bùng. Hai Bạn Đồng Hành dự định sẽ thoát thân bằng cái cửa hông này khi chiếc xe tải đã vào trong khuôn viên tòa lâu đài.

Ông chủ tiệm lại tiếp tục chất hàng lên xe, và đợi đến khi cánh cửa hông còn lại đã đóng sập xong, Tí Nhu và Mady mới dám thở mạnh.

Giờ đây ngồi trong bóng tối, cả hai không thể nhìn thấy gì suốt lộ trình xe di chuyển. Tuy nhiên nghe ngóng một lúc hai bạn cũng đoán là xe đã ra khỏi thành phố và bắt đầu vào khu rừng cây.

- Xe chạy chậm dần rồi kia... - Mady thì thầm,
- Hy vọng Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ chạy mô-by-lết
theo ở khoảng cách khá xa để không bị phát hiện...

Tí Nhu định trả lời bỗng dừng xe tải queo gấp về phía bên phải và ngừng hẳn lại. Tiếng mở cổng rào. Giọng nói của gã quản vệ. Tiếng bánh xe lạo xạo trên lớp sạn. Xe còn ngừng thêm hai lần nữa trước khi tắt máy hẳn. Bây giờ mới gay à nha!

Cầm sẵn tay nắm cánh cửa hông bên phải, Tí Nhu chờ ông chủ tiệm vừa kéo cánh cửa bên trái là cùng mở theo, hy vọng là tiếng động hai cánh cửa mở cùng lúc sẽ trùng nhau. Sau đó hai Bạn Đồng Hành sẽ vọt ra thật lệ, đương nhiên với cầu mong là phía cửa bên phải... may phước không có ai!

Ông chủ mở cánh cửa quá nhanh, cả hai không đủ thì giờ ước lượng rủi ro, và may thay chính điều này đã cứu được một bàn thua. Vừa nhảy ra khỏi xe, hai Bạn Đồng Hành phóng về phía chỗ ẩn nấp đầu tiên nào gần nhất, đó là một khoảng tường xây thụt vào. Liền lúc ấy có tiếng phụ nữ nhắc nhở:

- Ủa, ông lái xe mà quên đóng cửa hông kia!

Tiếng chân lạo xạo trên sạn, rồi giọng của ông chủ tạp hóa:

- Meng ơi, ai dè! Tại cái thằng phụ việc... thiệt tình đầu óc nó để đâu!... Tôi xuống hàng nha?

- Cũng may là hàng hóa không rơi ra ngoài héng?

- Đúng vậy!

Nghe đối đáp qua lại theo kiểu bình dân thân mật ấy, Mady và Tí Nhu cố nhịn cười. Thật ra đấy chỉ là phản ứng khi căng thẳng thần kinh mà thôi, chứ tình cảnh hai người không phấn khởi chút nào! Cả hai công nhận rằng cho đến giây phút này mọi việc đều trót lọt và hy vọng rằng duyên may còn kéo dài.

Dựa lưng sát tường, cả hai men từng bước ngang như con cua. Phía trước là một thảm cỏ, kế tiếp là một cảnh viên không được chăm sóc với lùm cây rậm rạp tối thui. Cả hai hết sức căng thẳng, vì "Nếu có ai đó từ lùm cây này

đi ra thì chắc chắn sẽ bắt gặp mình ngay... - Mady thì thầm. Tuy nhiên mối nguy lại đến từ phía sau: ai đó vừa lên tiếng. Cả hai chết cứng.

Cũng may đó chỉ là giọng nói thoát ra từ phía trong qua cánh cửa sổ mở. Tí Nhu và Mady cẩn thận tiến từng bước, sau đó nằm sát đất bò phía dưới cửa sổ. Qua âm thanh, cả hai đoán rằng mình đang gần khu nhà bếp. Một tiếng động khác khiến hai người sững lại... nhưng đó chỉ là ông chủ tiệm đang quay đầu xe. Báo động hụt. Cả hai tiếp tục men theo tường lâu đài.

Sau đó hai người trông thấy một lối đi thẳng từ nhà chạy tột vào khóm cây. Căn cứ vào một vài điểm mốc, cả hai kết luận lối đi này dẫn đến cái cửa "xưa từ hồi Jérusalem", như Tơ Lơ Mơ đã nói lúc ban sáng. Chính đằng sau cánh cửa này, Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ phải túc trực chờ Tí Nhu và Mady. "Hy vọng hai cu cậu tìm cách mở được cánh cửa..." Tí Nhu thầm mong.

Tiếp tục men theo vách tường tòa lâu đài, Tí Nhu và Mady ra đến sân sau và trông thấy một tam cấp giống như tam cấp ở mặt tiền, tuy nhỏ hơn nhưng cũng có mái vòm trong suốt che ở phía trên. Tí Nhu bước lên và liều hé một cánh cửa. Cu cậu ra dấu cho Mady biết là an toàn và cùng tiến lên.

Vài giây sau cả hai đã đứng trong một tiền sảnh, dưới một cầu thang rộng uốn lượn lên phía những tầng trên.

- Giờ đã khá trễ, và nhà bếp cũng khá rộn rịp, - Tí Nhu nói nhỏ, - có lẽ mấy nhóc sắp vào nhà ăn.
- Biết đâu chúng đã vào nhà ăn rồi...
- Muốn tiếp cận bé Julien, tớ chỉ thấy một trong hai tình thế: hoặc là chờ giờ giải lao, hoặc chờ giờ ngủ.
- Chờ, chờ hoài, không còn việc gì khác để làm hay sao?

Tí Nhu vừa ra hiệu rằng không còn cách nào khác, bỗng thốt lên: "Nhìn kia!"

Nhìn theo ngón tay của Tí Nhu, Mady mở to mắt và hỏi:

- Cậu chỉ cái bình chữa lửa?
- Đúng rồi. Nhưng nhìn bên cạnh kia...
- Hình như là... sơ đồ?
- Đúng rồi, sơ đồ tòa nhà. Những chỗ công cộng nào khá rộng cũng đều có sơ đồ hướng dẫn di chuyển phòng khi có cháy nổ. Nó có ích cho mình chứ?
- Còn phải hỏi!

Nói xong Mady bước tới để quan sát kỹ hơn nhưng Tí Nhu đã kéo cô bạn gái lại: một tiếng rì rầm vừa dậy lên từ những ngõ ngách sâu xa của tòa lâu đài. Cả hai lui vào bóng tối và thu mình sát đất hồi hộp lắng nghe. Tiếng ồn càng lúc càng lớn, càng gần hơn, càng rõ hơn. Có tiếng cửa mở và giọng ra lệnh:

- Yên nào! Xếp hàng hai, nói một lần thôi nha!

Hai Bạn Đồng Hành thấy hàng chục giờ cảng để trần của đám trẻ đi ngang qua trước mắt. Vì nắp sát đất nên cả hai chỉ trông thấy khoảng đầu gối, ít nhiều bị trầy xước, những đôi vớ kéo thẳng hoặc chùng, giày sắng-đan, thỉnh thoảng là cái lai quần sọc. Cái nào của bé Julien? Phải chi có chó Kafi ở đây thì hay quá!

Sau cùng là quần dài và giày của người lớn. Gã này la to:

-Ê! Đàng kia! Từ từ coi nào! Chết đói hả? Ai cũng có phần hết!

Cánh cửa đóng lại. Tiếng rì rầm xa dần rồi tắt ngấm. Lúc này Tí Nhu và Mady mới lò dò ra khỏi chỗ nấp. Sơ đồ hướng dẫn gắn trên tường khá rõ ràng, Tí Nhu chỉ vào một ô vuông gạch chéo:

- Tui mình đang ở đây nè...
- Còn phòng ngủ ở đây... có hai phòng...
- Trong lúc mấy nhóc đang ăn, mình dò tìm trước...

Ba phút sau, cả hai đều thám sát tất cả các tầng lầu một cách có hệ thống. Trong phòng ngủ đầu tiên, giữa mỗi hai đầu giường có kệ chiếc tủ nhỏ, trên đó dán nhãn mang tên của người chủ nhỏ. Tí Nhu đọc hết các nhãn nhưng không có tên Julien Sarlat. Ở phòng ngủ thứ hai, Mady

phát hiện ra. Cả hai bần thần đứng nhìn cái tủ và cái giường nhỏ dài và hẹp, tim se thắt như thể đang nhìn thấy đứa bé thực sự. "Nhưng đây không phải là lúc để mềm lòng mà ta phải làm đúng và làm thật hiệu quả". Mandy lên tiếng.

Sau hai mươi phút chuẩn bị, kế hoạch đã sẵn sàng, mà đâu kế hoạch lại là một khoảng thời gian chờ đợi bất tận. Cuối cùng đêm cũng đến và bóng mờ bao phủ mọi vật, dây giường giờ đây chỉ là những hình dáng mơ hồ xám xám. Mady đã ra khỏi phòng ngủ và nấp trong phòng tắm vòi sen. Cả hai đã nhận thấy cánh cửa phòng ngủ cho dù được khóa từ bên trong vẫn có thể mở từ phía ngoài, có lẽ vì lý do an ninh. Do đó Mady chọn phía này, nấp phía sau dây lavabo, trong cái tủ nhỏ cất những vật dụng lau quét. Như thế cô gái sẽ tùy nghi ra vào để mở cửa khi Tí Nhu đã bồng được Julien. Về phần mình, Tí Nhu chui xuống gầm chiếc giường thấp nằm chờ. Một tình cờ may mắn: nằm đây Tí Nhu có thể quan sát căn phòng nhỏ của viên giám thị.

Lần này cả hai không phải chờ lâu. Trước tiên là Mady, sau đó đến Tí Nhu nhận ra tiếng rì rầm lúc ban chiều. Cũng tiếng mở cửa, tiếng viên giám thị, bước chân đi của các nhóc tì.

Đứng trong tủ hẹp, Mady không thấy gì nhưng nghe nước chảy từ vòi, tiếng dội bồn cầu, ống nước kêu ken két. Cô gái hơi ghen với Tí Nhu vì cậu sẽ được gặp và nói chuyện với bé Julien

trước, tuy nhiên như thế vẫn hay hơn vì cậu bé chưa biết mặt Mady. Xác suất lớn là Julien sẽ nhận ra Tí Nhu qua tấm gương giả khi cậu ta đã nhiều lần đến hàng thịt. Như thế Julien sẽ ít ngạc nhiên, bớt hốt hoảng, và do đó ít có khả năng làm ầm gây báo động. Vì còn quá bé, Julien sẽ khó làm chủ được cảm xúc và phản ứng của mình.

Về phía Tí Nhu, sự bình tĩnh ban nãy giờ như tan biến mất. Cu cậu đang căng óc ra suy nghĩ cách ra hiệu và tiếp cận tối ưu. Nhưng mãi không ra đáp án nào, Tí Nhu bèn chuyển hướng nghĩ đến Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ, mong sao cho lối đi mình trông thấy hồi chiêu chắc chắn dẫn đến khung cửa nhỏ. Tí Nhu mường tượng mình đang nắm tay dắt Mady ra khỏi chốn hắc ám này.

Có lẽ gầm giường hép quá hay sao, vì càng lúc Tí Nhu càng cảm thấy giống như mình sụp bẫy và bị nhốt một chỗ. Trong khi đang suy nghĩ miên man như thế thì lũ trẻ ùa vào như triều dâng, đột ngột và ồn ào. Nhưng không nhóc nào dừng lại mà chỉ chạy ngang qua. Tí Nhu chợt giật mình, quên nghĩ đến một khả năng: hay là Julien đã rời khỏi chỗ này? Biết đâu cha mẹ nuôi của nó đã đến bắt đi? Tí Nhu tự nguyện rửa mình tại sao quá khờ khạo mà không nghĩ ra khả năng này sớm hơn. Tí ta cảm thấy quê đỘ, như bị phản bội, và dần dần đắm chìm trong hổ thẹn.

Chính vì vậy mà khi hai cái ống quyển khẳng
khiu dừng lại trước mặt mình trong gang tấc,
Tí Nhu tưởng mình đang mơ. Hai bàn chân còn
nhỏ hơn tất cả những bàn chân trông thấy vừa
rồi. Nhưng không, Tí ta không mơ, bởi vì giọng
viên giám thị vừa vang lên như sấm:

- Sao hả ngài Sarlat? Lúc nào cũng bê trễ hết
phải không? Mày có leo lên giường ngay không?
Lẹ lên coi!

Hai bàn chân rời khỏi mặt đất... lò xo giường
bên trên mặt Tí Nhu kêu cọt kẹt và chỉ vồng xuống
chút xíu. Giọng gã giám thị còn to hơn nữa:

- Im lặng!

Và hoàn toàn im lặng.

- Lát nữa tao trở lại, thằng nào chưa ngủ sẽ
biết tay!

Gã tắt đèn.

Quay đầu nhìn quanh một vòng, Tí Nhu thấy
chỉ còn mỗi phòng gã này còn ánh sáng. Tí Nhu
nghe tiếng chìa khóa xoay, rút ra khỏi ổ, tiếng
bước chân... đang đến gần: gã giám thị bắt đầu
đi tuần. Bước chân đến gần hơn, hai chiếc giày
người lớn dừng ngay mũi của Tí Nhu. Hơn run.
Thôi chẳng thà nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lại, hai chiếc giày đã biến mất,
gã giám thị đi xem xét từng giường. Chỉ vài phút
thôi mà Tí Nhu cảm thấy như thế kỷ. Cuối cùng
cánh cửa căn phòng nhỏ của gã cũng khép lại
và lúc này bóng tối hoàn toàn.

CHƯƠNG 16

Vụ bắt cóc chẳng đáng dừng

Nằm dưới gầm giường, Tí Nhu bắt đầu cảm thấy thời gian sao mà trôi chậm thế. Tí ta muốn nói chuyện với Julien, và nhất là trông thấy gương mặt nhỏ bé đáng yêu ấy sáng lên khi biết rằng mình không cô độc trong cuộc đời này, rằng vẫn có những người bạn sẵn sàng làm tất cả để giành giật mình khỏi móng vuốt bọn người hung dữ kia! Tuy nhiên Tí Nhu cố gắng không nên quá hấp tấp, vì nếu hành động quá sớm trước khi mấy chục nhóc tì kia ngủ say, kế hoạch sẽ đổ bể một cách xuẩn ngốc. Không, phải rán chờ đợi thêm... cho đến khi nào những tiếng động nhỏ nhất trong căn phòng rộng lớn này dần hòa

làm một, biến thành tiếng thở đều đặn của giấc ngủ tập thể.

Chính vì phải canh chừng tiếng thở đều đặn ấy, cộng với sự chờ đợi mỏi mòn nên Tí Nhu chỉ giật mình khi có ai đó... lay mình dậy. Vâng, Tí nhả ta đã ngủ quên ngon lành! Có ai đó lay lay và kéo tay áo, kèm theo một giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm:

- Anh, anh, dậy đi! Tụi nó ngủ hết rồi, mình đi thôi!

Vừa mở choàng mắt, mặc dù chung quanh vẫn tối nhưng những gì nhìn thấy được khiến Tí Nhu hết sức ngạc nhiên: nằm sấp sát sàn nhà, một nhóc tì mỉm cười đồng lõa... và đó chính là Julien Sarlat!

Tí Nhu lăn người ra khỏi gầm giường với hàng tá câu hỏi lung tung trong đầu. Nhưng giờ không phải lúc để hỏi, mà phải hành động mau chóng. Julien đã lấy bộ quần áo trong tủ nhỏ ra mặc gần xong, và quay sang hỏi Tí Nhu:

- Đi chưa?

- Đi!

Một lúc sau Tí Nhu cảm thấy thật buồn cười khi hai vai trò bị đảo ngược một cách bất ngờ. Không chỉ được Julien đánh thức, giờ đây ngài trưởng nhóm Bạn Đồng Hành còn được chú bé hướng dẫn suốt theo hành lang ra đến cửa. Cánh cửa tự động mở ra trước khi hai anh em đứng

vào, giống như có phép lạ. Và đương nhiên tác giả của phép lạ ấy chính là Mady.

- Tớ nóng ruột rồi đấy! - Cô gái nói khẽ.

Tí Nhu cẩn thận khép cửa lại và cả ba cởi giày đi nhanh xuống cầu thang. Khi đến tầng trệt, Tí Nhu không dám lòng được nữa nên hỏi xem việc gì đã xảy ra kể từ lúc mình... ngủ quên.

Mady nhìn Julien: "Lúc này mình đã gặp nhau và nói chuyện rồi, phải không Julien?"

Nhóc tì gật đầu. Chú bé có gương mặt tròn trĩnh nhìn rất dễ thương. Nếu không có một nét gì đó nghiêm trọng ẩn sâu trong đôi mắt, thì với những lọn tóc quăn vàng và nụ cười như thiên thần, Julien không phải là hình ảnh của "đứa bé bị ngược đãi" như mọi người vẫn mường tượng.

- Bạn gái của anh trốn trong tủ đựng chổi.

- Điều này thì anh biết rồi, - Tí Nhu trả lời xong, quay nhìn Mady: - Cậu cho hắn biết là mình nấp dưới giường?

- Vâng, tớ còn dặn Julien cứ giả vờ như không biết gì và chờ đến khi cậu ra hiệu...

- Anh ấy không thể ra hiệu được, vì anh mải ngủ...

- Cậu ngủ à?!!!

Mady tròn xoe mắt nhìn Tí Nhu, tưởng rằng mình nghe lầm. Trong khi đó trưởng nhóm đỏ cả mặt.

- Ờ thì... chắc, có lẽ... thì...

Thất tội nghiệp quá, Mady cố nhịn cười và giục:

- Thôi được, không đứng đây lâu được, phải tìm chỗ nào đó mình trao đổi an toàn hơn.

- Ủa mình không đi ngay sao? - Julien ngạc nhiên chỉ về phía cánh cửa lớn.

Nghe câu hỏi này, trái tim của hai Bạn Đồng Hành cùng thắt lại. Khi tìm ra chỗ an toàn, cả hai giải thích với nhóc tì rằng kế hoạch là đêm nay chưa thể đưa bé trốn trại.

- Anh chị không thể đưa bé đi như thế được, bởi vì chúng ta sẽ bị mọi người truy đuổi: nào là những giám thị ở đây, rồi ba mẹ của bé, chưa kể cảnh sát nữa!

Đưa bé mếu sấp khóc. Mady ngồi thụp xuống vỗ về:

- Đêm nay thì không, nhưng anh chị sẽ sớm trở lại, anh chị hứa đó, phải không Tí Nhu?

Tí Nhu gật đầu ngay. Julien chợt hỏi một câu chẳng dính dáng gì đến tình hình:

- Vậy còn Kafi, Kafi đâu rồi?

- Gần đây thôi, kia kia, phía ngoài tường rào, Kafi đang đợi ngoài đó, rồi em sẽ sớm gặp Kafi thôi. Những điều khẩn trương bây giờ là em phải kể hết cho anh chị nghe. Làm sao em quen Kafi, làm sao em biết tên nó, em gặp nó ở đâu?

Những lời đáp của Julien chứng minh giả thiết của "anh chị" là đúng. Trước đây Julien thơ thẩn hàng giờ trong tiề phòng cửa hàng thịt. Qua tấm gương giả, cậu bé nhìn khách hàng ra vào cho đỡ chán. Nhờ đó, cậu ta thấy Tí Nhu, sau đó là Kafi. Julien cho biết hôm nào đó, có một "anh nhỏ" gọi Kafi ngoài đường.

- Anh nhỏ đó chính là Géo, em của anh...
Hôm đó việc gì xảy ra?

Julien cho biết Kafi đi một mình ra phía sau nhà và sửa. Nhóc tì không giấu vẻ tự hào:

- Kafi gọi em đó! Chắc chắn là nó gọi em!
Em liền chạy vù đi lấy khúc xương cho nó...
Lúc đó anh nhỏ mới gọi Kafi.

- Vậy anh nhỏ có trông thấy em không?
- Anh nhỏ không trông thấy em, nhưng em
có nhìn thấy anh ấy. Em đã phải trở vào nhà
vì cha đang hét. Cha dữ lắm. Không vào nhà
là ăn đòn liền. May mà cha không thấy em cho
Kafi khúc xương!

- Em cho viên bi vào khúc xương ống phải
không?

- Tất nhiên! Em biết trước sau gì thì anh cũng
tìm thấy, rồi anh sẽ đến tìm em! À mà, anh có
tìm thấy thằng xì-trum không?

- Có, à không... nghĩa là ba anh là người đầu
tiên phát hiện ra nó.

- Ba anh có mắng anh không? Ba anh có hung dữ không?

- Thế ba em dữ lắm sao? - Tí Nhu lắc đầu xong hỏi tiếp.

- Ba thật của em hiền lắm. Mẹ của em cũng vậy, dễ thương lắm. Nhưng ba mẹ về trời hết rồi. Vì vậy em phải ở cha mẹ bây giờ, họ rất hung dữ.

Được nghe tóm tắt tình hình một cách thẳng thừng như thế, bằng những lời lẽ hết sức thực thà và ngây thơ như thế, Mady không cầm được nước mắt. Đến Tí Nhu cũng phải nghiến răng dằn lòng. Cả hai không đủ can đảm hỏi thêm chi tiết về sự “hung dữ” ấy, cũng không dám hỏi thêm về “ba mẹ thật của em”. Đành phải đổi chủ đề thôi.

- Thế còn ở đây thì sao? - Mady hỏi.

- Ở đây không sao, nhưng ngày mai cha đến đưa em đi.

- Mai à? - Tí Nhu giật mình.

- Dạ... bà Zantène nói như vậy.

Mady và Tí Nhu đoán có lẽ Julien nói về bà giám đốc nên không gạn hỏi.

- Nhưng em không muốn đi với cha, em muốn đi với anh chị hà!

Hai Bạn Đồng Hành nhìn nhau trân trối. Cả hai đột nhiên nhận ra trách nhiệm rộng lớn mà

mình tự khoác lấy khi đáp ứng tín hiệu cầu cứu của đứa bé. Đã phóng lao rồi...

Cả hai không còn đường nào khác, nhủ rằng mình không có quyền làm mất lòng tin yêu và hy vọng, ngay cả những hy vọng đên rồ nhất mà mình đã khơi gợi nơi bé Julien. Không được quyền xử sự như thế.

Nhưng mặt khác cũng không thể tự hứng trách nhiệm nặng nề của một vụ... bắt cóc. Nếu dẫn bé Julien đi ngay trong đêm nay thì nhà chức trách sẽ kết luận như thế nào đây? Vả chăng, rồi sao đó thì sẽ làm gì tiếp với chú nhóc?

Có lẽ phải làm theo kế hoạch đã định ra, nghĩa là tiếp tục điều tra, tiếp tục theo dõi phát hiện thêm tình tiết “kết tội” ông bà hàng thịt, rồi sau đó mới nhờ các cơ quan chức năng cấm không cho họ giữ Julien nữa.

Lấy hết can đảm, Mady nghẹn ngào: “Anh chị không được phép đưa em đi ngay trong đêm nay, nhưng không lâu đâu, em sẽ thoát khỏi cha mẹ hung dữ đó, nhanh thôi!”

Khi nói những lời này, cô gái cố gắng tỏ vẻ tự tin. Nhưng thật ra trong lòng là cả một cơn bão tố, nhất là khi hình dung ra cảnh ngược đãi diễn ra hằng ngày khi Julien phải trở về hàng thịt. “Phải chi nó ở đây thêm ít lâu nữa, ngày nào đỡ ngày đó!” Mady nghĩ thầm và Tí Nhu cũng thầm nghĩ như thế.

Nhưng hai người không còn thời cơ bàn bạc

thêm, bởi vì phía hành lang vừa có tiếng đổ ầm, và ánh sáng chợt hắt ra dưới khe cửa! Chưa kịp phản ứng gì, cả ba nghe tiếng gã giám thị:

- Nó chưa đi xa đâu! Không thể tin được! Cửa đóng hắn hoi mà!

Tí Nhu và Mady nhìn nhau: liệu tranh thủ lúc này để dẫn Julien về phòng ngủ? Tuy cả hai chưa kịp biến câu hỏi của mình thành lời nói, nhưng những động tác của họ đã trả lời thay: Không, không thể đưa Julien trở lại, bởi vì nó sẽ bị trừng phạt, và sau đó nếu bị tra hỏi thì chỉ có Trời mới biết điều gì sẽ xảy ra!

Mady đã mở khung kính cửa sổ. Tí Nhu bồng Julien đưa lên bờ cửa sổ rồi thót nhanh lên theo. Ôm Julien vào lòng, Tí Nhu nhảy ra ngoài. Vừa chạm đất thì Mady cũng vừa nhảy theo. Cả hai ù té chạy về phía khóm cây.

Thảm cỏ dày giúp tiếng chân của hai anh chị không bị nghe thấy, nhưng khi vừa đến khóm cây thì sân tòa lâu đài cũng vừa rực sáng ánh đèn. Cả hai muốn tăng tốc nhưng Tí Nhu thấm mệt vì phải ẵm Julien. "Hy vọng mình đi đúng hướng cái cửa Jérusalem! Hy vọng cánh cửa mở!"

Trong khi đó Mady khấn thầm sao cho Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ đã mở sẵn cửa và đã... mang sẵn xe mô-by-lết đến!

Tí Nhu và Mady chạy, chạy, chạy như điên... cỏ cào vào quần và cành cây quất vào mặt. Tí Nhu vừa chạy vừa vòng tay che chở Julien, vì

chú nhóc bắt đầu khóc. Thình lình những kẻ đào tẩu va vào tường rào.

- Mình lạc hướng rồi, không có cái cửa nhỏ!
- Làm sao bây giờ, tường cao quá, không thể ẵm Julien vượt qua được!

Chú nhóc lại càng khóc tới.

Ngay lúc đó giọng quen thuộc của Tơ Lơ Mơ vang lên:

- Ở đây, đằng này nè!

Nhóm đào tẩu tưởng mình vừa mọc cánh!

CHƯƠNG 17

Julien muốn có mẹ mới

Chừng mươi lăm phút sau, bốn chiếc mô-by-lết nối đuôi nhau trong đêm tối. Cả nhóm phải đánh một vòng thật xa để ra lộ Génas vì không muốn đi ngang nhà *Hạnh nhân*.

Tí Nhu dẫn đầu, chạy thật chậm vì trong thùng xe của Kafi giờ còn thêm một hành khách nữa. Gặp lại Kafi, chú nhóc nín khóc ngay và còn nhoẻn miệng cười. Con chó lai sói hình như cố thu mình lại chừa chỗ cho người bạn mới, và khi xe quẹo cua, người bạn này ôm lấy nó cho bớt tròng trành. Thỉnh thoảng Mady tăng tốc một chút lên ngang tầm chiếc rơ-móoc để hỏi “Ôn chú Julien?”

Chú nhóc mỉm cười hết miệng. Mady cũng

cười đáp lẽ nhưng thật ra trong lòng cô vẫn hết sức lo âu, và giờ đây niềm lo âu này đã trở thành nỗi sợ hãi thực sự. Cô gái tự nói trong lòng rằng mình đã vi phạm pháp luật khi bắt cóc một đứa trẻ, để rồi sau đó lại còn không biết xử trí như thế nào với nó đây.

Lúc này đoàn xe ra tới đại lộ Laurent-Bonnevay. Cả bọn định chạy vào cầu vượt, bỗng Mady rồ ga qua mặt Tí Nhu và ra hiệu dừng lại. Bốn chiếc mô-by-lết leo lên bờ tránh xe, nhóm Bạn Đồng Hành quây quần lại. Chính Julien là người đầu tiên thốt ra câu mà cả bọn định hỏi:

- Giờ mình làm gì?

- Tớ có ý kiến! - Mady chỉ nhóe Julien nói tiếp, - Thay vì về hang, mình đưa Julien thẳng đến nhà anh chị họ của tớ.

- Anh chị họ của cậu? - Tớ Lơ Mơ ngạc nhiên.

Mady phải giải thích đầu đuôi câu chuyện, Sư Cọ phản đối liền:

- Mấy người lớn tuổi không thông cảm cho tụi mình đâu!

- Minh có thể tự lo liệu... Tí Nhu nghĩ sao?

Nhớ tới những suy đoán sai của mình trước đó về Claire và Jean-Paul, Tí Nhu sẵn sàng bênh vực ý kiến của Mady: hai anh chị họ của Mady không phải là người lớn tuổi, họ rất dễ mến và cảm thông, tin cậy được, và sẵn sàng chấp nhận rủi ro khi cần thiết.

Mady củng cố:

- Và cũng chính nhờ họ mà tụi mình nắm thêm tin tức về bà hàng thịt. Bảo đảm với các cậu rằng anh chị mình không ưa gì bà ta. Họ có lý do chính đáng để không ưa bà ta và không muốn bà ta bắt Julien lại!

- Không, em không muốn trở lại hàng thịt, không không không!

Cả nhóm như muối vỡ tim khi nghe những lời nức nở thoát ra từ cái cổ họng bé xíu ấy. Do đó tất cả vây quanh dỗ dành rằng sẽ không để bà hàng thịt bắt Julien lại đâu.

*

* *

Khoảng mươi một giờ ba mươi đêm hôm ấy, Mady và Tí Nhu khóa kỹ hai chiếc mô-by-lết trong bãi đậu xe khu chung cư. Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ tiếp tục về hướng Chữ Thập Hung.

Hai “anh chị”, bé Julien và chó Kafi bước ra khỏi thang máy ở lầu chín. Thoạt đầu hơi ngại vì giờ giấc khuya khoắt, nhưng sau khi đứng ngay cửa và nghe tiếng nhạc từ bên trong vọng ra, cả nhóm còn... ngại hơn nữa: ngộ nhỡ hai anh chị họ đang có khách thì sao?

Mady ngăn cản bàn tay của Tí Nhu đang dợm bấm chuông: “Tụi mình nên gọi điện thoại báo trước.”

- Cậu có lý, phải đề phòng thôi. Tớ sẽ “trình

diện" trước, nếu anh chị chỉ một mình, thì các cậu mới vào.

Mady dẫn Julien và Kafi đến cuối hành lang. Từ xa, thấy ánh sáng thoát ra từ cửa mở, và sau đó Tí Nhu ra hiệu cho cả bọn tiến đến.

Jean-Paul khép cửa lại và tròn xoe mắt khi thoát thấy chú nhóc. Claire cũng thế nhưng cả hai không hỏi gì cả. Nhìn gương mặt của Mady và Tí Nhu, hai vợ chồng biết có chuyện hệ trọng. Tất cả bước vào căn chính.

- Anh chị vẫn chưa sắm ghế, - Claire xin lỗi, - nhưng ít ra bây giờ đồ đạc đã sắp xếp bớt rồi, mình có thể ngồi xuống sàn.

Nói xong Claire ngồi xuống trước.

Sàn nhà giờ đây được che bởi một tấm thảm rất to màu be thật đẹp. Tường sơn mới màu sáng vui, có cả một bức tranh mang chữ ký của Claire.

- Anh chị đang chọn lựa mẫu giấy dán tường phòng ngủ... - Jean-Paul lấy quyển ca-ta-lô mẫu mở toang gần chiếc máy radio, tiện tay bớt âm lượng xuống.

- Anh bắt đầu đi làm rồi cho nên giờ chỉ còn buổi tối mới làm những chuyện lặt vặt như thế này.

Rõ ràng Jean-Paul nói chỉ để phá tan sự im lặng, hoặc để trì hoãn một lời "bật mí" nào đó mà anh biết trước là sẽ táo bạo. Tí Nhu biết bây giờ mình chỉ còn nước nhắm mắt đưa chân

thôi. Vừa mới ngồi xuống, cậu ta lại đứng dậy và bất giác đưa tay vuốt ve Kafi. Nhưng ngay khi Tí Nhu mở miệng định nói, một giọng nhỏ xíu rất dễ thương đã lấn trước:

- Tui em chạy thoát khỏi lâu đài, còn lâu bà hàng thịt mới bắt được! Bây giờ Mady là mẹ của em... và mẹ này nữa.

Dứa bé vừa nói vừa chỉ Claire.

Cả một câu chuyện chỉ trong một câu nói!

Julien nhìn Claire hơi e dè nhưng khi thấy nụ cười hiền hòa, chú nhóc hỏi tiếp:

- Mẹ là mẹ của con nha?

Quá xúc động, Claire chỉ còn biết ôm Julien vào lòng. Lúc này Mady và Tí Nhu mới thay phiên nhau kể tất cả mọi diễn biến, từ viên bi đầu tiên cho đến vụ bắt cóc còn nóng hổi. Sau đó là khoảng lặng kéo dài.

Jean-Paul là người đầu tiên chấm dứt khoảng lặng ấy:

- Chúng ta phải nhìn thẳng vào vấn đề. Cho dù hai em đã hành động xuất phát từ lòng tốt, cho dù hai em có lý khi hành động như thế - và anh tin rằng lý do đó đúng đắn - nhưng việc này chỉ là một vụ bắt cóc, không hơn không kém.

- Xin lỗi anh, - Mady phản đối, - nhưng em lại gọi đây là sự cứu giúp một người đang lâm nguy!

- Vâng, em thì nghĩ thế, song cảnh sát lại nghĩ khác và biết đâu đang truy tìm em!

- Chưa chắc! - đến phiên Tí Nhu lên tiếng.

- Ai dám bảo đảm? - Jean-Paul thành thực muốn biết.

- Cả bọn hàng thịt, bọn nội trú ít nhiều đồng lõa với hàng thịt, đều không có lợi khi trình báo với cảnh sát.

- Đúng vậy. - Claire nhìn nhận.

- Anh mong, anh thực lòng mong như thế, - Jean-Paul thở dài, - Nhưng anh thấy không còn hướng nào khác là các em phải ra trình diện cảnh sát thôi...

Tí Nhu định phản đối nhưng phải ngậm lại không thốt được lời nào. Không ai cãi lại được đề nghị ấy cả, bởi vì trong tình huống này, việc làm khôn ngoan nhất là ra trình báo. Khoảng im lặng thật nặng nề và khó thở.

Lúc này mọi người mới phát hiện là bé Julien đã ngủ. Ngủ say trong vòng tay của mẹ Claire, ngủ một cách tự tin và thơ ngây. Nụ cười mỉm trên gương mặt thư giãn cho thấy bé đang có giấc mộng đẹp. Từ phía sau, ngọn đèn điện để trên sàn nhà soi ngược sáng những lọn tóc vàng xoắn tít, tạo thành một hào quang trên đầu của thiên thần bé bỏng ấy.

Claire nói thật dịu dàng:

- Em đưa nó sang phòng bên, nó sẽ ngủ ngon hơn...

Claire từ từ đứng dậy, cẩn thận ngàn lần để không đánh thức cục cưng này. Mady cùng bước sang phòng bên. Khi hai người phụ nữ này trở lại, cả Jean-Paul và Tí Nhu vẫn chưa hé răng. Kafi đang lim dim. Radio phát một bài độc tấu dương cầm nghe xa vắng.

- Hay là hai em ăn qua loa một tí gì nhé, chắc chắn là đói lắm rồi!

Mười lăm phút sau bốn người quay quần quanh một đĩa trứng chiên thật to. Bỗng Mady hỏi trống, không cần nhập đề gì ráo:

- Nếu đến cảnh sát thì nó sẽ ra sao?

- Khả năng tốt nhất, - Jean-Paul lên tiếng, - là người ta cho nó vào nhà cứu tế công cộng, với điều kiện là những gì nhóm các em phát hiện được phải đủ trọng lượng giúp các cơ quan chức năng tước quyền nuôi dưỡng của bọn hàng thịt...

- Còn xấu nhất là? - Claire hơi hoảng.

- Bọn hàng thịt bắt Julien lại, cho đến khi sự bất lương của chúng bị đưa ra ánh sáng.

- Sẽ có ánh sáng, - Tí Nhu nói chắc.

- Như vậy trong trường hợp này... - hình như Mady chờ cơ hội này từ lâu rồi, - tại sao... tại sao... ví dụ như... anh chị, tại sao lại kh...

- Lại không nhận nó làm con nuôi à? - Jean-

Paul thấy tội nghiệp cho sự lúng túng của Mady,
- Minh cũng không mong gì hơn thế, phải không
Claire?

*

* *

Vì quá xúc động Claire không thốt nên lời, nhưng toàn thể gương mặt cô khẳng định rằng hiện cô không còn mong ước gì hơn thế. Jean-Paul nói tiếp:

- Nhưng điều không may, như Mady biết đó, là anh chị chưa đủ điều kiện quy định. Nhà nước cho rằng thời gian sống chung sau khi cưới chưa đủ lâu, việc làm chưa ổn định... Nói chung là các cơ quan chức năng cho rằng anh chị chưa phải là cha mẹ tốt!

- Điều cần phải làm là...

Tí Nhu định nói nhưng chuông điện thoại reo vang giữa đêm khuya.

CHƯƠNG 18

Chiến công mới của Bít-tết

Ở đầu dây bên kia, Tơ Lơ Mơ chỉ nói ngắn gọn là: "Đến ngay!". Năm phút sau Mady đã có mặt trong bāi xe để giúp Tí Nhu đưa Kafi lên rơ-móóc. Con chó kiên quyết quay đầu nhìn tòa chung cư, nơi bé Julien đang ngủ.

- Julien an toàn trên đó, bảo đảm! - Mady dỗ Kafi, xong quay sang Tí Nhu: - Anh chị dễ mến quá, phải không?

- Còn hơn thế nữa! Khi băng lòng giữ Julien lại qua đêm, xem như anh chị chấp nhận thành kẻ đồng lõa với tụi mình. Về mặt pháp luật, vì đã đạt tuổi trưởng thành, anh chị chịu trách nhiệm

nặng hơn mình... Phải yêu thương bé Julien lắm, anh chị mới...

- Đúng vậy. Nhưng ngoài ra anh chị cũng tin tưởng rằng thế nào tụi mình cũng tìm được cách gỡ.

Khi nói những lời này, thật ra Mady tìm cách trấn an bản thân mình trước. "Chỉ cần tin thật vững vào..." cô gái thường nhủ như thế, và hầu như lần nào cô cũng thành công.

Cuối cùng khi Kafi chịu ngồi im, hai Bạn Đồng Hành mới nổ máy xe mô-by-lết. Khoảng một giờ sáng cả hai đến trước cửa hang. Mới bước vào, Tí Nhu và Mady tưởng Bộ Lục đã có mặt đầy đủ. Corget bước tới liền thoáng, tay vẫy vẫy mấy cuộn băng cassette:

- Xong rồi, tụi mình nắm chắc bằng cớ rằng bọn hàng thịt đã nhận Julien làm con nuôi với mục đích trực lợi!

- Trí tuệ! Cho tụi tớ nghe xem nào!

- Nhưng còn có việc khẩn trương hơn!

Tơ Lơ Mơ vừa lên tiếng và giọng cậu ta không có gì là kịch cả. Tí Nhu và Mady lo ngại nhìn những Bạn Đồng Hành bằng cặp mắt dò hỏi, và mới phát hiện ra còn thiếu một thành viên.

- Bí-tết đâu? - Tí Nhu và Mady hỏi cùng lúc.

- Trên nguyên tắc là cậu ta đang ở hàng thịt.

- Vào giờ này à?

Khoảng im lặng đầy lúng túng. Cuối cùng Corget phải nói:

- Các cậu biết rằng sáng nay Bít-tết vẫn đi làm như thường lệ. Mười hai giờ rưỡi trưa Bít-tết đến đây gấp tớ để xem thu băng được những gì và cho biết ở cửa hàng không khí càng lúc càng căng thẳng: suốt buổi sáng hầu như điện thoại reo liên tục, sau đó hai vợ chồng hàng thịt lại đánh nhau... nói chung Bít-tết bảo sắp xảy ra chuyện lớn...

Corget nghỉ lấy hơi rồi nói tiếp:

- Căn cứ vào những gì nghe được qua bộ thu sóng, tớ cũng cùng cảm nghĩ như Bít-tết. Tóm lại là hai vợ chồng hàng thịt là nạn nhân của một vụ tống tiền, và thủ phạm dựa vào một chỗ yếu nào đó mà tự tớ chưa tìm ra... Hàng thịt không còn đủ tiền để đáp ứng cho "đức ông" kia nữa... Nhưng điều làm tớ quan tâm nhất là một hồ sơ gì đó mà bà hàng thịt cho rằng đến lúc phải mang ra sử dụng, nói theo từ của bà ta là "làm cho nó tác động". Trong khi đó lão chủ thì không nhất trí... Dương nhiên Bít-tết và tớ nghĩ ngay đến cặp bìa hồ sơ nằm trong két sắt, và cho rằng nên đặt nó trở lại vị trí cũ trước khi bị phát hiện... Việc này khả thi bởi vì Bít-tết biết chỗ cất chùm chìa khóa két sắt..."

- Tớ cũng đã có cùng ý kiến, - Tí Nhu cắt lời Corget, - phải chi mình nghĩ đến sớm hơn, chỉ cần một bản phô-tô đã đủ.

- Bít-tết đã phô tô trước khi đi làm. Cậu ấy mang bản phô tô đến đây rồi mới trở lại hàng thịt vào buổi chiều, cầm theo cặp bìa hồ sơ cùng với sợi dây chuyền vàng của nhóc tì.

- Rồi sao nữa? - Mady thúc giục trong khi Corget ngưng nói để hít thở.

- Khi Bít-tết trở lại chỗ làm, mọi việc càng tồi tệ thêm. Tớ được phân công trực máy nghe nên không thiếu chi tiết nào. Nhưng thôi, phần đó lát nữa các cậu nghe băng ghi âm sẽ rõ. Điều chủ yếu là suốt buổi chiều Bít-tết không có cơ hội lén vào lấy chìa khóa để trả các thứ vừa kể vào chỗ cũ. Và điều đáng ngại đã xảy ra: lão chủ lạnh lùng tuyên bố rằng không cần Bít-tết phụ việc nữa. Điều này chứng tỏ là họ muốn mang thằng nhóc tì về. Bít-tết làm bộ phản đối cho có, đòi khoảng tiền lương cho thời gian làm việc: lão chủ thẳng thừng tống Bít-tết ra ngoài bằng một cú đá vào mông!

- Đồ rác rưởi! Rồi sao nữa?

- Bít-tết trở lại đây cùng tớ theo dõi tiếp qua máy thu sóng, nhưng cũng chẳng biết thêm điều gì có giá trị. Tụi tớ hỏi nhau không biết các cậu làm ăn ra sao rồi. Bít-tết rất nóng lòng gấp các cậu trước khi thử trở lại hàng thịt.

- Và cậu ta có lý...

- Khi rán chờ các cậu. Nhưng trở lại đó một cách liều lĩnh như thế thì tớ cho là không hay! Tớ bảo với Bít-tết rằng hành động đó quá phiêu

lưu nhưng không mấy ích lợi, nhưng cậu ấy không nghe. Bí-tết muốn làm bằng được những gì đã dự định nhưng chưa thể thực hiện.

- Mà Bí-tết định làm bằng cách nào?
 - Cậu ấy bảo có một cái cửa sổ dễ dàng mở từ phía ngoài... Cậu ấy đi khỏi đây trước khi Tơ Lơ Mơ và Sư Cọ về tới... và đến giờ vẫn chưa liên lạc được!
 - Bí-tết đi vắng ít nhất hai giờ đồng hồ rồi!
 - Tí Nhu thốt lên.
 - Chưa trọn hai giờ đồng hồ... Đó là thời lượng mà Bí-tết tự tính toán trước khi đi. Cậu ta nói nếu đến một giờ rưỡi khuya mà chưa thấy về, tớ phải can thiệp.
- Đồng hồ chỉ một giờ hai mươi.
- Tớ không chờ được nữa! - Tí Nhu đứng dậy.
 - Mady, nếu muốn cậu cứ ở đây. Máy thu sóng vẫn còn hữu ích đấy.

Ngay vào lúc Mady định phản đối tại sao cho mình ra rìa, thì cái máy thu sóng phát ra âm thanh. Tất cả mọi người tập trung chú ý và nhận ra ngay giọng nói của Bí-tết, nhưng nghe mơ hồ xa xăm lắm! Bí-tết buộc phải rống thật to, thế mà nghe vẫn chưa được rõ. May thay Bí-tết đủ nhanh trí để lặp đi lặp lại nội dung nhiều lần, và các thành viên trong hang đúc kết đại loại như sau:

- Báo ngay cảnh sát. Bọn hàng thịt bò trốn.

Dự định đáp chuyến bay 1 giờ 58 tại phi trường Lyon-Satolas. Chưa biết nơi đến. Một người đang truy lùng họ. Khoảng ba mươi, cao lớn, tóc vàng uốn quăn, râu mép nhuyễn, y phục màu sáng. Báo cảnh sát ngay. Sau đó đến giải thoát tớ. Không có gì nguy. Tớ ở tầng trệt hàng thịt. Leo cửa sổ phía sau vào, bên phải cái chái.

Không chờ bàn bạc, Phó Giàu đã phóng như bay về lối buồng điện thoại công cộng. Tí Nhu la theo trong đêm vắng:

- Đừng cho biết mình là ai!

Sau đó nhóm Bạn Đồng Hành cùng Kafi chạy về phía hàng thịt.

Tìm ra cửa sổ bên phải cái chái không khó. Tơ Lơ Mơ chui vào rồi mở cửa hậu. Không cần do dự, cả nhóm biết mình phải theo lối nào bởi vì Bít-tết héto cách đó độ mươi thước để hướng dẫn. Cú cậu bị trói như đòn bánh tét, nằm kềnh ra sàn nhà, tựa vào cánh cửa phòng sinh hoạt.

- Rõ ràng đây là công trình của một chuyên gia thịt nguội! - Corget bắt đầu tếu khi mở dây một cách khó khăn.

- Nhận xét cực kỳ hợp thời! - Bít-tết cười gằn giả vờ cáu lên, - Dù sao thì ở đây cũng không thiếu dao để cắt!

Tuy nhiên Tí Nhu đã rút từ túi ra cái dao con chó và cắt phuppet. Bít-tết nhoài người dậy, vận động các khớp tay chân. Đột nhiên cu cậu héto đau.

- Lão ta đánh cậu à? - Mady lo lắng xem xét cùi chỏ của Bít-tết.

Cùi chỏ đang chảy máu, và ống quần bên phải của Bít-tết rách toạc.

- Không, không... tớ bị vướng khi cố gắng lăn ra đến đây... Thế mà mãi không mở được cánh cửa phải gió này!

- Chủ yếu là tụi tớ đã nghe được cậu. Lúc ấy cậu ở xa lắm sao?

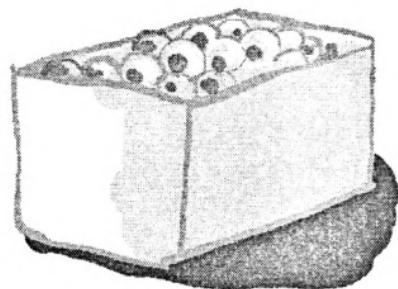
- Xa thì cũng không xa lắm... Lâu một thoi.

Cả bọn há miệng ngạc nhiên: đòn bánh tét lăn từ lâu một xuồng!

Bít-tết mỉm cười tự hào, định kể thêm chi tiết chợt có tiếng va chạm rất lớn, tiếp theo là giọng dōng dạc:

- Đưa tay lên!

CHƯƠNG 19

Mọi việc sáng tỏ

- Đồ khỉ! - Tí Nhu nói ngay. Bởi vì Tí ta quan sát trong giây phút trước đó thấy... Kafi vẫn tinh bơ. Và con chó có lý khi phát hiện mùi quen thuộc của Phó Giày. Mớ tóc rối bời của Phó nhà ta còn rối hơn mọi khi, trong khi một nụ cười hết cỡ đang xé từ mang tai này sang mang tai kia!

- Phi vụ hoàn thành!
- Mấy giờ rồi? - Bít-tết hỏi, - đồng hồ tớ chắc đi đoong rồi!
- Hai giờ kém hai mươi, có lẽ cảnh sát không đến kịp đâu... - Tí Nhu tiếc rẻ.
- Tiếc thật đấy chứ! - Mady suýt soa, - Nhưng cái chính là bé Julien không phải rơi vào tay bọn xấu nữa!

*

* *

Sau khi tháo bộ phát sóng ở két bàn, Bộ Lục quay về tổng hành dinh. Điều phải làm trước tiên là băng bó cho Bít-tết. Mady khá thạo việc này. Tuy vết thương không mấy sâu nhưng cũng đủ ngoạn mục và rỉ khá nhiều máu để tay bắt trị Phó Giày giả đóng vai gã hầu bàn ghi nhận món gọi của thực khách:

- Cho một Bít-tết còn tươi, một Bít-tết!
- Xưa rồi, - Bít-tết phản pháo, - Cú này xưa rồi! Tốt hơn hết là cậu kể tớ nghe đầu đuôi những gì đã xảy ra ở nhà *Hạnh nhân*. Còn bé Julien đâu?

Chỉ trong ít phút Bít-tết biết hết mọi diễn biến, từ chiếc xe tải của ông chủ tiệm tạp hóa, đến vụ bắt cóc ngoài ý muốn, rồi cuộc tháo chạy xuyên lùm cây, cuối cùng là sự tiếp đón nồng hậu của anh chị Jean-Paul và Claire.

Tí Nhu cắt ngang mọi việc vì nóng lòng nghe lại nội dung mấy cuộn băng cassette. Mọi người cùng nghe những đoạn Corget thu lại sau khi cắt bỏ bớt các đoạn im lặng. Quan trọng nhất là đoạn đầu, vì lúc ấy âm thanh rõ so với những đoạn sau náo loạn hơn.

- Ai mà ngờ! - Mady kết luận sau khi nghe xong.
- Mọi thứ đều khớp cả, - Tí Nhu gật đầu.

Liên sau đó, trưởng nhóm đúc kết mọi thứ để tất cả nắm bắt một cách thống nhất:

Vì một lý do nào đó mà Bộ Lục chưa biết, hai vợ chồng hàng thịt bị một tên tống tiền theo sát nút. Dựa vào hồ sơ (mà Bộ Lục chưa giải mã nổi) trong cặp bìa cứng, tên này dọa khai báo cảnh sát nếu hai vợ chồng không đóng đều đặn cho hắn một số tiền khá cao. Cao bằng thu nhập của hai vợ chồng. Chính vào lúc này mới nổi bật lên vai trò của bé Julien. Thực ra chú nhóc này không xuất thân từ trại cứu tế công cộng. Khi cha mẹ chết hết, Julien chỉ còn duy nhất trên đời một bà, vai vế là cô của cha Julien, nhưng bà quá già yếu nên không thể tự tay chăm sóc chú nhóc. Bà giao chú lại cho cha mẹ đỡ đầu, cho biết mình sắp qua đời và để lại gia sản khá lớn. Bọn hàng thịt nhảy bổ ngay vào cái hũ nếp trời cho này, nhưng không may cho chúng là chờ hoài... bà cô không chịu chết!

Mấy cuộn băng cassette do Corget thu được có đoạn khá điển hình, cho thấy bọn hàng thịt điên tiết lên như thế nào, và chúng không tiếc lời nguyền rủa bà cô tuy bệnh hoạn sống dai kia!

Rồi quá tức giận vì bà ta không có mặt ở đó để chúng trút cơn giận dữ, chúng bèn quay sang đánh nhau. Kết quả của quy trình này là những vết bầm, trong đó có vết bầm nơi khoé mắt đã khiến bà hàng thịt gần trở thành minh

tinh màn bạc... Bé Julien tội nghiệp đã phải thường xuyên chứng kiến những cảnh tượng phản giáo dục như thế.

Nhưng may sao vì trong thời gian ở nội trú, Julien đã không phải chứng kiến cảnh tượng tệ hại nhất xảy ra vào đúng ngày hôm nay. Tay tống tiền đe dọa dữ dằn hơn, và hình như sắp “thân chinh” đến tận cửa hàng “Vua Steak”.

- Và hắn đã đến thật! - Bít-tết nói tiếp.

- Khoảng ba mươi, cao lớn, tóc vàng uốn quăn, râu mép nhuyễn, y phục màu sáng đó hả? Tí Nhu hỏi.

- Nhớ dai thiệt! - Bít-tết trầm trồ, - Đúng hắn ta! Nhưng trước đó có người báo bọn hàng thịt biết rằng Julien đã biến mất khỏi khu nội trú. Sau đó chúng phát giác cặp bìa hồ sơ và sợi dây chuyền vàng cũng không còn - tớ chưa kịp trả về chỗ cũ. Sau khi bắt tớ trói lại, chúng định ép tớ khai nhưng chúng không đủ thì giờ, vì sơ tay tống tiền xuất hiện. Cuối cùng chúng gọi taxi ra phi trường Lyon-Satolas. Cũng kịp lúc vì chỉ độ ba phút sau là tay kia tới.

- Còn cậu vẫn bị trói ở tầng một! - Corget bối xóp.

- Cậu quả thật thông minh, có muốn giấu cũng không được, - Bít-tết mai mỉa, - Khi phát hiện ra tớ, hắn hỏi bọn hàng thịt đâu nhưng tớ không nói. Hắn hứa sẽ cởi trói nếu tớ cung cấp thông tin.

- Và Bít-tết nhà ta tin như sấm! - Phó Giày nhất định không buông tha, - sau khi tiết lộ xong vẫn không được cởi trói. Sao cậu không yêu cầu được cởi trói trước khi nói?

- Cậu có ngon thì cứ vào hoàn cảnh tớ, cậu...

- Thôi đừng trêu nhau nữa! - Mady can thiệp,

- Lê hai cậu vui mới phải!

- Đúng vậy, bởi vì điều quan trọng nhất trong tất cả vụ này là bé Julien, các cậu đó đồng ý không nào?

- Tất nhiên!

- Tui mình biết bà cô vẫn còn sống, - Tí Nhu nói tiếp, - Bà sẽ quyết định số phận của Julien... và tui mình quyết tâm thuyết phục bà đừng giao Julien cho cơ quan cứu tế công cộng...

- Mà giao cho anh chị họ của tớ! - Mady không thể chờ nữa.

Những tiếng vỗ tay rộ lên. Ai ai cũng cảm thấy phấn chấn muốn hành động ngay, nhưng cuối cùng phải nhìn nhận rằng hiện không phải là giờ thích hợp để đến đồn cảnh sát, hoặc tới làm rộn một bà cô đau yếu. Phải nén lòng lại thôi và năm phút sau, bảy chiếc ghế bố đã bật ra giữa hang.

Chỉ năm phút sau nữa thôi, Bộ Lục ngủ một giấc ngủ của bậc nghĩa hiệp.

*

* *

Kẻ đầu tiên thức giấc là Kafi. Con chó lay chủ thật mạnh, mạnh đến nỗi Tí Nhu không cưỡng lại được, phải ngồi dậy ngáp dài:

- Mi là đồ con Kafi! Việc gì thế?

Kafi chạy ngay đến chỗ cất "cửa báu" mà bé Julien từng dùng làm ám hiệu. Con chó cho mõm vào ủi ủi cái hộp đựng mấy viên bi.

- Mày nóng lòng gấp lại bạn nhỏ phải không? Tao cũng thế thôi! - Tí Nhu mỉm cười, xong quay sang mấy chiếc ghế bố kia: - Dậy đi nào!

Tiếng càu nhau, tiếng trả giá (thêm năm phút nữa), tiếng ngáp, nhưng ba mươi phút sau cả hang đã đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong, và ngồm ngoàm qua loa vài túi thực phẩm ăn liền lúc nào cũng sẵn có trong hang.

Sau đó dù biết trước là không được nhưng cả nhóm cũng cố nhồi nhét hết tám mạng trong phòng điện thoại công cộng. Cuối cùng chỉ Mady, Tí Nhu, và Kafi được ưu tiên đứng bên trong.

(Sau này Jean-Paul kể lại Bộ Lục rằng khi nghe xong cú điện thoại đó, Claire mừng chảy nước mắt, nhất là rất vui khi biết sự hiện hữu của bà cô... Jean-Paul thú nhận rằng mình cũng mừng run).

Riêng Julien, cậu không quan tâm có hay không có bà cô, mà đã quyết định gọi Jean-Paul và Claire là ba mẹ!

- Böyle giờ em gác máy để đến ngay đồn cảnh

sát, - Tí Nhu cho biết, - Nếu có gì mới tụi em
sẽ báo anh chị.

Tí Nhu định gác máy nhưng Kafi sửa thật to.

- À xin lỗi, tao quên béng đi mất!

Mady dí ống nghe sát tai Kafi. Nó có nhận
ra giọng nói của Julien không? Không ai chứng
minh được cả... Chỉ biết là nó không sửa nữa,
bắt đầu rít lên nhiều tiếng ư ử nhỏ và vãy đuôi
khi Julien gọi tên.

*

* *

Khi tiếp xúc đồn cảnh sát và cho biết lý do
cuộc gọi, tổng đài chuyển Tí Nhu ngay sang cho
ông Labugne. Ông biết Tí Nhu từ những cuộc
phá án đầu tiên. Ông dặn Tí Nhu đến ngay khi
có thể, ông sẽ chờ tại văn phòng.

- Vậy hóa ra chính là các cháu đã gọi đêm
qua, thế sao không cho bác biết tên tuổi gì ráo?

Tí Nhu lúng túng nhìn Mady bên trái, quay
sang nhìn Bít-tết bên phải, lại nhìn ông cò đang
ngồi chêm chệ trước mặt, rồi lại nhìn Mady...
cuối cùng cô gái phải lên tiếng:

- Lúc ấy chúng cháu biết rằng những gì mình
đã làm thật đáng trách, thú thật...

- Đáng trách à?

Ông cò Labugne mở to mắt nhìn ba Bạn Đồng
Hành. Ông nói tiếp:

- Liệu có đáng trách không, khi nhỡ vào các cháu cảnh sát đã bắt được hai tên lừa gạt và một kẻ bất lương!

- Hóa ra chúng đã bị bắt?

Ba cái miệng đồng thanh thốt lên. Ông cò mỉm cười giải thích:

- Chính gã tóc vàng cao to đà làm cho hai tay kia lỡ chuyến bay, nếu không cảnh sát đã không tóm kịp. Nhưng bác chỉ sẽ kể chi tiết vụ này cho các cháu nghe nếu các cháu trả lời câu hỏi của bác.

Lần này cảm thấy tự tin nên cả ba Bạn Đồng Hành đều... nói cùng lúc. Không biết phải nghe ai, cuối cùng ông cò chỉ định Tí Nhu làm người phát ngôn. Dần dà từng chi tiết một như viên bi đầu tiên, sang đến vụ bắt cóc - "chẳngặng đừng", Tí Nhu nhắc đi nhắc lại điều này nhiều lần!

- Dù sao thì một đại diện pháp luật cũng không thể nào chấp nhận cách làm của các cháu... - Ông cò nghiêm nghị. - Các cháu có bổ sung điều gì để biện hộ không?

Trong một tình huống khác, câu nói này sẽ khiến cho bất kỳ ai cũng phải lạnh gáy, nhưng ba Bạn Đồng Hành phần nào yên lòng khi phát hiện trong tia nhìn của ông cò có tí ti trêu ghẹo, và thật nhiều sự rộng lượng của một người cha, ẩn phía sau cái bề ngoài nghiêm nghị ấy.

Bít-tết bổ sung lý luận thứ nhất:

- Nếu chúng cháu không... à, ừm, không..., cứ nói thẳng là nếu chúng cháu đã không "bắt cóc" Julien thì hai vợ chồng hàng thịt đã bắt nó theo khi trốn chạy. Điều này không có lợi cho một đứa bé nhỏ xíu như thế.

Ông cò trề môi. Tí Nhu đưa ra lý luận thứ nhì:

- Hơn nữa tại khu nội trú thì Julien cũng không được chăm sóc tốt... Đúng là cháu không có bằng chứng xác thực, nhưng trong những cuộn băng này có vài đoạn cho phép chúng ta suy đoán rằng giữa cửa hàng thịt và nhà *Hạnh nhân*...

Tí Nhu đặt mấy cuộn băng lên bàn, ông cò đưa tay nhón lấy một cuộn, định phát biểu điều gì đó thì Mady lên tiếng trước:

- Chúng cháu còn có vật này nữa...

Đó là bản phô-tô của tập hồ sơ. Lần này ông cò mới mỉm cười vui vẻ:

- Cảm ơn cô, nhưng chúng tôi đã có hai bản như thế này rồi: bản gốc do gã tóc vàng ria mép giữ, và một bản phô-tô nằm trong hành lý của ông bà Mason!

Mady đỏ mặt. Tuy nhiên ông cò không đánh giá thấp nỗ lực của nhóm Bạn Đồng Hành, ông nói tiếp như thể một người cha khuyên răn con cái mình:

- Thôi được, xem như bác bỏ qua, nhưng chỉ

lần này thôi đó nghe! Và để chứng minh là bác không làm khó các cháu, bác kể chi tiết cho các cháu biết. Khi đã bị bắt, những ông bà kia đã khai tuốt... và việc này sẽ có lợi cho họ khi ra tòa...

Qua lời kể của cò Labugne, ba Bạn Đồng Hành biết rằng trước đây hai vợ chồng hàng thịt từng có cửa hàng ở Paris. Nhưng sau đó khi làm ăn thất bại và phá sản, bà hàng thịt đã bỏ chồng đi kiếm ăn riêng. Bà lấy tên hồn con gái là Yvette Toulet để đăng ký làm quản lý nhà cho một công ty bất động sản ở đường Turbigo. Tuy nhiên bà ta không hài lòng với vai trò quản lý mà chỉ muốn làm chủ! Và phương cách làm chủ hay nhất là lấy ông chủ công ty đó làm chồng.

Tuy nhiên trước khi đăng ký kết hôn, bà ta phải làm thủ tục ly dị lão hàng thịt mới được. Vừa ganh tị, vừa muốn trả thù, lão này liền giở trò “câu giờ” cho bà hàng thịt lộn ruột. Cùng lúc đó, không cho ông chủ công ty bất động sản biết mình là ai, lão hàng thịt mới đề nghị ông này cùng bắt tay vào một phi vụ tuy mờ ám nhưng hứa hẹn hốt bạc: cho nhiều chủ hợp đồng khác nhau thuê cùng một căn hộ. Thấy món bở, ông giám đốc công ty bỗng lòng ngay. Đúng là tiền bạc chảy như nước vào két sắt công ty và vào túi của lão hàng thịt. Nhưng không lâu sau trò lừa gạt này bị phát hiện và giám đốc công ty phải ngồi tù.

Trong tù, giám đốc công ty không khai ra lão hàng thịt vì đâu có ngờ rằng mình là nạn nhân của âm mưu bỉ ổi. Vả chăng nếu khai ra, vụ việc sẽ có quy mô lớn hơn và do đó tội danh sẽ nặng hơn. Xem như lão hàng thịt vừa trả được mối thù, vừa làm giàu kha khá để mua lại một cửa hàng thịt ở Lyon, do nhà Letellier để lại khi về hưu.

Do bản tính tham tiền, không lâu sau bà hàng thịt lại mò tới người chồng cũ, nhưng...

Vâng, có một chữ “nhưng”! Chữ “nhưng” ở đây mang vóc dáng một gã tóc vàng, ria mép. Nói ngắn gọn đó chính là tay nhân viên cũ của công ty bất động sản, người trước đây chuyên đưa khách đi xem nhà. Hắn sở hữu một số giấy tờ, thoát trông rất bình thường, đối với người không chuyên môn thì chỉ toàn là những dãy số vô nghĩa, nhưng dưới mắt cảnh sát kinh tế sẽ là bằng chứng cụ thể về tội trạng của lão hàng thịt. Gã tóc vàng phô tô một bản gửi cho vợ chồng hàng thịt có chua dòng chữ viết tay “*Bản gốc được cất ở chỗ an toàn. Hãy chứng tỏ rằng mình biết điều, nếu không*”

Phản ứng đầu tiên của hai vợ chồng là thủ tiêu hồ sơ đáng sợ này, nhưng sau cùng họ quyết giữ lại vì dòng chữ viết tay đó tố cáo âm mưu tống tiền của gã tóc vàng. Tuy nhiên khi chưa có việc gì xảy ra - và bọn họ mong là đừng có việc gì xảy ra - thì vẫn tiếp tục nộp tiền cho “sư phụ”.

Ông cò vỗ nhẹ mấy cuộn băng cassette trên bàn:

- Còn đoạn cuối thì các cháu biết rồi...

Ba người Bạn Đồng Hành thở phào nhẹ nhõm khi biết được đầu đuôi câu chuyện, nhưng hãy còn thắc mắc một việc, và việc này là hệ trọng.

Vừa nhắc đến tên Julien Sarlat, ông cò nói ngay, giả bộ tinh bợ như không có gì phải rùm beng cả:

- A phải rồi... thằng nhóc... có lẽ bác sẽ giúp được chút ít gì đó cho nó... và cho các cháu nữa!

ĐOẠN KẾT

Ông cò Labugne giữ đúng lời hứa

Vài ngày sau khi Claire và Jean-Paul cùng bé Julien đến trình diện ở biệt thự *Mộng Đẹp* ở khu dân cư ngoại ô Lyon, tất cả được tiếp đón vui vẻ. Người đầu tiên đón chào là một bà đứng tuổi, đầu có búi tóc, mang tạp dề trắng: đó là bà quản gia. Sau đó là một bà nữa, rất già và nhỏ xíu ngồi trong chiếc ghế bành thật to như muôn nuốt chửng bà mất! Đó là vị chủ nhân, bà Louise Sarlat, vai bà cô, đồng thời là người bà con huyết thống gần nhất của Julien Sarlat.

Trước hai cánh tay khẳng khiu yếu đuối đang

dang ra đón chờ mình, thoát tiên nhóc tì Julien hơi do dự. Phải công nhận rằng mặc dù đã già yếu và bệnh tật, bà cô vẫn giữ được một chút gì đó cao sang, phảng phất nét đẹp kiêu kỳ hồi son trẻ. Nhưng bên cạnh đó bà cũng biết mỉm cười thật dịu dàng, khiến Julien không do dự nữa và ngoan ngoãn đáp trả lại nụ hôn của bà.

Claire và Jean-Paul vẫn đứng yên chờ mời mời dám ngồi, và trong khi bà Sarlat ôm sát cháu vào lòng, họ thấy bà vừa rơi lệ, vừa thủ thỉ:

- Bà xin lỗi cháu, cháu cưng, xin lỗi cháu thật nhiều.

Khi Julien buông bà cô ra, bà thò tay lắc cái chuông nhỏ để trên bàn. Bà quản gia xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Bà chăm sóc cháu giúp cho, hãy cho cháu ăn quà chiều, sau đó cho cháu xem sách hình.

Claire và Jean-Paul đưa mắt nhìn Julien, thầm cho nhóc tì biết rằng cứ việc làm theo mà không phải sợ gì cả. Bà quản gia khép cánh cửa lại xong, bà cô mời:

- Hai con ngồi xuống đây...

Claire và Jean-Paul ngồi xuống cẩn thận vì những chiếc ghế trông rất mỏng manh, quý giá và thuộc về một kỷ nguyên khác. Vả chăng trong căn phòng này, từ tủ bàn ghế cho đến những món trang trí linh kỉnh, kể cả chủ nhân của chúng, hình như đều đến từ một thời kỳ rất xa xưa...

Khi hai người đã yên vị, bà cô nói tiếp:

- Sở dĩ ta gọi "hai con" là vì ta biết mình có thể gọi như thế. Ông cò đã nói ta nghe rất nhiều về hai con, và ta hoàn toàn tin ông ấy. Gia tộc của ông và của ta... mà thôi, chuyện này không làm cho những người trẻ như hai con quan tâm đâu.

Claire và Jean-Paul phải lịch sự phủ nhận, nhưng bà cô khoác tay và nói tiếp:

- Chỉ cần nhìn hai con, rồi thấy hai con chung với cháu Julien, thấy cách nó nhìn hai con, ta biết rằng hai con sẽ làm cho nó được hạnh phúc.

Bà cô thở dài:

- Phải chi ta biết hai con sớm hơn! Ta vẫn chưa thể tha thứ cho mình! Nhưng khi bàng lòng giao Julien cho cặp cha mẹ nuôi đầu tiên, quả thật lúc ấy ta bệnh rất nặng và không còn tỉnh táo. Hai ngày sau đó ta phải nhập viện khẩn cấp, ai cũng nghĩ là ta sẽ không qua khỏi! Vậy mà Trời vẫn còn cho ta sống thêm chút xíu nữa... nhưng cũng kịp để ta biết được hai con, và thấy tận mắt rằng cháu Julien sẽ hạnh phúc trong vòng tay của bậc cha mẹ xứng đáng, giống như người cha người mẹ của nó đã qua đời.

Jean-Paul định cắt lời, nhưng bà cô vẫn đều đùu nói tiếp như thể không trông thấy anh. Bà nhắc về cha mẹ đẻ của Julien, về "tai nạn khủng khiếp đã cướp đi sinh mạng của họ".

Cả Claire lẫn Jean-Paul đều không đủ lòng dạ hỏi thêm về vụ tai nạn ấy, song cả hai đều khắc cốt ghi tâm lời yêu cầu của bà cô:

- Khi nào Julien đã đến tuổi hiểu biết, hãy nói về cha mẹ để cho nó nghe, nó chỉ có thể yêu mến hai con thêm mà thôi!

Bà ra hiệu cho Jean-Paul lấy một cặp bìa cứng thật to để trên bàn.

- Trong này có hình ảnh, giấy tờ, thư tín, và ngay cả một quyển nhật ký dang dở của mẹ cháu Julien, nói chung là tất cả những gì riêng tư nhất của cha mẹ nó để lại. Như thế hai con sẽ biết thêm và hiểu rõ hơn nữa về đứa bé mà bây giờ đã trở thành con của hai con.

Đến đây bà không nén được đôi dòng lệ, nhưng bà ngừng ngay và đưa tay chùm nước mắt một cách cao trọng.

Khi bà vừa đề cập vấn đề của cải thừa kế, Claire và Jean-Paul đồng thanh từ chối, kiên quyết không nhận một xu nào. Tất cả sẽ thuộc về Julien khi cậu bé đến tuổi trưởng thành.

Lúc kiếu từ, cả hai đều nặng trĩu cả lòng. Mặc dù hết sức cầu mong cho bà mau bình phục, song Claire và Jean-Paul e rằng lần sau quay lại thì bà đã quy tiên!

*
* *

Một tuần lễ sau đó tại lầu chín, số 22 đường Bốn tháng Tám khu Villeurbanne, cuộc sống tiếp tục với niềm vui. Phải nói rằng buổi tiệc gia đình hôm ấy một công mà đến ba chuyện:

Thứ nhất là ăn tân gia. Căn hộ đã hoàn tất với những bàn ghế bằng mây, và tranh vẽ ký tên Claire treo đủ chỗ. Chỉ hai phút sau khi Bộ Lục tới, cả nhà đầy ắp những hoa và cây xanh!

Thứ hai, ăn mừng tân... việc làm của Jean-Paul: sau thời gian thử việc hết sức thành công, Jean-Paul được đề cử làm kỹ thuật viên cấp cao tại một công ty sản xuất máy vi tính lớn nhất Lyon.

Thứ ba là lễ “tẩy trần”. Kẻ được “rửa tội” đã thôi nôi từ lâu rồi. Tên tuổi cũng có sẵn từ lâu. Nhưng dù sao, bỗng dưng được một lúc một mẹ và sáu cha đỡ đầu, thì phải ăn mừng chứ!

À quên, còn một thành phần đỡ đầu nữa! Tính kỹ tất cả là bảy mạng, và sau cùng là ai thế nhỉ? Có lẽ các bạn biết tổng rồi, bởi vì chúng ta có thể nghe tiếng sủa vui của nó đây nè!

Gâu gâu!

mục lục

<i>Chương 1.</i> THÀNH PHỐ ĐÁNG OẢI	5
<i>Chương 2.</i> BÀ HÀNG THỊT ĐÁNG NGỜ, ANH CHỊ HỌ ĐÁNG YÊU...	11
<i>Chương 3.</i> KHÚC XƯƠNG ỐNG	18
<i>Chương 4.</i> PHÍA THỦY SĨ CÓ TIN MỚI	24
<i>Chương 5.</i> BÁU VẬT GÌ KỲ VẬY?	29
<i>Chương 6.</i> TUYÊN BỐ LỊCH SỬ CỦA GÉO	37
<i>Chương 7.</i> TRÙNG HỢP LẠ LÙNG	43
<i>Chương 8.</i> TIN HÀNG ĐẦU THỨ HAI CỦA MADY	51
<i>Chương 9.</i> THẨM KỊCH ĐẰNG SAU TẤM GƯƠNG	57
<i>Chương 10.</i> CHUYẾN TGV LÚC 12 GIỜ	65
<i>Chương 11.</i> TIẾNG THÉT CỦA PHÓ GIÀY	71
<i>Chương 12.</i> NHIỆM VỤ CỦA BÍT-TẾT (tiếp theo và... hết?)	76
<i>Chương 13.</i> EURÊKA!	83
<i>Chương 14.</i> HẠNH NHÂN	90
<i>Chương 15.</i> BÓNG TỐI TÒA LÂU ĐÀI	98
<i>Chương 16.</i> VỤ BẮT CÓC CHẲNG ĐẶNG ĐÙNG	110
<i>Chương 17.</i> JULIEN MUỐN CÓ MẸ MỚI	119
<i>Chương 18.</i> CHIẾN CÔNG MỚI CỦA BÍT-TẾT	127
<i>Chương 19.</i> MỌI VIỆC SÁNG TỎ	134
<i>Đoạn kết.</i> ÔNG CÒ LABUGNE GIỮ ĐÚNG LỜI HỨA	146

ĐM

BỘ LỤC PHẠM PHÁP BẤT ĐẮC DĨ

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:
GIA TÚ CẦU - HÀ MẠNH CƯỜNG

Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:
TRÀNG AN

Kỹ thuật vi tính:
THANH HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT & Fax: (04) 7734544
E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 2.000 khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1243/68-CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 18/09/2003 và giấy trích ngang KHXB số 172/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2004.

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

NHƯNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN
LỚP CE2
**CHẠM TRẦN
SIÊU NHÂN**

NHƯNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

**BỘ LỤC
PHẠM PHÁP
BẤT ĐẶC ĐÍ**

NHƯNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN
BỘ LỤC &
**CHÉC GĂNG TAY
BÍ ẨN**

NHƯNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

**BỘ LỤC
NHÀM MẮT
DÙA CHÂN**

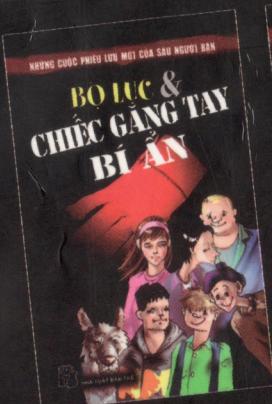
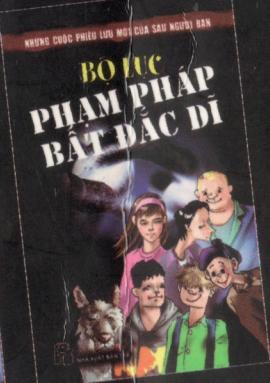
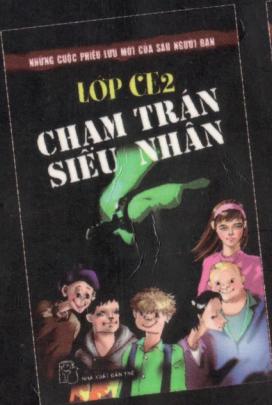

101 Bộ lục - Phạm pháp ...

8 934974 032540

Giá : 11.000 đ

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

Bộ lục - Phạm pháp ...
8 934974 032540
Giá : 11.000 đ

NHƯNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC PHẠM PHÁP BẤT ĐẶC DÍ

BỘ LỤC PHẠM PHÁP BẤT ĐẶC DÍ

